

Bí Mật Của Người Chồng - Cẩm Sắt

Contents

Bí Mật Của Người Chồng - Cẩm Sắt	1
1. Cẩm Sắt - Chương 1-1: Dẫn Truyện	1
2. Cẩm Sắt - Chương 1-2	2
3. Cẩm Sắt - Chương 2	7
4. Cẩm Sắt - Chương 3	12
5. Cẩm Sắt - Chương 4	16
6. Cẩm Sắt - Chương 5	21
7. Cẩm Sắt - Chương 6	27
8. Cẩm Sắt - Chương 7	33
9. Cẩm Sắt - Chương 8	37
10. Cẩm Sắt - Chương 9	41
11. Cẩm Sắt - Chương 10	46
12. Cẩm Sắt - Chương 11	51
13. Cẩm Sắt - Chương 12	56
14. Cẩm Sắt - Chương 13	60
15. Cẩm Sắt - Chương 14	64
16. Cẩm Sắt - Chương 15	68
17. Cẩm Sắt - Chương 16	71
18. Cẩm Sắt - Chương 17	74
19. Cẩm Sắt - Chương 18	77
20. Cẩm Sắt - Chương 19	81
21. Cẩm Sắt - Chương 20	86
22. Cẩm Sắt - Chương 21: Khúc Vĩ Thanh	91

Bí Mật Của Người Chồng - Cẩm Sắt

Giới thiệu

Editor: tranhubaongocThể loại : ngôn tình Kết thúc như vậy sao? Dừng lại ở đây sao?Để rồi lưu lại trong tim thứ tình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-cua-nguoi-chong-cam-sat>

1. Cẩm Sắt - Chương 1-1: Dẫn Truyện

Hôm nay, là một ngày đặc biệt.

Vì buổi tối này mà cô đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng, chỉ để cho anh có được một kỷ niệm khó quên trong đời.

Cô tin rằng, buổi tối hôm nay sẽ làm anh khó quên... Mà không, có lẽ nên nói là đến chết cũng không thể nào quên được.

Tình yêu ấy à... Nó là thứ chết tiệt giầy vò tâm trí con người nhất trên đời, làm sao biết rằng chính mình rồi cũng sẽ bị nó làm tổn thương sâu sắc, cứ thế mà lao vào vũng lầy không thể quay đầu lại. Rõ ràng bạn bè cứ khuyến cáo cô, sự lằng nhằng của người chồng là sự thay đổi làm cô khó kiểm soát nhất, rõ ràng là những người bạn khác cũng đều lắc đầu khuyên cô hãy suy nghĩ kỹ, thế mà cô lại bị tình yêu làm đầu óc choáng váng, đơn thuần cho rằng quyết định của bản thân không thể nào sai, cô cuối cùng cũng sẽ trở thành người phụ nữ sau cùng của người đàn ông này.

Kết quả... Cô đã sai, sai hoàn toàn, cô vĩnh viễn cũng không thể nào trở thành người phụ nữ duy nhất và sau cùng của anh ta.

Đúng là ngớ ngẩn mới đi suy nghĩ viễn vông.

Đúng là ngu ngốc mới mơ mộng hão huyền đi thay đổi những tật xấu đã thâm căn cố đế của anh ta.

Đúng là sự cố chấp hết thuốc chữa, thế nên mới bi thảm cùng cực.

Hít một hơi thật sâu, cô nhắm mắt lại, cố gắng đẩy hết toàn bộ những thứ sâu trong lòng không biết phải làm sao ấy ra khỏi lồng ngực, bây giờ những lời khuyên mà ban đầu nghe không lọt tai ấy dần dần xuất hiện trong đầu cô, bạn thân khuyên cô phải buông bỏ, không thể cố chấp, nếu không sẽ lụy thân.

Cô đã không phải là điều duy nhất trong cuộc sống của chồng, vậy thì chi bằng giải thoát cho nhau... Một cách thẳng thắn.

- Xin lỗi, anh vừa nhận một cuộc điện thoại, không để em chờ lâu chứ?

Người đàn ông mỉm cười ngồi vào ghế lái.

Cô mở mắt, quay đầu qua, mỉm cười trả lời chồng như mọi khi:

- Đúng lúc chờ cho xe nóng máy, là ai gọi vậy?

- Khách hàng. Được rồi, chúng ta đi thôi!

- Ừ.

Cô nói xong, mắt nhìn về phía trước.

Họ sống ở vùng núi xa xôi, nói cho hay thì đó là biệt thự, nhưng thực ra cũng coi như là một loại nhà tù, thiếu vắng mùi vị của những người láng giềng xóm núi, sống ở nơi hoang vu hẻo lánh này lâu ngày, lòng người dường như mơ hồ cũng có sự thay đổi nhỏ.

Nhìn xem, bên trái là vực núi sâu hun hút, nếu như tay lái cô không vững, vậy thì...

2. Cẩm Sắt - Chương 1-2

Tê liệt.

Đây là cảm giác đầu tiên của cô sau khi khôi phục ý thức.

Cô cảm thấy xương cốt toàn thân dường như không phải của mình nữa, giống như là bị va đến tan xương nát thịt rồi sau đó là lấy từng mảnh một ghép lại với nhau, ý thức dần dần rõ ràng, nhưng thân thể lại không nghe sự điều khiển, loại khổ sở khi không cách nào cử động được làm cô phải nhú mày lại, muốn dùng giọng nói để chứng minh bản thân mình vẫn còn sống, kết quả cổ họng chỉ khô khốc như người ở sa mạc, đến một đơn âm cũng không thể phát ra.

Sao lại có thể đau như vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cô thử mở mắt ra, muốn nhìn xem rốt cuộc là chuyện gì, trong chớp lát, đập vào tầm mắt là một mảng trắng, ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện ra mình đang ở trong bệnh viện, bên cạnh còn có một cô y tá đang đứng quay lưng lại, biết rõ mình không gọi được cô ấy, thế là thử đưa ngón tay run rẩy chạm vào chiếc váy của y tá.

Cuối cùng, sau khi hao tổn lượng lớn sức lực, cô y tá cũng biết rằng cô đã tỉnh lại nên lập tức gọi bác sĩ đến để kiểm tra lại chính xác, sau khi bác sĩ xác định cô đã hoàn toàn tỉnh lại liền thốt lên rằng đây chính là một kỳ tích, bởi vì cô đã bị bác sĩ chẩn đoán là hôn mê sâu, dường như là người nửa thực vật, thật không ngờ sau ba tháng lại có thể tỉnh dậy.

Nếu không phải kỳ tích thì là gì?

Trong sự hỗn loạn ấy, cô nhìn thấy rất nhiều bác sĩ y tá đi lại trước mắt, chỉ thiếu đi một người cô muốn gặp nhất...người ấy là ai? Tại sao lại đột nhiên lại không nhớ được.

- Bác sĩ, xin hỏi người nhà của tôi ở đâu?

Cô tin rằng bản thân mình phải có cái gọi là người nhà, nhưng vì sao bác sĩ, y tá cứ đi đi lại lại nhưng lại chẳng thấy người nhà của cô đâu.

Lúc cô gái này được đưa đến bệnh viện, thực sự không có người nhà nào đi cùng, sau đó cũng chỉ có một người bạn thân thường ra vào đồng thời thanh toán khoản viện phí chữa trị lớn cho cô mà thôi, vì thế khi đối mặt với sự chất vấn của bệnh nhân, người bác sĩ trẻ không biết nên trả lời như thế nào mới tốt, hơn nữa, cô gái này chỉ vừa mới tỉnh lại, không thể chịu kích động, nhưng anh vốn không phải là bác sĩ tâm lý, có một số vấn đề chỉ có bệnh nhân và người nhà họ mới có thể giải quyết được.

- Có một cô gái cứ mỗi tối đều đến thăm cô, có lẽ cô ấy là người nhà của cô, đợi khi cô ấy đến, hai người có thể nói chuyện xem sao.

Anh chịu trách nhiệm điều trị thân thể cho bệnh nhân, nên về chuyện riêng tư, anh hiểu rõ rằng mình không nên can thiệp quá nhiều.

- Cô Lương, còn cảm thấy chỗ nào trên người không thoải mái nữa không?

- Ngoài sự tê liệt ra không còn cảm giác gì khác nữa.

Cô đến uống nước cũng rất khó khăn.

- Điều này rất bình thường, bởi vì thân thể cô lâu ngày không cử động nên sẽ có loại tê liệt này, qua mấy ngày đợi sau khi cô xuống giường được, sẽ phải thường xuyên tập phục hồi chức năng, tôi nghĩ khoảng bốn tháng sau cô có thể đi lại như người bình thường.

- Bác sĩ, tôi còn hai câu hỏi.

Ngay sau khi tỉnh lại phải đối mặt với một loạt các loại kiểm tra, cuối cùng lúc này cô cũng có thời gian để suy nghĩ một số chi tiết.

- Có vấn đề gì xin cứ nói.

Cô Lương này có vẻ đẹp thanh tú, mặc dù cơ thể bị ba tháng giầy vò đến gầy đi nhưng cũng không giấu được khí chất thuần khiết toát ra từ người cô, nhưng kỳ lạ là sau khi cô tỉnh lại dường như khá yên lặng, có chút không giống bệnh nhân, mà lại giống với người tỉnh lại sau giấc mộng.

- Làm sao tôi lại ở bệnh viện?

- Cô bị tai nạn xe, chi tiết sự việc thì tôi không rõ, có thể phải hỏi người nhà của cô, đúng rồi, chúng tôi cũng sẽ thông báo cho phía cảnh sát, đợi cô khá hơn một chút, cảnh sát sẽ đến lấy lời khai.

Anh nhìn đồng hồ, sắp đến giờ họp, không thể trễ được nên hỏi tiếp:

- Xin hỏi vấn đề thứ hai là gì?

Thì ra cô bị tai nạn xe, chẳng trách lại tỉnh dậy ở bệnh viện.

- Câu hỏi thứ hai là, trừ tên tôi ra, tôi đều không nhớ gì nữa...tình trạng này có bình thường không?

Đường như có vẻ không bình thường, nhưng cô lại không có chút bài xích nào.

Vậy mới kỳ lạ chứ?

Trừ tên của mình ra, trong đầu Lương Thiếu Thanh đều trống rỗng.

Cô không nhớ ra nguyên nhân của vụ tai nạn, không nhớ ra mình có người thân nào, càng không nhớ nổi tất cả những việc khác, trong đầu thật sự trống rỗng, chỉ trừ ba chữ Lương Thiếu Thanh ra.

Thực ra cô nhớ được nó là vì bác sĩ, y tá cứ luôn miệng gọi cô Lương, cô Lương như vậy, sau đó lại nhìn vào cái tên trong bệnh án mới xác nhận được tên của chính mình, nghĩ lại cũng chỉ là gian lận.

Cô hoàn toàn không biết gì về bản thân mình, nhưng có lẽ là tính cách tạo nên, vì thế mà cô không giống với nhân vật nữ chính bị mất trí nhớ thể hiện ra biểu cảm như trời đất sụp đổ ở trong bộ phim tối hôm qua, nhân vật nữ chính khi biết mình bị mất trí nhớ lại gầy đi đôi chân, liền gào thét đập đầu, hủy hoại đi khuôn mặt xinh đẹp.

Chẳng lẽ bị mất trí nhớ đều phải làm như vậy sao? Bình tĩnh tiếp nhận không tốt hơn sao? Dù sao cũng là chuyện không thể chống lại được.

Cô nghĩ về tất cả những gì về cô gái đó vậy nên có thể bình tĩnh tiếp nhận sự thật này, phần vì sự việc đã xảy ra nên cứ để cho nó thuận theo tự nhiên, phần khác là cô vẫn còn may mắn vì không bị gãy chân, từ đó không thể đi lại được nữa như nhân vật nữ chính, bác sĩ đã nói rằng cô chỉ cần cố gắng tập phục hồi chức năng thì có thể đi lại được như người bình thường, xem như là trong cái rủi có cái may, và lại mất trí nhớ thì có gì không tốt, ít nhất có thể quên đi những việc trong quá khứ, đây chính là cách cô yếu đuối an ủi mình.

Nhưng, điều tệ hại duy nhất chính là...cô không biết nên đối mặt như thế nào với tương lai.

Không rõ về quá khứ, không biết về tất cả những việc có liên quan đến mình, tương lai đối với cô mà nói, nó giống như một cái động tối đen, sâu không thấy đáy, cô có sự sợ hãi kỳ lạ, hoàn toàn không rõ bước tiếp theo đi như thế nào.

Vài ngày trống rỗng như vậy qua đi, lúc người bạn thân xuất hiện trước mặt, cô vẫn mang vẻ mặt hoang mang như vậy.

Người con gái trước mặt đẹp đến mê người, trên người toát ra mùi hương thanh nhã làm cô có cảm giác thân quen, dường như trước kia cũng có người qua, khó khăn ở chỗ không thể tìm ra một cái tên thích hợp nào gán cho cô ấy, trí nhớ của cô đối với cô gái này, vẫn trống tuếch như cũ.

- Thiếu Thanh, cậu thật sự quên mình rồi sao?

Vưu Chi Hân nghe xong lời bác sĩ giải thích, những tình tiết trong tiểu thuyết hay phim ảnh xưa nay không thể tin này giờ lại có thể xảy ra ngay bên cạnh.

Lương Thiếu Thanh gật đầu, cố gắng uống cốc nước lọc bằng giấy đang cầm trong tay, bác sĩ căn dặn cô gần đây ăn uống cần phải thanh đạm cho cơ thể dần dần hồi phục các chức năng, sớm ngày khỏe lại để xuất viện nên cô ngoan ngoãn làm theo.

- Mình là bạn thân nhất của cậu, tên Vưu Chi Hân, chúng ta quen nhau từ thời đại học cho đến bây giờ, mình còn là phù dâu trong hôn lễ của cậu, những điều này cậu đều quên sạch rồi sao?

Về mặt của Vưu Chi Hân chồng chất sự hi vọng chờ đợi rằng cô có thể nhớ dù chỉ là một đoạn ký ức cũng tốt.

Lương Thiếu Thanh nhìn chằm chằm cô, nhưng vẫn lắc đầu, không nhớ ra chính là không nhớ ra, có ép cô đi nữa cũng không thể nào có đáp án.

- Ôi, cậu thành ra như vậy, mình rất buồn, có một chuyện mình không biết nên nói với cậu như thế nào mới tốt nữa đây.

- Có lời gì cậu cứ nói, không sao cả, dù sao cũng đến nước này rồi, mình cũng không có chuyện gì là không thể biết.

Cô nghĩ điều tệ nhất chẳng phải cũng chỉ thế này thôi sao, tệ hại đến thế nào, cũng không có cảm giác đặc biệt gì, dù sao cũng quên tất cả rồi, nên sẽ có cảm giác xa lạ với những việc không liên quan đến bản thân mình.

- Việc này...

Vưu Chi Hân thoáng chốc do dự.

- Mình nợ cậu rất nhiều tiền sao?

Hi vọng cô còn tiền tiết kiệm để trả.

- Nếu là nợ tiền thì dễ giải quyết rồi, giữa chúng ta vốn dĩ không cần đến sự tính toán chi li như vậy.

Vưu Chi Hân xua tay, vẻ mặt trông như không quan tâm đến tiền bạc.

- Vậy là cậu giành giật người yêu của mình à?

Nếu là bản thân mình đi giành giật, tin rằng dù là bạn thân đến mấy cũng sẽ không có vẻ mặt ôn hòa như vậy.

Vưu Chi Hân nghe xong, mặt thoáng cứng lại, rồi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt của Lương Thiệu Thanh, sự chột dạ này dường như làm Lương Thiệu Thanh nổi lên sự nghi ngờ, nhưng như lời cô đã nói, tình huống xấu nhất cũng đã xảy ra trước mặt rồi, thực ra người yêu bị giành giật cũng không sao, ít nhất cô cũng đã giữ lại được mạng sống của mình.

- Không sao, nếu cậu thật sự thích anh ấy thì cứ lấy đi, dù sao thì cũ không đi mới chẳng đến - Cô mỉm cười.

Cô y tá chăm sóc cho cô đã nói rằng, mỗi tối đều có một người phụ nữ đến thăm cô, có khi là một tiếng đồng hồ, có khi là hai tiếng, nói chung là mỗi ngày đều đến, ngoài ra còn mời một người đến trông nom chăm sóc cô đồng thời thay cô trả số tiền viện phí điều trị khổng lồ, hào phóng như vậy, cho dù là xuất phát từ sự hổ thẹn của đối phương, cô vẫn cảm thấy dùng người yêu kia đổi lấy cũng xứng đáng.

Vưu Chi Hân thở dài lần nữa, có chút ngạc nhiên về người bạn thân dù đã mất đi trí nhớ nhưng tính cách không khác trước là bao.

- Nếu cậu có người yêu để tớ giành giật thì tốt rồi, thực tế thì, cậu đã...

Lời còn chưa nói hết liền có người gõ cửa đi vào, người đi đầu là một cô gái ăn mặc trang điểm theo kiểu thành đạt, theo sau là hai nhân viên mặc đồng phục cảnh sát.

- Xin lỗi, hai vị cảnh sát này muốn hỏi một chút về vụ việc tai nạn lúc đó, họ cần lấy lời khai.

- Yên Phấn, cậu biết rõ tình trạng Thiệu Thanh, tại sao lúc này còn...

Vưu Chi Hân trách cô gái mấy câu, rồi nói với cảnh sát viên:

- Xin lỗi hai vị cảnh sát, bạn tôi đã được bác sĩ chẩn đoán là bị chứng mất trí nhớ, cô ấy đến bản thân mình còn không nhớ được làm sao nói cho hai vị tình huống xảy ra của vụ tai nạn lúc đó được, như vậy chẳng phải là làm khó hay sao?

Nói xong cô nhìn Lương Thiệu Thanh đang ngồi trên giường bệnh, rồi nhìn qua Mạnh Yên Phấn, cứ nghĩ rằng người bạn thân này có thể ngăn hai vị cảnh sát kia lại, kết quả dường như chẳng có tác dụng gì.

- Lúc này cô Mạnh đã đưa chúng tôi đến chỗ bác sĩ để tìm hiểu về tình trạng của cô Lương, nhưng mà chúng tôi vẫn phải đến hỏi cô Lương có nhớ gì về sự việc lúc đó hay không, đây là làm theo phép công, vẫn xin bỏ qua cho - Vị cảnh sát khách khí nói rõ nguyên nhân đến đây.

- Không sao, hai vị cảnh sát có gì muốn hỏi cứ hỏi, nếu tôi nhớ ra điều gì nhất định sẽ nói hết.

Dù sao cũng nhàn rồi, cô không ngại khi phòng bệnh có thêm hai người đàn ông, suy cho cùng cô cũng cần một chút tức giận.

- Cô Lương, vào tối ngày 11.03 năm nay, cô cùng chồng lái xe ra khỏi nhà cô còn nhớ hay không? - Cảnh sát viên hỏi một cách máy móc.

Lương Thiếu Thanh chớp chớp mắt, à, thì ra cô đã kết hôn, vậy chồng không phải là người nhà sao? Tại sao anh ta không đến thăm mình? Trừ khi là đã xảy ra chuyện?!

Cô ngẩng ra nhìn hai người cảnh sát, thực sự cô đã rất cố gắng để nhớ lại, nhưng cho dù nỗ lực bao nhiêu đi nữa, đầu óc vẫn trống rỗng, cái gì cũng không nhớ được, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu.

- Xin lỗi, tôi thực sự không nhớ được, ngài cảnh sát, ông nói là tôi cùng chồng ra khỏi nhà, vậy xin hỏi chồng tôi đâu?

Người bạn thân đến trước cũng không nói gì về chuyện chồng cô, chẳng lẽ chuyện vừa xảy ra làm cô ấy khó nói có liên quan đến chồng cô hay sao?

Hai người cảnh sát nhìn nhau, sau cùng nhìn Mạnh Yên Phần bên cạnh.

Mạnh Yên Phần cũng nhanh nhẩu mở miệng:

- Thiếu Thanh, chồng cậu vì việc của công ty mà phải đi công tác, tuần sau sẽ trở về, cậu đừng nghĩ lung tung. Hai vị cảnh sát chắc cũng hiểu được tình trạng của bạn tôi lúc này rồi, bác sĩ cũng nói thời gian gần đây cô ấy không thích hợp phải suy nghĩ nhiều, vì thế làm phiền hai vị điều tra cẩn thận, bạn tôi cũng sẽ cố gắng phối hợp. Nếu có việc gì các vị cũng có thể trực tiếp đến tìm tôi, tôi là luật sư của cô ấy, cảm ơn.

Lời nói ra vừa khách sáo vừa lễ độ lại có hàm ý, nhất thời hai người cảnh sát dường như chỉ có thể dừng lại tại đây.

- Vậy được, nhưng mà chúng tôi cũng muốn nhắc nhở cô Lương rằng, chiếc xe mà cô lái lúc đó đã có người động tay động chân vào, có lẽ có người muốn gây bất lợi đối với cô, nếu như cô nhớ ra điều gì xin hãy liên lạc với chúng tôi, gần đây ra vào cũng phải cẩn thận hơn - Nói xong, hai người cảnh sát liền rời khỏi bệnh viện.

Khoảnh khắc cánh cửa được đóng lại, Lương Thiếu Thanh mới có cảm giác thực sự tĩnh lại. Xe có người động tay động chân, nghĩa là đây không chỉ đơn thuần là một vụ tai nạn mà có người muốn hại cô sao?!

Tại sao?

Cô nhíu mày lại bởi sự việc không rõ ràng, tuy rằng quên được là chuyện tốt, nhưng quên sạch lại không phải tốt, nếu thực sự có người muốn gây bất lợi với cô, cô cũng không cách nào phòng bị được.

- Thiếu Thanh, cậu nhớ ra được gì sao? - Vưu Chi Hân vẫn chưa hết hi vọng mà chất vấn.

Lương Thiếu Thanh cúi xuống, lắc đầu.

- Thực sự cái gì mình cũng không nhớ được...

Trước mắt đột nhiên lướt qua hình ảnh con đường núi quanh co, một bên là vách núi, một bên là vực thẳm cheo leo, tiếp đó hai vệt sáng lóe lên, sau đó giống như khoảnh khắc tắt ti vi, màn hình cuối cùng cũng tối trở lại, cái gì cũng biến mất.

- Đầu mình đau quá, đừng ép mình nữa...

Lúc trước cô cũng từng cố gắng nhớ, cho dù có nhớ được gì hay không đều không có việc gì, không ngờ hôm nay khi hồi tưởng lại khiến cô đau đầu.

- Bỏ đi, đừng ép cậu ấy, cậu ấy vừa tỉnh lại chưa bao lâu, mình không muốn cậu ấy lại hôn mê trở lại. - Mạnh Yên Phần nhẹ nhàng nói.

Lương Thiếu Thanh chú ý đến sự khác biệt đối với tính nóng nảy của Vưu Chi Hân, Mạnh Yên Phần tỏ ra rất bình tĩnh kiềm chế, giọng điệu cũng rất điềm tĩnh, dường như hôm nay chỉ là đến thăm người không cần thận ăn nhấm thức ăn gây đau bụng chứ không phải người nằm liệt ba tháng trên giường bệnh.

Cô tỉnh lại đã được một tuần, chưa từng thấy người thân nào đến thăm, chỉ có hai người trước nay vẫn hay đến, vì vậy có thể thấy, họ hẳn là bạn bè thân thiết nhất của cô, chỉ là cô lại không thể nhận ra sự quan tâm trên nét mặt của Mạnh Yên Phần, giả như họ thực sự là bạn bè, thì chắc hẳn cũng thuộc vào loại không thân thiết.

- Có ai có thể nói với mình một ít về những gì có liên quan đến cuộc đời của “Lương Thiếu Thanh” hay không? Không cần quá chi tiết, tóm tắt ngắn gọn là được, mình chỉ muốn hiểu thêm một ít về...bản thân.

Hoặc có lẽ, về ngoài của cô xem ra không quan tâm bất cứ điều gì, thực ra cô vẫn hằng mong biết được tất cả về bản thân, ít nhất có thể không mờ mờ như bây giờ.

Hai người kia nhìn nhau, cuối cùng do Vưu Chi Hân nói:

- Thiếu Thanh, cậu là trẻ mồ côi, học chung cấp hai với Yên Phần, mình cùng các cậu quen nhau ở Đại học, sau này trở thành bạn thân, mình là hướng dẫn viên du lịch, Yên Phần là luật sư, cậu là giáo viên mầm non. Tính cách của cậu đơn thuần, lương thiện, không nóng nảy, rất dễ gần gũi, cho dù là ai cũng đều dễ dàng thích cậu.

Ngắn gọn súc tích, nhưng dường như đã bỏ sót một điểm quan trọng.

3. Cầm Sắt - Chương 2

- Chồng của mình thì đâu? - Dường như tất cả mọi người đều lảng tránh đề tài này.

Đối mặt với câu hỏi này, Vưu Chi Hân do dự, nhìn Mạnh Yên Phần, ý muốn để cho cô ấy tiếp lời.

Mạnh Yên Phần không kiên nhẫn được nữa bèn nói:

- Cậu và chồng cậu gặp nhau ở một nhà hàng, sau đó yêu nhau, mặc dù trước đó mình đã thật lòng khuyên cậu rất nhiều lần rằng không nên lấy người đàn ông hay lảng nhăng ấy, loại đàn ông cứ không có tình yêu thì sẽ tàn lụi đó vốn không thích hợp với kiểu người của gia đình như cậu, nhưng cậu cứ không nghe mà phải lấy cho bằng được, bây giờ thì tốt rồi, cậu thì nằm ở đây, còn anh ta lại...

- Yên Phần!

Nghe người bạn thân suýt nữa thì nói ra bí mật, Vưu Chi Hân liền ngăn lại.

- Không phải cậu nói Thiếu Thanh vừa mới tỉnh lại, chẳng lẽ cậu muốn cô ấy hôn mê lại sao?

Mạnh Yên Phần nhận ra bản thân lỡ lời, lập tức im lặng.

Ánh mắt của Lương Thiếu Thanh dừng lại trên khuôn mặt của hai người bạn, cuối cùng cũng xác định được một điều, họ có chuyện giấu cô.

- Anh ấy làm sao? - Cô đoán điều này có liên quan đến chồng cô.

Cô và chồng cùng bị tai nạn, chồng cô lại vì việc công ty mà phải rời đi, cộng thêm những lời Mạnh Yên Phần nói, cô có thể chấp vạ sơ qua được một ít, có lẽ người đàn ông mà cô cố chấp muốn lấy thực sự không tốt đẹp gì, bây giờ mối quan hệ giữa bọn họ chỉ e là đã đến bước đường cùng, vì vậy anh ta đến một chút tình nghĩa vợ chồng cũng không quan tâm mà bỏ mặc cô. Đây ắt hẳn là sự thật mà họ giấu cô.

Thực sự là làm khó cho họ rồi.

- Các cậu nói đi, mình không yếu đuối như vậy đâu, bác sĩ chẳng phải nói mình tỉnh lại đã là một kỳ tích sao, còn có điều gì tệ hơn được nữa, các cậu nói đúng không?

Cô cố gắng làm dịu đi bầu không khí trong phòng bệnh, kể cũng lạ, đương sự là cô đều đã không quan tâm, tại sao họ lại lo lắng hơn cả cô.

- Yên Phần, cậu nói đi. - Sau cùng Vưu Chi Hân vẫn trốn tránh vấn đề này.

- Được.

Mạnh Yên Phấn cũng không vòng vo nữa:

- Vậy thì mình nói. Thiếu Thanh, cậu nằm ở đây khổ sở đến sống dở chết dở, còn không biết đến lúc nào mới nhớ lại được, kết quả chồng cậu không biết là mang theo nhân tình thứ bao nhiêu đi du lịch ở Châu Âu, hoàn toàn không quan tâm cậu sống hay chết, yêu phải loại đàn ông như vậy, mắt cậu thật sự là bị mù rồi.

Lương Thiếu Thanh nghe xong liền sững sờ.

Về mặt Vợ Chi Hân không dám tin nhìn về Mạnh Yên Phấn, dường như là cô đã nói ra sự thật vô cùng khủng khiếp vậy, nhưng cô cũng không thèm nhìn lại, còn ánh mắt sáng trong của Lương Thiếu Thanh thoạt nhìn như không có gì quan trọng.

Thì ra chồng cô mang theo tình nhân đi công tác!

Chẳng trách bọn họ lại tức giận như vậy, nếu đổi lại bản thân không mất đi trí nhớ chỉ e cũng sẽ buồn, vẫn may, lúc này cô cảm thấy vui mừng vì đã quên tất cả, thậm chí đó là người chồng thân thiết nhất thì cô đối với anh ta cũng không có tình cảm gì, không có tình cảm thì sẽ không đau khổ, nếu có điều gì cần kết thúc cũng có thể cùng giải quyết triệt để một lượt, vậy mới không hối tiếc.

Vợ Chi Hân nhìn thấy Lương Thiếu Thanh trầm tư, cho rằng cô bị đả kích, sau khi trừng Mạnh Yên Phấn một cái liền vội vàng an ủi cô:

- Thiếu Thanh, cậu đừng nghĩ quá nhiều, tất cả đều đặt sức khỏe lên hàng đầu, sớm chút ra viện, sớm đưa cuộc sống của cậu trở lại bình thường, đây mới là điều đầu tiên cần làm, còn về những việc khác...sau này sẽ nghĩ tiếp.

- Mình biết, cảm ơn các cậu, nếu như không có các cậu, chỉ e mình vẫn còn đang mù mờ, cái gì cũng không rõ, bây giờ đại khái đã biết được, cũng vui mừng vì mình đã quên hết mọi không tồn thời gian để thương tâm buồn bã, giờ đầu tiên mình phải để cho sức khỏe sớm hồi phục lại, các cậu yên tâm. - Lương Thiếu Thanh ngoan ngoãn gật đầu đáp.

- Thiếu Thanh...cậu thực sự cái gì cũng không nhớ sao? Đến một chút ít cũng không nhớ được gì sao? - Mạnh Yên Phấn bỗng nhiên tò mò hỏi, ánh mắt nghi ngờ chất vấn.

Lương Thiếu Thanh nhìn vào mắt của cô ấy, bình thản, không chút trốn tránh.

Ôi, chuyện này giống như những gì diễn ra trong phim vậy, cho dù đương sự có nói thế nào, bác sĩ có chứng minh thế nào, người xung quanh cũng khó có thể tin được, chính cô cũng không thể tin nổi mình đã quên tất cả, nhưng mà đúng là cô đã quên sạch.

Vợ Chi Hân không vui vẻ gì giúp Lương Thiếu Thanh giải thích:

- Yên Phấn, cậu đang nói cái gì vậy! Chẳng lẽ cậu giỏi hơn cả bác sĩ sao? Bác sĩ đã nói cậu ấy quên rồi chính là đã quên rồi, đây là vấn đề về yếu tố tâm lý, loại chuyện này vốn dĩ khó giải quyết, chúng ta nên cho cậu ấy thêm thời gian, hơn nữa, nếu Thiếu Thanh nhớ lại rồi thì cũng đâu cần giấu chúng ta làm gì không phải sao?

So với Mạnh Yên Phấn lý trí lạnh lùng, Vợ Chi Hân rõ ràng đứng về phía Lương Thiếu Thanh động viên cô.

- Xin lỗi, mình thực sự không nhớ ra được điều gì.

Lương Thiếu Thanh áy náy nói, về việc này, cô cũng bất lực, chỉ có thể nghe theo ý trời, dù cho đầu óc thuộc về mình, nhưng cô cũng không thể nào khống chế được nó.

Vợ Chi Hân vội an ủi Lương Thiếu Thanh:

- Cậu đừng để ý Yên Phấn làm gì, cậu ấy là luật sư, chính là loại tính cách chỉ có một vẻ mặt, không lạnh không nóng, nhưng khi nghe cậu xảy ra chuyện, cậu ấy lập tức bỏ lại công việc để đến ngay bệnh viện, không chỉ giúp cậu lo liệu mọi chuyện, còn giúp cậu đóng viện phí, thậm chí mỗi ngày đều đến thăm cậu, chỉ là

gần đây cậu ấy nhận một vụ án lớn nên không có cách nào đến thăm cậu, hôm qua tớ vừa về lại Đài Loan, nhận được điện thoại của Yên Phần nên hôm nay mới có thời gian đến thăm cậu được.

Vưu Chi Hân nói một hồi, lại thấy mình vô cùng hổ thẹn, vì công việc bận rộn lại thường xuyên đi đi lại lại các nước, khi về nước chỉ muốn nghỉ ngơi dưỡng sức, thế mà không bằng được với những gì mà Mạnh Yên Phần lạnh lùng đã bỏ ra.

- Mỗi tối đến thăm mình là...cậu ấy?

Có chút không thể tin, Mạnh Yên Phần lạnh lùng thế mà lại quan tâm đến mình, cô vẫn nghĩ rằng đó chính là Vưu Chi Hân.

- Yên Phần là có chút lạnh lùng, nhưng các cậu vốn lớn lên cùng nhau, cậu đối với cậu ấy mà nói đương nhiên đặc biệt, cho dù thế nào, bên cạnh cậu luôn còn có chúng mình, chúng mình nhất định giúp cậu, vì vậy ngàn vạn lần đừng có nghĩ quẩn!

Vưu Chi Hân mặt mày lo lắng nhìn cô, sợ cô nghĩ không thông.

Lương Thiếu Thanh chớp mắt, cuối cùng cũng nở nụ cười thật lòng đầu tiên từ khi tỉnh lại đến nay.

- Cậu nghĩ nhiều rồi, cho dù mất trí nhớ, mình cũng không nghĩ rằng bản thân muốn tự sát.

Vưu Chi Hân nghe xong, cuối cùng cũng yên tâm nói:

- Cũng đúng, tính cách cậu tuy yếu đuối nhưng rất biết thích nghi hoàn cảnh, nói thật ra, mình vẫn không cách nào tưởng tượng ra cái bộ dạng lúc cậu hoảng hốt lo sợ hay là chân tay luống cuống, mình nhớ lúc nào cậu cũng nho nhã ôn hòa, giống như là không có chuyện gì có thể làm cậu phiền lòng, mình rất ngưỡng mộ cậu như vậy.

Cô cười khẽ, nói đùa theo:

- Kiểu như vậy sau này mình tin rằng cậu sẽ thường xuyên được nhìn thấy.

- Tốt nhất là không nên thấy, mình chỉ hi vọng cậu mãi mãi hạnh phúc, bởi vì, ôi... - Vưu Chi Hân nói lưng chừng.

Lương Thiếu Thanh không truy hỏi nữa, cô vừa tỉnh lại, một lúc tiếp nhận quá nhiều thông tin cũng khó mà tiêu hóa hết, dù sao những gì cần biết sẽ có một ngày cũng biết rõ, biết sớm quá chỉ thêm áp lực.

Giống với lúc rời đi, lúc Mạnh Yên Phần bước vào cũng yên tĩnh như vậy.

- Xin lỗi, mình phải quay về văn phòng rồi. Thiếu Thanh, cậu nghỉ ngơi cho tốt, đây là danh thiếp của mình, có chuyện gì cứ gọi cho mình.

Vưu Chi Hân nghe cậu ấy phải đi, cũng cầm túi xách lên:

- Thiếu Thanh, cậu nghỉ ngơi cho tốt, mình còn có chút chuyện cần nói với Yên Phần, ngày mai mình lại đến thăm cậu.

Thế là họ người trước người sau rời khỏi bệnh viện.

Ra khỏi bệnh viện, Vưu Chi Hân không đợi được bèn hỏi:

- Yên Phần, vì sao lúc này cậu lại nói dối Thiếu Thanh? Cậu nghĩ rằng gạt cậu ấy như vậy được bao lâu? Sẽ có một ngày cậu ấy biết được chân tướng sự việc.

- Mình không có ý muốn giấu cậu ấy, dù sao đợi đến lúc cậu ấy nhớ lại cũng sẽ biết thôi, không phải cậu nói bây giờ không được để cho cậu ấy bị kích động sao, mình chỉ là phối hợp với cậu mà thôi. - Mạnh Yên Phần nhàn nhạt nói, đem trách nhiệm đẩy đi.

- Nhưng mà việc lớn như vậy, cậu ấy rất nhanh sẽ biết...ơ...?

Vưu Chi Hân dường như nghĩ ra điều gì bèn hỏi tiếp:

- Đúng rồi, lúc này cảnh sát sao lại không nhắc đến việc này? Cậu đã nói với họ những gì?

- Mình đã đưa họ đến chỗ bác sĩ để hiểu rõ ngọn ngành tình trạng của Thiếu Thanh trước, nhưng họ vẫn không tin, vì vậy mình mới đưa họ đến trực tiếp hỏi, mình cũng nói với bọn họ việc đó tạm thời không nói đến tránh cho Thiếu Thanh bị kích động, chỉ làm cho cô ấy càng không thể nhớ lại được, dù sao bây giờ ngoài việc để cho tâm tình của cậu ấy ổn định ra, chính là việc để cho cậu ấy sớm nhớ lại tất cả.

Vưu Chi Hân không khỏi thở dài:

- Xảy ra chuyện như vậy, cậu ấy không nhớ được cũng không phải là chuyện xấu, mình lại hi vọng rằng cậu ấy đều quên hết tất cả để tránh khỏi phải đau lòng.

- Lúc này cậu không nghe cảnh sát đã nói rằng xe cậu ấy bị người ta động tay động chân vào hay sao, nếu như cậu ấy không cố gắng nhớ lại, nói không chừng sẽ gặp tình huống nguy hiểm hơn nữa, chúng ta không thể luôn ở mãi bên cạnh để chăm sóc cậu ấy, cậu ấy phải học cách tự chăm sóc bản thân mình.

Lời nói Mạnh Yên Phấn có vẻ lo lắng nhưng sắc mặt lại bình tĩnh không chút gợn sóng, giống như đang nói về người thứ ba không liên quan đến mình vậy.

- Đúng vậy...Nhưng mà Thiếu Thanh lương thiện lại không kết oán với ai, là ai muốn hại cậu ấy? - Vưu Chi Hân không thể không nghi ngờ.

- Nhưng cho dù chúng ta có gấp gáp cũng không có tác dụng gì, cậu nghĩ rằng trí nhớ có thể nói nhớ lại là nhớ lại được sao.

- Mình có cách. - Cô bình tĩnh nói.

- Cách gì? - Tuy rằng cô rất khâm phục Mạnh Yên Phấn không gì là không thể, nhưng đến công việc của bác sĩ cũng có thể thay thế thì quá phi thường rồi.

- Mình phải về văn phòng rồi, sau mấy ngày nữa mình sẽ nói với cậu, dù sao cũng phải đợi một người nữa trở về mới có thể thực hiện được. - Mạnh Yên Phấn đưa tay vẫy xe taxi.

Vưu Chi Hân nghe đến hồ đồ:

- Người nào?

- Sắp tới cậu sẽ biết thôi, gần đây mình hơi bận, làm phiền cậu chăm sóc cho cậu ấy.

Để lại câu này xong, Mạnh Yên Phấn đóng cửa, chiếc taxi lái lên làn đường.

Mất trí nhớ trừ những việc đã xảy ra trong quá khứ không thể nhớ lại được ra, đối với hiện tại dường như không có ảnh hưởng gì lớn.

Vì hai người bạn thân ban ngày phải đi làm, thế nên cô chỉ dựa vào việc xem tivi để giết thời gian, hoặc là trò chuyện cùng bệnh nhân phòng kế bên, nhờ đó mà cô dần dần hiểu được tính cách mình thì ra rất dễ gần gũi, có thể nói rằng rất khó có chuyện gì có thể làm cho cảm xúc của cô thay đổi lớn, cô trầm ổn, giống như một dòng sông đang chảy, thuyền qua nước không lưu lại dấu vết, căn bản không có điều gì có thể lưu lại dấu ấn trong lòng cô.

- Mất trí nhớ thật tốt, ta thật muốn quên đi những chuyện không hay trong quá khứ giống như cháu, như vậy ta có thể thật thanh nhàn.

Nằm ở phòng bệnh kế bên là Bà Trương đã năm mươi mấy tuổi, gần đây bị bệnh cần phải đi kiểm tra sức khỏe, bà ấy rất thích nói, thường tìm cô để tán gẫu, Lương Thiếu Thanh vui mừng khi có người nói chuyện cùng mình, bởi vì chỉ có một mình thì sẽ cô đơn, cô rất ghét cảm giác đơn độc ấy, mơ hồ nhận ra bản thân mình thích những nơi náo nhiệt, nhưng sẽ không đứng ở vị trí trung tâm, mà sẽ chọn đứng ở một góc để hòa cùng mọi người.

- Không nên nói như vậy, mất đi trí nhớ cũng có mặt xấu của nó. - Cô chân thành đáp.

- Quên đi cái lão già vô đạo đức hay đi ngoại tình ấy, quên đi số phận bi thảm có con cái bất hiếu ấy, như vậy có gì là không tốt? - Bà Trương trách móc.

Lương Thiếu Thanh biết tuy bà Trương mắng như vậy, nhưng khi chồng con đến thăm, bà vui mừng vô cùng.

- Nhưng cháu không nhớ được những người cháu đã từng yêu thương hay những người đã yêu thương cháu, tuy rằng có bạn bè bên cạnh nhưng vẫn cảm thấy cô đơn, nửa đêm thấy lạnh cũng không có ai đắp chăn cho, cháu không khỏe cũng không có ai quan tâm đến, như vậy thực ra rất đáng thương, cháu mới ngưỡng mộ bà Trương có chồng quan tâm, có con cái hiếu thuận.

Bà Trương nghe xong, nghĩ lại dường như cũng đúng, nhưng mà nghe thấy Lương Thiếu Thanh khen chồng lại muốn phun ra ngụm nước.

- Quan tâm? Ông ta chỉ là muốn làm cho người khác xem mà thôi, lão ta có ý gì, ta còn không biết sao.

- Ít nhất ông ấy còn đến thăm bà...

Lương Thiếu Thanh nói xong, nở nụ cười cùng vẻ mặt hiển nhiên, kiểu như muốn có bao nhiêu sự vô tội thì có bấy nhiêu vậy.

Bà Trương lúc này mới phát hiện mình nói quá nhiều, bà nghe y tá nói, chồng cô Lương này cùng người tình đi du lịch nước ngoài, hoàn toàn không quan tâm đến cô, nếu so sánh lại, bản thân mình dường như hạnh phúc hơn rất nhiều, tuy chồng có ngoại tình, nhưng sau cùng chẳng phải vẫn ngoan ngoãn về bên cạnh mình sao.

- Kìa...

Bà Trương vội đổi giọng, khéo léo nói:

- Thôi bỏ đi, loại đàn ông như vậy không cần phải suy nghĩ, cháu xinh đẹp trẻ trung, còn sợ không có cơ hội hay sao? Loại đàn ông không biết là mang theo cô nhân tình thứ bao nhiêu đi du lịch nước ngoài ấy, có lần một sẽ có lần hai, có lần hai sẽ có lần ba, vậy phải khổ vì điều đó làm gì, chi bằng giải quyết một lần đi, ta ủng hộ cháu!

Lương Thiếu Thanh nghe xong, chớp mắt, dở khóc dở cười, đến bà Trương này cũng khuyên chia tay mà không khuyên hòa hợp, tại sao cô lại phải tiếp tục duy trì cuộc hôn nhân này? Nhưng cô đương nhiên không ngóc ngách gặng hỏi tiếp.

Thực ra trong lòng cô đã có quyết định, đợi khi chồng trở về, sẽ chủ động đề nghị ly hôn, đã không có tình cảm, hà tất phải ràng buộc đối phương làm cho đôi bên đều không vui, không biết trước khi mất trí nhớ bản thân nghĩ như thế nào, nhưng cô của bây giờ sẽ làm như vậy, một vụ tai nạn, cô mất đi trí nhớ nhưng lại nhặt được về mạng sống, đã là trong họa có phúc, nếu còn so đo tính toán quá nhiều, thực sự quá lãng phí thời gian rồi, chi bằng để cho tất cả mọi người đều được hài lòng.

- Ta có quen một luật sư giỏi, nếu cháu có ý định ly hôn, có thể tìm ông ấy, hãy nhớ đòi tiền trợ cấp nhiều một chút, đừng để bản thân chịu thiệt thòi, hiểu không?

- Cháu hiểu. - Cô nhin cười trả lời.

- Tôi nghe hình như có người đang khuyến khích ly hôn, như vậy không tốt cho lắm?

Cốc cốc-Sau tiếng gõ cửa nhẹ là giọng nói đầy thu hút của một người đàn ông vang lên, thực sự rất ngọt ngào quyến rũ.

Giọng nói người đàn ông này như một hòn đá trong giây lát phá tan mặt hồ tĩnh lặng.

Lương Thiếu Thanh ngẩng đầu lên, bà Trương quay qua, hai người cùng lúc nhìn thấy một người đàn ông tướng mạo khôi ngô tuấn tú đang đứng ở cửa, miệng đang nở nụ cười, ánh mắt tuy đã cố ý che giấu đi nhưng vẫn không giấu nổi tà khí; Anh mặc một chiếc áo khoác ngoài màu đen được cắt may rất vừa vặn, làm cho người anh trông càng thon cao, mang theo khí chất nhã nhặn, nhìn chung rất thu hút người khác.

Sự xuất hiện của anh thu hút sự chú ý của Lương Thiếu Thanh, trong giây lát, cô không rời mắt được, ngăn người nhìn người đàn ông dường như từng quen biết...Anh ấy là ai?

- Thiếu Thanh, không nhớ anh nữa sao?

Lương Thiếu Thanh lắc đầu, đối với người đàn ông tuần tú này cũng chỉ có sự xa lạ.

- Anh là chồng em-Tôn Ký Viễn.

4. Cắm Sắt - Chương 3

Tôn Ký Viễn là ... Chồng của cô?!

Lương Thiếu Thanh sững sờ một hồi lâu, ngay cả lúc bà Trương rời đi cũng không phát hiện ra.

Không phải nói anh cùng với cô nhân tình không biết là thứ bao nhiêu đã đi du lịch nước ngoài rồi hay sao?

Cô nhìn anh, dường như chủ nhân kia đang bắt đầu dọn dẹp xung quanh, thậm chí còn muốn cô nằm trên giường nghỉ ngơi, cô cũng không nói được lời cự tuyệt, chỉ vì những gì anh ta làm đều rất hợp tình hợp lý.

Cô vốn định đợi sau khi anh về sẽ bàn về chuyện ly hôn giờ lại bỗng quên đi ý định ban đầu, chỉ có thể ngây ngốc nhìn anh bận rộn, bận tìm hiểu về bệnh tình của cô, bận chăm sóc cho cô.

Cho đến khi anh ngồi trước mặt, cô mới giật mình cảm thấy có gì đó không đúng, anh thật sự là chồng cô sao?

Rõ ràng hai người bạn thân vừa nói cô liên tin, chỉ khi người đàn ông thân thiết nhất với cô xuất hiện, bản thân mới khó lòng tin được anh là chồng của mình, có lẽ nguyên nhân là do nghe rằng anh cùng tình nhân đi nước ngoài, nên mới có sự bài xích ban đầu sao?

- Sao vậy? - Tôn Ký Viễn nhìn cô, trong ánh mắt chứa sự quan tâm.

- Anh...

Rốt cuộc nên hay không nên hỏi? Một khi hỏi nhất định sẽ phá vỡ đi bầu không khí yên ắng này, cô vốn định dùng cách ôn hòa nhất để thảo luận về chuyện này, suy cho cùng cô đã mất trí nhớ, quên cũng đã quên rồi, hà tất phải kịch tính giống như phim, cô của bây giờ chỉ muốn bình yên sống qua ngày.

- Anh làm sao?

Tôn Ký Viễn cười đáp, cái nhìn vừa bao dung vừa nuông chiều, không lạnh nhạt, kỳ lạ như trong tưởng tượng của mình, thật kỳ lạ, tại sao người đàn ông trước mặt mình không giống như lời bạn thân đã nói.

Lương Thiếu Thanh suy nghĩ cuối cùng quyết định không nói, cô muốn thăm dò Tôn Ký Viễn trước xem rốt cuộc anh có tính toán gì, nói không chừng anh cũng đang muốn giữ lại chút tình nghĩa vợ chồng cuối cùng, nếu cô phá hỏng, nói không chừng sẽ là người thất bại.

- Không có gì, Yên Phấn nói anh đi công tác, vừa về sao?

Tôn Ký Viễn gật đầu đáp:

- Ừ, vừa nhận được điện thoại của cô ấy anh lập tức đến đây, xin lỗi, anh bị thương nhẹ cho nên vì công việc anh phải đi công tác nước ngoài, biết em tỉnh lại, anh liền lập tức trở về. Thiếu Thanh, anh rất mừng vì em không sao.

Anh nắm tay cô, lời nói hàm súc, sự ấm áp trong lòng bàn tay truyền sang cô.

Đây là lần đầu tiên từ sau khi Lương Thiếu Thanh tỉnh lại bị đàn ông - trừ bác sĩ nam - chạm vào nên có chút không quen, nhưng cô lại chìm đắm vào biểu hiện tình cảm thật lòng của Tôn Ký Viễn, cô cảm nhận rõ sự quan tâm của chồng dành cho cô, không có một chút giả dối nào.

Nhưng bạn thân chắc cũng sẽ không lừa gạt cô, vậy...rốt cuộc là ai sai?

- Không nhớ ra anh phải không? - Hình như biết được sự bài xích trong lòng cô, anh chủ động buông tay cô ra và hỏi.

Lương Thiếu Thanh nhìn biểu hiện thật lòng của anh, lặng lẽ gật đầu.

Không hiểu làm sao, cho dù đã nghe những gì trước đó, cô cũng không ghét nổi người đàn ông trước mặt mình, thậm chí cũng không bài xích nữa, điều này không liên quan đến việc anh có đẹp trai hay không, mà là cô thích ánh mắt anh chăm chú nhìn cô, cảm giác ấy giống như thế giới của anh chỉ có một mình cô vậy.

Tôn Ký Viễn cười khê, đích thân rót cho cô cốc nước.

- Không sao, dù sao chúng ta còn thời gian cả cuộc đời, cho dù cuối cùng em vẫn không nhớ ra, anh cũng sẽ lấp đầy ký ức tương lai của em, để cho em không thể quên anh lần nào nữa.

Cô nghe đến đây, hai tai đỏ lên, tim đập nhanh hơn.

- Thiếu Thanh, lúc trước anh bỏ lỡ mất em, lần này anh tuyệt đối không để em rời xa anh, em mãi mãi thuộc về anh, em chỉ được yêu một mình anh, anh không cho phép em thay đổi, biết không? - Một đoạn tuyên bố thật dài.

Những lời này một chút cũng không giống với vẻ bề ngoài nho nhã của anh, nhưng kỳ lạ là cô lại mỉm cười, bởi vì cô khát vọng loại dự cảm chiếm hữu mạnh mẽ này, cô lúc này có chút hiểu ra vì sao lại có thể yêu anh.

Tính quyết đoán, cứng rắn như vậy so ra thích hợp với sự ôn hòa và yếu đuối của cô, cô như bèo trôi, mà anh như là một hồ nước để cô neo lại sinh tồn, cô mãi mãi không rời xa anh được.

Cuối cùng, cô cười hỏi lại:

- Vậy chuyện anh mang theo người phụ nữ khác đi công tác cùng là sao?

Không để ý thì sẽ không hỏi, nếu đã để ý như vậy, sẽ muốn làm rõ tất cả mọi chuyện.

- Khẳng định lại là Yên Phấn nói chứ gì? Từ khi anh bắt đầu quen em cô ấy đã phản đối chúng ta ở cùng nhau rồi, đến bây giờ vẫn không coi trọng cuộc hôn nhân của chúng ta. Được, anh thừa nhận, trước khi quen em, quan hệ nam nữ của anh rất bừa bãi, nhưng kết hôn rồi, anh xin thề chưa từng làm việc gì phản bội em, Thiếu Thanh, anh chỉ yêu mình em nên tuyệt đối sẽ không làm em đau lòng - Nói xong, anh nhẹ hôn lên má cô.

Nụ hôn của anh vừa nhẹ vừa mềm, mang theo hương vị quý trọng sâu sắc, hai gò má của Lương Thiếu Thanh lại đỏ ửng lên.

Cứ nghĩ rằng tính cách của mình ôn hòa, trong lòng không chút gợn sóng, đâu biết rằng một khi người đàn ông này xuất hiện, lập tức lại cuộn dâng lên ngọn sóng cao vùn vút, làm cô lúc nào cũng như con nai nhỏ vì tâm trạng lo lắng mà húc loạng xạ, sức hấp dẫn của người đàn ông này thực sự làm cô khó mà chống đỡ nổi.

- Nhưng...Em đã quên anh rồi. - Đây là sự thật rõ ràng nhất có thể thấy được.

- Vậy thì sao, vừa khéo chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu, bắt đầu yêu lại, như vậy có gì không tốt sao?

Anh lạc quan nói, đối với việc cô bị mất trí nhớ một chút cũng không ngại, anh nói tiếp:

- Vì vậy em phải hồi phục sức khỏe nhanh một chút, chúng ta mới có thể nhanh về nhà, anh đợi không được đến lúc có thể tự mình chăm sóc cho em rồi Thiếu Thanh của anh à.

Nghe những lời của Tôn Ký Viễn, Lương Thiếu Thanh xấu hổ cúi đầu.

- Vì sao không nhìn anh?

Lương Thiếu Thanh chần chờ một lúc mới ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào người đàn ông hoàn hảo.

- Em rất sợ đây là một giấc mơ.

- Mơ? Nếu là mơ, anh có thể còn sống sờ sờ thế này không?

Anh nắm lấy tay cô đặt lên mặt anh.

- Ấm phải không? Đây không phải là mơ, anh thực sự đang ở trước mặt em.

- Em...sợ.

Bạn thân nói chồng cô lẳng nhăng, thế mà anh lại chủ động đến trước mặt để giải thích, đầu óc cô không biết nên tin ai nữa, lúc không mong đợi, cô dường như là người ngoài cuộc, một khi mong chờ, cô sẽ sợ hãi bị tổn thương.

Tôn Ký Viễn nắm đôi bàn tay cô, đưa lên môi anh hôn nhẹ.

- Ngốc, anh còn sợ hơn em, anh thực sự rất sợ mãi mãi mất đi em, may là em không sao, thật may...nếu không anh thực sự chỉ còn lại một mình, em nhấn tâm để anh cô đơn không nơi nương tựa sao?

Về tủ thân đáng thương của anh trong giây lát làm Lương Thiếu Thanh buồn cười, nó đã xua tan đi phần nào sự lo lắng căng thẳng trong cô.

- Anh hoàn hảo như vậy, nhất định có rất nhiều người thích anh, tuyệt đối không thiếu một người như em.

Giây phút đó, Tôn Ký Viễn thu lại vẻ mặt tủ thân đáng thương đó, chân mày hiện lên nếp nhăn, nụ cười cũng đắng ngắt, anh vừa vuốt ve mặt cô vừa nói:

- Thật lạ...Em rõ ràng đã mất trí nhớ rồi, làm sao có thể nói ra những lời khích bác anh giống như trước kia vậy?

- Lúc anh theo đuổi em, em cũng dùng câu này để chống lại anh, em nói anh hoàn hảo như vậy, những người thích anh chắc chắn rất nhiều, tuyệt đối không thiếu một người như em....Đáng tiếc anh chỉ động lòng với một mình em, may mà em giờ đã lấy anh, anh cũng sẽ không vì câu này của em mà đau lòng nữa.

Từ khi nhìn thấy Lương Thiếu Thanh, đáy mắt anh chỉ còn mỗi cô, những người phụ nữ khác dù có đẹp thế nào, có tài giỏi thế nào, cũng không thể hấp dẫn được anh.

- Câu này sao có thể làm anh đau lòng được? - Cô không hiểu.

- Mỗi một người đều là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế được, cảm giác anh thích em không thể vì người khác mà thay đổi, vì vậy cho dù em có nâng anh cao bao nhiêu, từ chối chính là từ chối, em nói anh có thể không đau lòng sao, bà xã?

Tình cảm của anh dường như rất tự nhiên, giây phút đó trên khuôn mặt đều hiện lên ý cười, hoàn toàn không thấy vẻ cô đơn lúc này.

Tiếng xưng hô “bà xã” này làm cô phì cười.

- Thật vui mừng vì sự đau lòng của anh đổi lại niềm vui cho em.

- Không phải vậy, chỉ là em không ngờ rằng anh sẽ suy nghĩ như thế, điều kiện của anh rõ ràng là tốt như vậy...Anh có thể thích em, điều này làm em “thụ sung nhược kinh”.

Người đàn ông tự tin lại thông minh thú vị như vậy làm sao có thể thích cô được?

- Có biết anh thích em ở điểm nào nhất không? Anh thích em ở chỗ, em mãi mãi giống như một dòng sông bao quanh lấy anh. Một người có thể bao dung, đồng cảm, và luôn dành cho anh sự dịu dàng khi anh cần nhất, kiểu phụ nữ như vậy mới làm anh thích nhất, còn nếu cần người có cùng chí hướng, hay người có thể tạo ra những sáng kiến mới mẻ như vậy, tùy tiện tóm lấy một người đồng nghiệp là được rồi, anh không cần em hòa theo, chỉ cần em là chính em thì đủ rồi. Em giống như nước, bất kể đựng trong thứ gì hay là thay đổi thành trạng thái nào thì mãi mãi cũng không thể thay đổi được bản chất trong sáng của em. Thiếu Thanh, anh chính là thích em như vậy.

Anh sống trên đời ba mươi mấy năm nay, cô là đối tượng duy nhất làm anh động lòng.

Cô- Người không chịu thua kém lúc này không lời nào để đối đáp, cả hốc mắt là tầng nước dày đặc, mơ hồ sắp nhìn không rõ người đàn ông trước mặt nữa.

Nhất định là mơ? Nếu không làm sao có thể có người đàn ông tốt như vậy động lòng vì mình chứ?

Lúc này cô có cảm giác nuối tiếc khi mất đi trí nhớ, nếu không cô sẽ có thể hồi tưởng lại những kỷ ức đẹp đẽ trong quá khứ mà hai người từng trải qua.

- Bà xã, anh nói nhiều như vậy, dù em đã không nhớ gì nữa, nhưng chẳng lẽ không nên thể hiện chút gì sao? Anh lộ vẻ chờ đợi sự động viên khích lệ, giống như đứa trẻ chờ nhận kẹo.

Ồi? Cô cần thể hiện gì? Cô hoàn toàn không có khái niệm.

Xin bỏ qua cho cô vì cô vẫn còn đang là một nửa người bệnh.

Cuối cùng, cô nghĩ rất lâu mới thoát ra được:

- Em....Em muốn đi vệ sinh - Ôi, một câu thật mất hứng.

Ngay khi người chồng ưu tú lại đẹp trai của cô xuất hiện, mọi tin đồn đều không đánh mà yên. Thân phận người vợ bị bỏ rơi lập tức như quay ngoắc lại trở thành người vợ được nuông chiều nhất.

Lương Thiệu Thanh tạm thời không rời được bệnh viện, mỗi ngày đều có những cuộc kiểm tra lớn nhỏ khác nhau, hôm nay cũng thế, Tôn Ký Viễn đến liền lập tức cho người chăm sóc nghỉ việc, tự mình chăm sóc cô, đẩy cô đến từng phòng khám một, hoặc là đút cho cô ăn, tóm lại chỉ cần là việc liên quan đến Lương Thiệu Thanh đều không để người khác động tay vào, những người vẫn luôn đồng tình với cô, giờ lập tức chuyển sang ngưỡng mộ. Bởi vì chồng cô không chỉ tốt, mà còn đẹp trai đến mức làm cho người ta lòng dạ rối bời, đặc biệt là khi anh đá lông mày, nhẹ nhấp môi nói một câu “như vậy được không” cũng chứa đựng sự yêu chiều vô hạn, đến đương sự là cô cũng bình bại như núi đổ, lập tức bỏ vũ khí đầu hàng, chỉ vì muốn anh đối đãi càng tình cảm hơn.

Ồi, con người không được nuông chiều thì thôi, một khi được nuông chiều lại một bước lên trời, tham lam không đáy.

- Có ngon không?

Giờ phút này, Tôn Ký Viễn đang gọt vỏ táo, sợi vỏ màu đỏ từ quả táo dài dần xuống, chưa bị đứt lần nào, tài tình vô cùng.

- Ngon lắm.

Cô đã ăn hết một quả, may mà quả táo nhỏ, nếu không cô cũng chẳng cần ăn bữa tối nữa.

- Vậy thì ăn nhiều một chút, cái này là anh đặc biệt mua đến tặng cho em, em ốm quá, mập một chút mới đẹp, nếu không anh thực sự sợ rằng một trận gió lớn thổi đến cuốn em bay đi mất.

- Phụt... - Cô phì cười suýt chút nữa phun miếng táo ở trong miệng ra.

- Anh nói phóng đại quá, em không ốm chút nào đâu.

Cô phát hiện chồng cô rất biết chọc cô cười, là do cô thích cười, hay đây là tính hài hước trời phú của anh?

Anh vừa tới có hai tiếng đồng hồ, chẳng biết cô đã cười bao nhiêu lần, người đàn ông như vậy, thật làm cho cô nảy sinh tình cảm, cũng may anh đã là chồng cô, cô mới không cần giống những người ngoài luôn mang ánh mắt tỏ vẻ ngưỡng mộ, lúc này cô thực sự cảm thấy có loại kiêu căng tự mãn kỳ lạ.

Tôn Ký Viễn nheo mắt, dường như tỏ vẻ không đồng ý.

- Đợi đến khi em để cho anh bế em không nổi rồi mới được nói em không ốm.

- Đến lúc mà anh bế em không nổi thì chắc anh không còn thích em như vậy nữa đâu.

Cô tin rằng lí luận của mình rất bình thường, không có bất kỳ người đàn ông nào sẽ thích một người vợ béo, thậm chí ngay cả cô cũng không thích cho lắm.

- Em biết “ShallowHal” không? Anh luôn cảm thấy bộ phim này rất có ý nghĩa, nhân vật nam chính ban đầu rất chú trọng đến vẻ bên ngoài, sau này bị trúng bùa chú nên không nhìn được mà chỉ có thể nghe được những điều tốt đẹp trong nội tâm đối phương, về bề ngoài đối với anh ta mà nói đã không còn quan trọng nữa, vì vậy anh đã yêu một nữ nhân vật chính vô cùng lương thiện, cuối cùng khi bùa chú trên người anh ta mất đi, nhân vật chính nữ hoàn mỹ trong mắt anh xuất hiện lại là một người phụ nữ đến bế anh cũng không bế nổi, bộ phim này, anh xem rất nhiều lần, ý nghĩa hàm ẩn bên trong đơn giản dễ hiểu, anh lại bắt đầu nghĩ giả dụ như đó là anh, anh có thể đưa ra sự lựa chọn giống như nhân vật nam chính hay không?

- Vốn dĩ, anh hoàn toàn không đồng tình với kết cục của bộ phim này, bởi vì một chút cũng không phù hợp với cái đẹp và nhân tính, tất cả mọi người đều muốn đi tìm cái đẹp, đôi mắt là biểu hiện trực tiếp nhất của tình yêu, một người trông không xinh đẹp, cho dù tâm hồn có đẹp bao nhiêu, cuối cùng cũng khó có thể thay đổi ấn tượng ban đầu của người khác, anh luôn giữ quan điểm như người bình thường này, cho đến khi gặp được em, anh mới hiểu cái gì gọi là “Tình nhân nhân lý xuất Tây Thi”, bởi vì đã yêu em, nên sau này dù em có trở thành thế nào đi nữa, người anh yêu là em, không chỉ có vẻ ngoài mà thôi, cho dù bề em không nổi, em vẫn là em, người phụ nữ anh yêu nhất.

Những lời từ đáy lòng không trang trí quá nhiều sự hoa mỹ, làm Lương Thiếu Thanh nghe đến tim đập càng lúc thêm nhanh.

Người đàn ông này....chỉ cần anh ở bên, trái tim cô sớm muộn cũng sinh bệnh?

Câu này có nghĩa là: chỉ cần là người mình yêu thì trong mắt mình người ấy luôn đẹp như Tây Thi.

5. Cẩm Sắt - Chương 4

- Anh nói nhiều như vậy, nếu lần này em vẫn không nói chút gì, có phải sẽ bị ăn đòn hay không?

Người đàn ông này yêu mình như vậy, cô cảm thấy hạnh phúc không gì bằng, cô muốn biết rõ lúc đầu họ yêu đương như thế nào, vì sao ban đầu cô lại từ chối anh? Anh là người đàn ông hoàn hảo như thế, ai lại có thể nhẫn tâm từ chối sự dịu dàng của anh ấy chứ?

- Anh biết em đã không còn nhớ anh là ai nữa, không sao, không nhớ ra là tốt nhất, lúc trước anh luôn cảm thấy anh đối xử với em chưa đủ tốt, sau này anh sẽ càng cố gắng bù đắp, để ngoài anh ra, em không thể tiếp nhận được người đàn ông nào khác nữa.

Tôn Ký Viễn ánh mắt sâu xa nhìn khuôn mặt vô tội của cô, anh thích nhất là vẻ mặt ngốc nghếch đơn thuần này, tuy có lúc nó làm anh cảm giác rằng mình đang bắt nạt cô gái nhỏ.

- Anh... Yêu em như vậy... Nhưng em lại không có cách nào đáp lại tình cảm của anh, thực sự rất xin lỗi
Cô khó xử nói.

Tôn Ký Viễn mỉm cười tà khí, nghịch ngón tay cô, nhưng lại có vẻ như chẳng phải trêu đùa.

- Nếu cảm thấy có lỗi với anh, sau này bù lại cho anh nhiều một chút, chủ động với anh nhiều một chút, dù có lời gì cũng trực tiếp nói với anh, đừng để trong lòng, anh hi vọng giữa chúng ta không có bí mật, anh muốn trở thành người thân thiết nhất của em.

Sau cùng anh siết chặt tay cô tuyên bố.

Lòng Lương Thiếu Thanh tuy rằng ấm áp, nhưng lại thầm cảm thấy có chút kỳ lạ, rõ ràng người mất trí nhớ là mình, tại sao lại là Tôn Ký Viễn sợ cô rời bỏ anh đến mức phải giữ chặt cô như vậy?

- Em đã là vợ anh, sau này anh đương nhiên sẽ là người thân thiết nhất của em

Chứng nhận kết hôn đã buộc họ lại.

Tôn Ký Viễn cuối cùng dường như yên tâm mỉm cười.

- Đúng rồi, mấy ngày trước cảnh sát có đến hỏi về vụ tai nạn lần đó, họ nói xe của em bị người khác động tay động chân vào, anh có biết em đã từng gây thù chuốc oán với ai không?

Cô tạm thời không nhớ ra, đương nhiên cần nhắc nhở với chồng, tránh lần sau anh ấy cũng bị mình làm liên lụy.

Nghe xong, sắc mặt anh lập tức căng ra:

- Chuyện này em không cần nghĩ nữa, anh sẽ giải quyết, chắc chỉ là hiểu lầm thôi, anh đảm bảo sau này em sẽ không gặp phải nguy hiểm như vậy nữa, chỉ cần có anh ở đây, không ai có thể làm hại em.

- Vâng.

Sự bảo đảm của người chồng dễ dàng thuyết phục cô, không còn hoài nghi gì nữa.

Nhưng thực ra, cô vẫn còn thắc mắc.

Mấy tối gần đây, Mạnh Yên Phấn không đến nữa, mà là Vưu Chi Hân đến, cuối cùng cô cũng có hứng thú với chuyện của mình, muốn biết chút ít, nhưng Vưu Chi Hân lại biết mà không nói, thế nhưng ngoài chồng cô ra... Đường như người đàn ông này là người tuyệt đối không thể nói về bí mật.

Một thắc mắc khác đó là, thời gian này mỗi tối đều là Mạnh Yên Phấn đến, nếu Tôn Ký Viễn đã không sao, tại sao một lần cũng không đến bệnh viện? Lúc trước cô có hỏi qua, bác sĩ, y tá đều nói chỉ có Mạnh Yên Phấn là siêng năng nhất, vì sao chồng cô lại chưa từng đến thăm?

Cô rất muốn hỏi, lại không biết mở miệng hỏi như thế nào, lúc chưa kỳ vọng thì chuyện gì cũng không sợ, bắt đầu kỳ vọng thì sẽ sợ hãi kết quả không như mong đợi mà e dè, lo lắng rằng sau cùng tất cả chỉ là một giấc mơ mà bản thân không muốn tỉnh dậy.

- Đang nghĩ gì vậy?

Anh đặt lòng bàn tay ấm áp lên gò má cô, gọi cô lại sau lúc suy nghĩ thất thần.

- Nghĩ về anh?

Cô thực sự đang nghĩ về chuyện liên quan đến anh, chỉ là hai từ này người nói không có ý gì nhưng người nghe ra lại có ý.

- Thì ra nhanh như vậy đã học được cách nói lời đường mật với anh rồi, anh rất vui. Không sao, anh bây giờ đối với em mà nói chỉ như người xa lạ, nhưng chỉ cần em muốn biết gì, anh đều sẽ nói với em...

Nói đến một nửa, anh cười thần bí, đưa tay về phía cô, Lương Thiếu Thanh không hiểu cũng không quen nắm tay anh.

- Xin chào, anh là Tôn Ký Viễn, rất vui được gặp em, không biết em có đồng ý cho anh cơ hội hay không?

- Vâng... Được.

Nụ cười của anh thật thu hút, thâm tình của anh làm cô cảm động như vậy, bảo cô làm sao nỡ đi suy đoán những hoài nghi kia.

- Vậy thì, từ giờ trở đi, không cần có những gánh nặng của quá khứ nữa, chúng ta làm lại từ đầu.

Lương Thiếu Thanh sau này mới hiểu Mạnh Yên Phấn vì sao lại phóng đại khuyết điểm Tôn Ký Viễn như vậy, bởi vì hai người bọn họ thực sự không hợp nhau.

Lúc bác sĩ tuyên bố cô cuối cùng cũng có thể xuất viện, thì đúng lúc Vưu Chi Hân phải đưa đoàn đi nước ngoài, vì vậy chỉ còn có Mạnh Yên Phấn đến giúp đỡ, nhưng cô ấy và chồng hầu như không nói lời nào, về điểm này, lúc ở bệnh viện cô phát hiện ra, khi họ cùng nhau xuất hiện, nhiệt độ phòng bệnh sẽ lập tức hạ xuống năm độ, chỉ có thể mừng vì còn có Vưu Chi Hân cùng cô chống đỡ với tình cảnh này, nếu không khẳng định không khí sẽ càng lạnh hơn.

Chỉ cần có hai người họ, cô ắt hẳn phải cố gắng để hòa giải, cũng may họ không thường xuyên xuất hiện cùng lúc, nếu không cô tình nguyện trở về bệnh viện, ôi...

- Yên Phấn là quan tâm em, em không muốn hai người có gì không vui.

Tiến Mạnh Yên Phấn xong, nhìn thấy chồng vẫn còn đang tức giận, cô không nhịn được bèn nói đỡ cho bạn thân.

Tôn Ký Viễn đưa tay về phía cô, Lương Thiếu Thanh ngoan ngoan bước qua, ngồi cạnh anh.

- Anh biết cô ấy quan tâm em, nhưng giờ em là vợ anh rồi, cho dù cô ấy là bạn thân nhất của em thì vẫn vậy. Thiếu Thanh, em quá đơn thuần, vì vậy thường ngốc nghếch đi tin những lời người ngoài nói, khó khăn lắm mới đến lượt anh chăm sóc cho em, anh sẽ không để cho người ngoài can thiệp vào chuyện chúng mình.

- Em như vậy rất giống với một đứa trẻ cái gì cũng không làm được.

Được người khác che chở tất nhiên là hạnh phúc, nhưng cô cũng muốn giành chút tự do cho mình.

- Kỹ năng nấu nướng của em rất giỏi, đến người kén ăn như anh cũng bị em thuần phục, em sao cái gì cũng không biết được?

Giờ cô dùng loại sữa tắm giống với anh, anh vô cùng thích hai người có chung mùi hương, như vậy giống với việc ký hiệu riêng trên người cô, không cho phép những người đàn ông khác nhòm ngó đến.

- Mỗi món ăn em làm, anh đều nhớ vô cùng, đợi em hồi phục hoàn toàn, anh muốn ăn thức ăn mà em nấu, thức ăn lò vi sóng sắp làm anh thất vọng đối với thế giới này rồi.

- Không đến nỗi phóng đại như vậy chứ? Chẳng lẽ ba tháng này anh đều dựa vào lò vi sóng sao? Tại sao không đi ăn ở bên ngoài?

Cô cảm thấy đau lòng, nhất thời không chú ý hai người kề sát nhau đến thế nào, gần đến mức hơi thở của Tôn Ký Viễn đã len vào mũi cô, hòa cùng cơ thể cô.

- Anh bị em làm cho quen mùi vị rồi, thức ăn bên ngoài nhiều dầu mỡ, anh không thể nuốt nổi, hơn nữa chẳng phải em nói anh phải biết tự chăm sóc bản thân sao? Vì vậy anh nghe lời em, cơm canh đạm bạc, có điều cũng sắp đói chết rồi bà xã à.

Anh ai oán.

- Giờ em đi nấu cơm.

- Từ từ, không vội, đợi sức khỏe em hồi phục hoàn toàn rồi nói, giờ em chỉ cần ngoan ngoãn là được.

Lúc này, Lương Thiếu Thanh mới phát hiện tư thế hai người quá ám muội, cả người cô hầu như đã nằm trong lòng Tôn Ký Viễn, không còn khe hở nào, cách anh ôm cô như thể rất sợ cô biến mất, lại giống như rất mệt mỏi mà gục đầu lên vai cô.

Cô thầm cảm thấy mình dường như không phải là người quen thể hiện những động tác thân mật, nhưng theo tình hình tiếp xúc một tuần nay, từng bước nhượng bộ, để cho anh tiến gần hơn, điều này có lẽ nói lên rằng bản thân đã dần dần tiếp nhận sự thực anh là chồng cô.

- Không cần phải thận trọng như vậy, bác sĩ đã cho em ra viện rồi, chứng tỏ em đã không sao nữa, chiều em quá, cẩn thận em lại được voi đòi tiên bắt anh nuôi em đó.

Đầu óc trống rỗng như cô chỉ có thể dựa vào tì vi, vì vậy mà thông tin đều từ nó hoặc từ những người khác truyền đạt lại. Nghe nói một hai năm trở lại đây tình hình kinh tế không khởi sắc, vợ chồng đều phải cùng nhau đi làm nếu không sẽ khó nuôi sống nổi gia đình, bây giờ cô tạm thời không thể đi làm, nhưng thực sự cũng chẳng muốn làm người nhàn rỗi.

Tôn Ký Viễn thân mật hôn lên cổ cô:

- Em là vợ anh, đương nhiên là anh nuôi em, trừ phi em sinh cho anh một đội bóng chày, nếu không với lương của anh hiện nay thừa sức nuôi em rồi, vì vậy em không cần phiền não chuyện nhỏ nhặt này.

Lương Thiếu Thanh phát hiện chồng cô rất thích hưởng thụ cảm giác thân mật cơ thể giữa hai người, ban đầu cô có thể trốn tránh bằng nhiều cách, nhưng trốn cũng không được bao lâu, sự kháng cự yếu ớt của cô trong mắt anh chỉ như châu chấu đá xe, vô ích không lời nào có thể nói, anh có thể dễ dàng đạt được kết quả mà mình mong muốn, không thể nói là hoàn toàn không quan tâm đến nguyện vọng của cô, nhưng cũng chưa từng chủ động hỏi qua cô, anh thực sự giống như là đặt cô lên hàng đầu, nhưng nếu liên quan đến sở thích của anh, vị trí của cô lập tức bị hạ xuống thành thứ hai.

Anh bá đạo, có cái tôi, lại có thể dịu dàng như dòng nước đổ dành cô ngoan ngoan để cho anh nhào nặn, người đàn ông này... Thực sự là cao thủ của cao thủ, làm cô không cách nào nắm bắt được.

- Chúng ta chắc không sinh con nhanh như vậy chứ?

Cô nhớ họ chỉ mới kết hôn được hai năm, vẫn còn rất trẻ, chắc không cần vội, hơn nữa với tình trạng cô hiện tại cũng không thích hợp làm mẹ.

- Không sai, đợi thêm vài năm nữa, giờ anh chỉ muốn cùng em hưởng thụ thể giới của hai người, không muốn có thêm một đứa con làm em phân tâm, em hiện giờ chỉ cần yêu mình anh là đủ rồi.

Đơn thuần tuyên bố điều anh vô cùng mong muốn với cô.

Yêu anh... Không thể đơn giản hơn được nữa.

- À... Đúng rồi, về phần căn phòng của chúng ta, em có thể phát biểu ý kiến không?

Tuy rằng sẽ không có kết quả, nhưng cô cũng muốn thử xem, ít nhất thử qua mới không đối xử tệ với chính mình.

Tôn Ký Viễn gật nhẹ đầu:

- Nói đi, bất kể em muốn điều gì anh cũng đồng ý.

Lương Thiệu Thanh không lời nào để nói, giờ dễ nói chuyện như vậy, lát nữa chắc chắn hoàn toàn bác bỏ, cô đã sớm đoán được đáp án.

- Chúng ta... Chúng ta tạm thời ngủ riêng được không?

Cô vừa nói xong, lập tức nhìn ra được vẻ không tán thành của chồng, quả nhiên...

- Bởi vì em vẫn chưa hoàn toàn nhớ lại, tuy giờ em dần dần tiếp nhận chuyện anh là chồng em, nhưng em vẫn có vài phần xa lạ với anh, cho nên muốn có thể tạm thời ngủ riêng, đến khi...

- Em yêu anh?

Anh tiếp lời.

Giải thích như vậy cũng được.

- Vâng... Có được không?

Tôn Ký Viễn suy nghĩ một hồi, lúc cô cứ nghĩ rằng không có hy vọng thì anh lại gật đầu đồng ý, làm cô vui mừng ra mặt.

- Sao vậy, không ngủ cùng anh vui như vậy sao?

Anh ấy rất không vui.

- Tất nhiên là không phải.

Dù có bị xem nhẹ cũng không được tỏ vẻ thông minh, nhất định phải xoa dịu con dã thú có thể thay đổi ý định bất cứ lúc nào này.

- Chỉ là em vẫn chưa quen với việc quá nhanh cùng anh thân thiết, đây chỉ là tạm thời mà thôi.

- Tạm thời... Phải không đó?

Giọng điệu anh hỏi như có xen lẫn ý định khác.

Lương Thiệu Thanh quá chú ý đến ánh mắt của anh, căn bản không nghe ra được hàm ý trong lời nói đó.

Cho đến buổi tối sau khi tắm xong chuẩn bị lên giường, mới phát hiện ra cách hiểu của hai người quá khác nhau.

- Chuyện này...?

- Không phải em muốn ngủ riêng sao, vì vậy anh chia giường ra rồi, chúng ta chính xác là đang “ngủ riêng”.

Không, ý của cô là ngủ riêng phòng ấy.

- Nhưng chúng ta vẫn đang ở cùng một phòng, lẽ như em ngáy, buổi tối không phải sẽ làm ồn đến anh sao?

- Tướng ngủ của em rất tốt, xưa nay chưa bao giờ ngáy, yên tâm.
- Quan trọng không phải vấn đề này mà là...
- Em dường như kiên quyết muốn ngủ phòng riêng phải không?

Anh một lời nói toạc ra những suy nghĩ đắn đo rất lâu cùng những tính toán trong lòng cô.

Thôi bỏ đi, dù sao đây cũng là mấu chốt vấn đề, nên cô gật nhẹ đầu.

Lần này đến lượt Tôn Ký Viễn thở dài.

- Thôi được, nếu em đã kiên quyết như vậy, anh không ép buộc em nữa, anh vốn nghĩ chỉ cần chia giường là được, dù sao buổi tối em cũng đều ngủ không được ngon...

Anh lời cùng ý tận, không nói nhiều nữa.

- Em ngủ đây đi, anh ra phòng khách.

Từ khi Tôn Ký Viễn cho người chăm sóc nghỉ việc, buổi tối đều là anh ở cùng cô, có nhiều lần cô bị ác mộng đánh thức, luôn là giọng nói dịu dàng của anh vỗ về những lo lắng trong lòng cô, nhờ có anh ấy mà gần đây cô mới ngủ ngon hơn chút ít, cô đương nhiên hiểu rõ ý tốt của anh, có điều bệnh viện là bệnh viện, nhà là nhà, trong bệnh viện, cô là bệnh nhân, ở nhà, cô lại là vợ anh, hai người sẽ tỏ ra thân mật hơn nên cô mới thấp thỏm, chính là sợ làm mất đi ấn tượng trong anh về mình, dù sao cô cũng là người bị mất trí nhớ, không có cách nào vô tư được như anh.

Duy trì khoảng cách thích hợp giữa người với người mới có được cảm giác tốt đẹp.

Cho dù là vợ chồng, cô cũng muốn giữ lại ấn tượng tốt đẹp trước chồng mình, nhưng lúc này anh lại dễ dàng nhượng bộ, lại nói những lời tử thân như vậy, giống như cô là người xấu vậy, định mở miệng giữ lại, nhưng chồng đã rời khỏi phòng, làm cô cảm thấy hổ thẹn.

Dù sao cũng đã là vợ chồng, cô cũng nên học cách mở rộng lòng một chút, tiếp nhận ý tốt của anh mới đúng, một lạnh một nóng gặp nhau, cuối cùng cũng sẽ dập tắt đi hi vọng của đối phương.

Hay là thế này, ngày mai cô sẽ như không có chuyện gì mà nhắc đến chuyện tối qua lại ngủ không được, tin rằng chồng chắc là sẽ hiểu được ý cô, ừ, cứ làm như vậy đi, quyết định xong, Lương Thiếu Thanh thư giãn lên giường đi ngủ.

Cảm giác được căn phòng đã yên tĩnh, Tôn Ký Viễn đang đứng trước cửa phòng mới rời đến phòng khách, anh vẫn chưa định ngủ, mà cầm lấy điện thoại nhấn nút gọi, sau mấy tiếng tút, đối phương nhắc máy, anh lập tức nói:

- Tạm thời dừng qua đây nữa, tất cả mọi chuyện anh sẽ nói với cô ấy, nhớ kỹ, sẽ do anh nói với cô ấy, tuyệt đối đừng can thiệp, anh không hi vọng cô ấy nghi ngờ anh, trước khi anh điều tra rõ ngọn ngành sự việc, không được tiếp cận cô ấy... Không cần giải thích với anh, những việc đã làm sai thì vĩnh viễn cũng không thể cứu vãn lại được, cứ như vậy đi.

Không có chào tạm biệt, anh ngắt điện thoại.

Tắt đèn, anh nằm xuống giường.

Sự việc đã tiến triển đến mức này, anh một chút cũng không cảm thấy hối tiếc, thậm chí còn cảm thấy lạc quan hi vọng, dù sao đây là kết quả mà anh luôn khao khát, bây giờ cuối cùng cũng đã thực hiện được, anh tự nhiên thấy vui vẻ vô cùng, chỉ là đối với chân tướng đằng sau sự việc, anh cũng gấp gáp tìm hiểu, bởi vì dù sao cũng cần có người đứng ra gánh tội này.

Cứ nghĩ đến bộ dạng cảm thấy tội lỗi vừa nãy của cô liền làm anh thấy vô cùng thỏa mãn, dù sao cũng không vội, họ là vợ chồng, còn cả đời để bên nhau, ngay cả khi cô không nhớ ra anh nữa, nhưng sau này nhất định sẽ yêu anh giống như lúc ban đầu... Rõ ràng ánh mắt bị anh làm cho mê hoặc, vậy mà vì một chuyện nhỏ mà buông tay, lần này tuyệt đối không để cô chạy trốn nữa.

Bọn họ là một cặp đẹp đôi nhất, anh sẽ làm cô hiểu rõ điều này.

6. Cẩm Sắt - Chương 5

Bên kia sườn núi là vực sâu, cao năm sáu trăm mét, đủ để một người ngã chết hoặc một chiếc xe rơi xuống đập nát.

Chỉ cần tay cầm vô lăng chệch hướng một chút, vậy thì... Tất cả sẽ hoàn toàn khác đi.

Phải rồi, chỉ cần tay cầm vô lăng chệch hướng một chút, kết cục sẽ đảo ngược hoàn toàn, nhưng... Đây là điều mình muốn hay sao?

Rõ ràng hi vọng đối phương được vui vẻ, sao lại làm ra chuyện như vậy được?

Không... Không thể! Không thể làm như vậy.

Chuyện đã quyết định thì không thể thay đổi, nhưng mà lọt vào tầm mắt lại là màn nguy hiểm nhất.

- A!

Một tiếng thét ngắn kinh hãi làm Lương Thiếu Thanh từ trong giấc mộng u tối bừng tỉnh, điều hòa trong phòng vẫn mở mà mồ hôi lại ướt đầm trên trán, cô thở hổn hển, đôi mắt vô hồn nhìn về phía trước, hồi tưởng lại cảnh tượng trong giấc mơ như thật đang xảy ra trước mắt.

Cô nhớ mình đang lái xe, đi trên một con đường núi, một bên là núi, một bên là vực thẳm, trong lòng thầm có ý muốn lái xe về gần phía vực, nhưng tâm trí không ngừng khuyên cô đừng hành động liều lĩnh, nhưng tại sao cuối cùng xe vẫn bị rơi xuống vách núi?!

Đột nhiên cô nhớ đến lời của cảnh sát, lúc đó họ từ nhà rời đi, nếu đã đi đường núi, chứng tỏ họ hẳn là ở trên núi, vì sao bây giờ họ trở về biệt thự lại đi về hướng trong thành phố.

Chuyện này cuối cùng là sao?

Cô vắt óc suy nghĩ về những mảnh ký ức đứt đoạn, sau cùng vẫn là tổn công vô ích, làm thế nào cũng không nhớ lại được, dần dần, hơi thở chậm lại, nhịp tim cũng trở lại bình thường, nhưng cảnh đó cứ quanh quẩn trong đầu cô không cách nào xóa đi được, hoặc là ban đầu có thể dối mình lừa người nói rằng không thể nhớ lại cũng chẳng sao, nhưng ác mộng cứ nối tiếp nhau làm cô càng ngày càng muốn làm rõ chuyện đã qua, nếu không sau này có thể phải sống chung với ác mộng, điều này chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Từ trước, cô luôn muốn hỏi chồng về những chuyện liên quan với họ, nhưng mãi không tìm được lúc thích hợp, bởi vì trong bệnh viện, lúc thì kiểm tra, hoặc lúc thì bác sĩ y tá đến hỏi tình hình, nếu không cũng là anh ép cô nghỉ ngơi ít nói chuyện, giờ đã về nhà rồi, cô nghĩ hẳn là sẽ có thêm thời gian.

Thở dài một tiếng, cô đứng dậy thay bộ quần áo mà chồng đã chuẩn bị sẵn, vệ sinh cá nhân xong, cô bước ra khỏi phòng.

Tôn Ký Viễn đang đọc báo thì nhìn thấy cô, khuôn mặt tươi cười:

- Ngủ có ngon không?

- Vâng... Cũng được.

Anh mang về mặt thất vọng nói:

- Vậy à, anh vốn vẫn mong đợi nửa đêm em sẽ đến gõ cửa phòng anh, để cho anh quang minh chính đại về ngủ cùng em.

Ngay sáng sớm đã nghe những lời này, da mặt cô vốn không dày nay lại đỏ ửng lên.

Tôn Ký Viễn đặt tờ báo xuống, đứng dậy đi đến bên bàn ăn giúp cô kéo ghế.

- Không đùa em nữa, đến đây ăn sáng đi. Anh biết em thích ăn sáng theo phong cách Tây, nhưng tài nghệ nấu nướng của anh không tốt lắm, xin rộng lượng cho.

Trên chiếc đĩa sứ trắng có một cái trứng ốp la và hai lát thịt hun khói, bên cạnh còn có bánh mì nướng, các loại mứt hoa quả cho đến loại sữa sô cô la nóng mà cô thích nhất, cô biết mình nhất định thích uống sữa sô cô la, loại sở thích này là do bẩm sinh mà có, không liên quan gì đến việc mất trí nhớ.

- Cảm ơn anh.

Cô người tình nguyện giúp cô làm bữa sáng đã phải cảm ơn rồi, cô rất có phúc.

- Là chuyện nên làm, lúc trước đều là em nấu cho anh ăn, giờ cuối cùng cũng đến lượt anh nấu, hi vọng em sẽ thích.

- Em cảm thấy có tấm lòng hay không mới là quan trọng nhất, tay nghề tốt hay không chỉ là thứ yếu, hơn nữa em cảm thấy anh rất hiểu em, tuy em cái gì cũng không nhớ nữa, nhưng chỉ cần là thứ anh đưa cho em, em đều thích cả.

Tôn Ký Viễn không chỉ hiểu rõ sở thích của cô, càng quen thuộc với những thói quen của cô, mà còn dùng cả tấm lòng của mình, phần tâm ý này lớn hơn bất cứ quà tặng hay vật phẩm quý giá nào.

- Anh là chồng em, nếu anh không hiểu em, như vậy chẳng phải kỳ lạ lắm hay sao?

Tôn Ký Viễn lấy lát bánh mì nướng vừa nhảy lên, quẹt lên loại mứt dâu tây mà cô thích nhất rồi đưa qua cho cô.

Lương Thiệu Thanh cắn miếng bánh tình yêu chồng đưa, vị dâu tây tan ra trong miệng thành hai loại hương vị, một loại ngọt ngào và một loại hạnh phúc.

- Bà Trương nói bây giờ rất nhiều vợ chồng thực ra vốn chỉ vì con cái, hai người sau khi kết hôn cũng chỉ là để có con nối dõi, căn bản sẽ không chịu tìm hiểu về đối phương, chỉ cần thấy không hợp là ly hôn, làm một lần dứt khoát, tránh về già hối hận không kịp.

- Chẳng trách lần trước bà ấy khuyến khích anh và em ly hôn, giờ em có hối hận vẫn chưa ly hôn với anh không?

- Đương nhiên không hối hận, lúc trước là vì Yên Phấn nói anh...

Ôi, cô làm sao lại thuận miệng nhắc đến chuyện đó rồi, hồng bét.

- Ý em là....

- Có phải cô ấy nói anh mang theo nhân tình không biết là thứ mấy cùng nhau ra nước ngoài du lịch?

Cô gật đầu.

- Là anh đi công tác, không phải đi chơi, chuyện này anh cũng đã từng giải thích với cô ấy. Cho dù cô ấy không có cách nào rộng lượng tha thứ cho anh việc trong lúc em cần anh mà anh lại ra nước ngoài, thì cũng không nên vì vậy mà cố ý phá hoại hình ảnh của anh trong lòng em chứ.

- Vậy anh... Anh có đến bệnh viện thăm em không?

Cô cuối cùng cũng không giấu diếm nữa bèn hỏi.

Tôn Ký Viễn cười dịu dàng, hỏi ngược lại:

- Em nghĩ sao?

Hỏi cô sao?!

Cô dường như chỉ là người nửa thực vật, vốn không tỉnh táo, làm sao biết anh có đến hay không?

- Đồ ngốc, anh là chồng em đương nhiên phải đến thăm em chứ, có phải lại có ai nói anh không đến thăm em phải không?

Anh biểu hiện không không nóng giận, tuy không nhìn thấy vẻ mặt tức giận, nhưng từ trong giọng điệu lời nói có thể cảm nhận được tâm trạng rất không vui khi bị người khác hiểu lầm.

Lương Thiệu Thanh vội vã về anh:

- Không phải vậy, bác sĩ y tá đều nói là anh có đến thăm em, chỉ là em hôn mê nên cái gì cũng không biết, vì khi em tỉnh lại không nhìn thấy anh nên mới cho rằng anh không đến... Xin lỗi.

Nghĩ cũng phải, anh là chồng cô, làm sao có thể không đến thăm mình chứ.

- Thật ra, sau khi xảy ra tai nạn, bệnh viện em nằm lúc đó không còn giường trống nữa, thế là anh bị chuyển đến một bệnh viện khác, vì thương tích nhẹ nên hai tuần sau anh được ra viện, anh có đến thăm em mấy lần, nhưng sau này vì công việc nên anh phải ra nước ngoài một chuyến, trước khi đi anh có nhờ Yên Phần thay anh mỗi ngày đến thăm em, đem tình hình của em nói lại với anh, những việc này chắc cô ấy đều không nói với em nhỉ?

Thì ra là như vậy, xem ra lại lần nữa không hỏi rõ nên mới gây ra hiểu lầm.

- Vì sao tình cảm giữa bọn anh lại không tốt như vậy?

- Vì em đấy... Cô ấy lo lắng anh không tốt sẽ làm hại em, nên không cho phép anh tiếp cận với em, nhưng anh lại cứ yêu em, không có em không được, vì thế từ đó cô ấy vô cùng khó chịu với anh.

- Lúc trước anh thật sự tồi tệ như vậy sao?

Cô cũng muốn hiểu về quá khứ của anh.

- Không chỉ tồi tệ, mà chính là một thằng khốn!

Anh dường như tự tin việc hiểu rõ bản thân mình.

- Lúc trước anh có danh tiếng, tương mạo lại không tệ, ấu trĩ đi đùa giỡn với những mối quan hệ nam nữ, dường như cứ một hai tháng lại thay phụ nữ một lần, tình một đêm đối với anh mà nói giống như một món tráng miệng ngon lành, không ăn sẽ có lỗi với bản thân mình.

Anh nhìn ra được sự sợ hãi cùng sợ hãi trong đáy mắt Lương Thiếu Thanh nên vội giải thích:

- Nhưng em yên tâm, những biện pháp phòng tránh cần có, một lần anh cũng không quên, mỗi năm anh còn đi kiểm tra sức khỏe, hưởng lạc nhưng không hại người, như vậy được tính là một nửa người tốt chứ?

Lương Thiếu Thanh đỏ khốc đỏ cười.

- Nhưng sau khi quen em, anh đều vứt bỏ tất cả những thói quen xấu đó rồi, anh của hiện tại còn ngoan hơn, giữ phép tắc hơn những người bạn nhỏ trong trường mầm non nữa, em yên tâm.

Anh cười vô hại, chỉ còn thiếu sau lưng gắn thêm cái đuôi để tranh thủ sự đồng tình.

Cô lại bị anh chọc cười:

- Em tin anh.

- Dù cô ấy nhìn anh không vừa mắt, nhưng cô ấy đã là bạn em, anh sẽ phải bao dung.

- Cảm ơn anh.

- Anh là chồng em, không cần khách sáo với anh như vậy, chỉ cần em vui, mặc sức em ra lệnh.

- Anh chiều em quá như vậy, lỡ như có một ngày anh rời bỏ em, em phải làm sao đây?

- Trừ phi anh cũng mất trí nhớ... Mà anh chiều em chính là muốn em không thể rời khỏi anh, em chỉ có thể có anh.

Thì ra ý đồ của chồng cô thật thâm sâu.

- Đúng rồi, chúng ta vốn sống ở đây sao?

Đối với ngôi nhà này, cô thấy xa lạ không chút quen thuộc, không giống như cảm giác của cô đối với Tôn Ký Viễn có sự quen biết, cô luôn cảm thấy rằng mình không phải sống ở đây mà là một nơi khác, có lẽ là ở trên núi.

Anh ngừng lại trong giây lát, rồi tiếp tục nướng bánh mì và nói:

- Chúng ta vốn sống ở đây, luôn sống ở đây.
- Nhưng cảnh sát nói chúng ta đang đi từ nhà, đó là một đoạn đường núi, vì vậy...
- Đó là căn biệt thự anh mua, sau khi xảy ra tai nạn, anh cảm thấy sống ở khu trung tâm thành phố sẽ an toàn hơn, vả lại ở đây có tàu điện ngầm, anh không muốn em lại lái xe nữa.

Xuất phát điểm của anh đều là vì nghĩ cho cô.

- Chả trách em thấy xa lạ với nơi này, vậy chúng ta nên lên núi lấy đồ đạc về chứ?
- Sớm đã lấy về rồi, giờ đang để ở trong thư phòng, anh vốn dĩ muốn giúp em sắp xếp, lại sợ khi trở về em sẽ cảm thấy buồn chán, nghĩ lại anh thấy để cho em tự sắp xếp sẽ tốt hơn, đây được coi là tòa nhà văn phòng làm việc của anh, vì thế không gian không lớn lắm, qua một khoảng thời gian chúng ta sẽ chuyển nhà, đổi thành căn nhà phù hợp để sống hơn.

Lương Thiếu Thanh quay đầu nhìn xung quanh một lượt, ba căn phòng cộng thêm phòng khách, phòng bếp rộng rãi, như vậy còn gọi là không đủ lớn? Như vậy sự định sinh một đội bóng là thật sao?

- Không đâu, em vẫn thấy thích nơi này, hơn nữa hình như rất cao...

Cũng may là cô không sợ độ cao.

- Ủ, anh thích cảm giác cao hơn người ta một bậc, vậy nên anh mua tầng cao nhất.
- Mua sao?

Cô chú ý đến từng chữ của chồng

- Anh mua biệt thự, lại mua thêm căn phòng này? Anh có nhiều tiền lắm sao?
- Miễn cưỡng cũng có thể nói là có miếng ăn sống qua ngày

Lúc này anh cư xử vô cùng khiêm tốn.

Lương Thiếu Thanh đột nhiên nghĩ lại dường như mình không biết rõ tính chất công việc của anh.

- Anh làm việc gì?
- Một đạo diễn nhỏ không có tiếng tăm gì.

Nuôi một đội bóng rồi còn được, chứ nuôi một đội bóng chày có thể có một số vấn đề.

- Anh quay những thể loại gì?
- Quảng cáo, MV, còn có phim tài liệu.
- Phim thì sao?
- Một khi phim bắt đầu quay đều cần thời gian dài từ một năm trở lên, anh không thích thời gian làm việc dài như vậy, anh thích ở cùng em hơn.

Chồng cô là đạo diễn, có chút vượt ngoài sức tưởng tượng của cô, bởi vì cô luôn cảm thấy chồng mình có lẽ thuộc kiểu đi làm bình thường sáng chín giờ vào làm chiều năm giờ tan sở, loại rất phổ biến như vậy, trong lòng cô khao khát tìm được sự ổn định như thế, nên thật sự không ngờ rằng mình lại yêu chồng làm đạo diễn.

- Em không thích sao?

Anh cảm giác cô có chút bối rối.

- Không có, chỉ là bất ngờ với sự lựa chọn của mình, nhưng công việc này phù hợp với anh.
- Là sao?

Anh ngược lại muốn nghe cô phân tích.

- Không biết, chỉ là cảm thấy anh rất thích hợp với những công việc mang tính nghệ thuật, nhất cử nhất động của anh đều mang đậm khí chất nghệ thuật, lần trước ở bệnh viện em nhìn thấy một người mặc trang phục có cùng phong cách như anh, thân hình đối phương cũng không tệ, chiều cao cũng đủ, nhưng không toát ra được hương vị đặc biệt như anh, mặt khác nghề đạo diễn rất hợp với anh, bởi vì anh dường như không dễ dàng chịu sự sắp đặt của người khác, anh nhất định thích chỉ đạo người khác, thậm chí là điều khiển họ phải không?

Đây là cảm giác ban đầu của cô về chồng.

Không sai, anh đích thị là kiểu tính cách mạnh mẽ chủ đạo điển hình.

Tôn Ký Viễn nghe xong, đáy mắt phản chiếu tia dịu dàng.

- Còn nói không hiểu nhiều về anh, chỉ ở gần nhau mấy ngày thôi mà có thể đoán được hết tính cách của anh, đúng là vợ tốt của anh.

Lương Thiếu Thanh cười theo, trong lòng nghĩ thật ra là anh cố ý thể hiện ra rõ ràng như vậy, nếu cô không nhìn ra nữa, vậy cô không chỉ mất trí nhớ, mà có thể đến thị lực cũng có vấn đề.

- Đúng rồi, chiều anh cần đến công ty họp, tháng sau cần khởi quay MV cho một ca sĩ thần tượng, chiều em ngoan ngoãn ở nhà, họp xong anh sẽ về nhà ngay, nhớ là không được chạy lung tung, nếu không anh sẽ lo lắng, bên cạnh điện thoại có số của anh, có việc gì cứ gọi thẳng cho anh, bất kể chuyện gì cũng có thể gọi, biết chưa?

Lương Thiếu Thanh gật đầu, nhưng hiểu rõ bản thân sẽ không làm như vậy, dù sao anh là đi làm chứ chẳng phải đi chơi, làm phiền anh đang họp sẽ ảnh hưởng đến chuyện công, cô không thích công tư không phân minh.

- Anh không cần lo lắng như vậy, em chỉ là mất trí nhớ, không phải đến việc thở như thế nào cũng quên mất, những điều cơ bản trong cuộc sống em vẫn biết rõ, trưa nay em xuống bếp nấu ăn cho anh xem được không?

Cô nài nỉ, hi vọng chồng không tiếp tục xem cô như đứa trẻ nhỏ, không vô dụng như vậy.

- Được rồi, trong tủ lạnh có gì thì nấu nấy, không cần quá sức, anh không muốn em mệt.

- Vâng.

Dùng xong bữa sáng, Lương Thiếu Thanh bắt đầu lần mò vào phòng bếp, Tôn Ký Viễn lại lặng lẽ đi vào thư phòng.

Chồng chất trước mặt đều là đồ dùng cá nhân của vợ, anh đọc, dò xét từng thứ một.

Khi những thứ này được chuyển đến, anh đã kiểm tra qua toàn bộ, chắc chắn không có chút sơ hở nào, nhưng không biết tại sao, nhìn đồng hồ này, anh lại cảm có cảm giác bất an, vốn không muốn mang những thứ này về vì sợ làm cô nảy sinh những nghi vấn không đáng có, những nghi vấn mà sau này có thể sẽ nhiều vô kể, anh thực sự không muốn làm cô suy nghĩ nhiều, thậm chí là suy đoán, nếu không làm thật cẩn thận chỉ sợ tất cả sẽ thành công cốc.

Chờ đợi một năm, cuối cùng mới đợi đến được ngày này, anh tuyệt đối không cho phép thất bại.

Tuyệt đối không thể.

Cô thực muốn nhấn mạnh một lần nữa, cô là mất trí nhớ chứ không phải là mất đi nhận thức, chồng cô thực sự không cần trước khi ra khỏi cửa cứ phải ân cần dặn đi dặn lại mấy lần như vậy, cô nghe đến thuộc lòng hết thấy.

Không được tùy tiện mở cửa, cũng không được ra ngoài đi lung tung, ôi, đúng là làm cô dở khóc dở cười, nhưng vì để chồng yên tâm, cô vẫn đồng ý, dù sao ở nhà vẫn còn có việc cho cô bận rộn, có thể cũng chẳng có thời gian rảnh để ra ngoài.

Việc ở phòng bếp bận một hồi xong, cô đi đến mỗi căn phòng một lượt, nhìn thấy chung quanh không có chút lộn xộn nào, thế là mang tất cả quần áo cần giặt đi giặt, lúc này, cô phát hiện ra một chuyện, áo quần

trong tủ của cô đều là đồ mới mua, tuy rằng không có cái nào có treo móc, nhưng cô nghĩ ra được mùi áo quần mới mua cho đến cái cảm giác chưa giặt qua lần nào ấy, dường như mỗi cái đều là... Đều là... Chuyện này là sao?

Ngược lại trong tủ quần áo của chồng có mới có cũ như bình thường, thật lạ, trong đầu cô nảy sinh ra dấu hỏi mà nhất thời chưa thể tìm ra đáp án, chỉ có thể tạm thời gác sang một bên để tiếp tục bận rộn.

Khi phơi xong áo quần, cô chuẩn bị đến thư phòng sắp xếp một bãi chiến trường khác thì chuông cửa vang lên.

Tuy chồng đã căn dặn không được tùy tiện mở cửa, nhưng có khách đến tìm, cô muốn đi đến mở cửa cũng là thói quen, cô mở chiếc cửa sắt nặng nề ra trước, bên ngoài vẫn còn một chiếc cửa nữa.

- Xin hỏi là ai đấy ạ?

Đứng bên ngoài là một người phụ nữ trẻ.

- Ôi....?

Người phụ nữ trẻ nhìn thấy cô cũng biểu hiện kinh ngạc.

- Tôi là hàng xóm của anh Tôn, hôm nay làm một ít thịt sườn đưa cho anh ấy nếm thử, cô là người giúp việc mới đến sao?

- Không...Tôi là vợ của anh ấy.

Cô nhìn ra được vẻ ngưỡng mộ của người phụ nữ đó khi nói đến chồng mình, cô đương nhiên biết rõ chồng cô xuất sắc bao nhiêu, nhưng cô tin anh ấy không làm ra chuyện gì phản bội mình.

- Vợ?!

Người phụ nữ trẻ quả nhiên giật mình.

- Cô là vợ của anh ấy?! Nhưng mà anh Tôn ở đây đã năm năm, sao tôi chưa từng nghe nói... Ôi, tôi đang nói gì thế này, cô Tôn, cô đừng ngại, tôi với anh Tôn thực ra cũng không thân thiết mấy, vậy nên cũng không biết anh ấy đã kết hôn.

Lúc này, Lương Thiếu Thanh đã mở cửa nhận lấy chiếc đĩa thơm nồng hương vị thịt sườn từ tay cô ấy.

- Tôi không sao, bởi vì trước kia tôi đều ở trên núi, gần đây mới chuyển xuống, cảm ơn thịt sườn của cô, tôi sẽ chuyển lời đến chồng tôi về ý tốt của cô.

Người phụ nữ trẻ đỏ mặt, không ngờ cô Tôn lại rộng lượng như vậy.

- Không có gì đâu, chút ít đồ thôi mà, vậy... Vậy tôi xuống dưới đây, cô Tôn, tạm biệt.

Lương Thiếu Thanh mỉm cười tiễn cô ấy, trong lòng không nghĩ gì nhiều, đối phương chỉ là cô gái đơn thuần, không có ý đồ gì to tát.

Không hiểu làm sao, cô có cảm giác dường như bản thân đã trải qua chuyện tương tự như vậy, sớm đã quen với các cách giải quyết, tuy chồng bảo đảm rằng chưa từng phản bội mình, nhưng trong lòng sao lại nảy sinh mùi vị chua xót nhiều đến vậy.

Ôi, cô vừa nhận lại được một mạng, thực sự không nên nghĩ quá nhiều, cứ đem mình vút vào đồng đồ đang đợi được giải quyết trong thư phòng cho xong, quên hết thấy những chuyện không nên phiền não.

Ít nhất tạm thời cô không muốn nghĩ, chỉ muốn độc chiếm phần hạnh phúc khó diễn tả này.

7. Cẩm Sắt - Chương 6

- Ông chủ của tôi ơi, thời gian vừa rồi anh đi đâu vậy?

Trợ lý Phan của Tôn Ký Viễn cùng anh họp xong cuộc họp kéo dài, cuối cùng cũng phát ra một câu. Lúc này vì để cho sếp hài lòng, cậu ta đã trở hết tất cả những khả năng vốn có của mình mới được mọi người gật đầu đồng ý cách quay như vậy, công việc này vốn luôn do sếp tự mình điều chỉnh, nhưng đầu sao anh cũng là người có liên quan, đành trách nhân duyên với sếp không tốt, chỉ số EQ quá kém, vì vậy chỉ còn cách đưa anh làm con tốt thể thân đáng thương tiến lên sa trường cùng vật lộn với những tướng lĩnh đã từng giết vô số địch, may mà anh đã không hổ thẹn với sứ mệnh, phù... Nhưng mà cũng làm anh sụt mất mấy kí.

- Có việc.

Tôn Ký Viễn ngắn gọn trả lời.

Có việc... Phí lời, dùng tóc để suy nghĩ cũng biết rằng nhất định ông chủ có việc, nếu không thì người luôn đặt công việc lên hàng đầu như ông chủ, sao có thể vứt bỏ công việc không màng gì mà từ nước Mỹ vội vã bay về Đài Loan, anh tất nhiên hiểu rõ nhất định là có việc quan trọng, chỉ là ông chủ không nói, anh lại càng tò mò.

- Sếp, rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Anh nhớ rằng cả gia đình của sếp đều đã di dân đến Úc, chỉ còn mỗi sếp ở lại Đài Loan, rốt cuộc có chuyện gì làm sếp bận lòng như vậy? Thân là trợ lý số một của anh ấy, tất cả những chuyện có liên quan đến đều phải tìm hiểu cho rõ ràng, dù sao biết rõ ngọn ngành, anh mới tiện làm việc.

Tôn Ký Viễn đột nhiên khóa cửa phòng nghỉ lại, sau đó nhìn chằm chằm vào Tiểu Phan, cái nhìn này làm anh mặt đỏ tim đập dồn dập.

Sao sếp lại nhìn anh như vậy?!

Ánh mắt không bình thường như lúc sai khiến anh làm việc, mà cảm giác là một kiểu khác anh nói không thành lời... Chẳng lẽ sếp đối với anh... Không thể trách anh suy nghĩ lung tung, sếp lớn vừa đẹp trai lại cao ráo, phụ nữ hầu như không cách nào kháng cự lại sự hấp dẫn đó, đến đàn ông... Thỉnh thoảng cũng bị làm cho choáng váng mất phương hướng nữa là... Hi hi...

Nhưng anh đương nhiên biết rõ điều đó là không thể nào, bởi vì lần trước có một người ngoài những lời phát biểu bày tỏ sự ái mộ ra, còn muốn nhân lúc không có ai xung quanh tự dùng bản thân để chứng tỏ, kết quả bị sếp đánh cho một trận phải nhập viện, từ đó không còn ai dám trêu đùa kiểu như vậy nữa.

- Sếp...

Tiểu Phan nuốt nước bọt, hai tay ôm mặt, chậm rãi nói:

- Xin sếp đừng nhìn em như vậy, em quyết không thể phản bội người vợ xinh đẹp của mình.

Vợ anh vừa dịu dàng, rộng lượng lại xinh đẹp, anh yêu cô ấy muốn chết.

- Tôi có vợ rồi.

Đối với màn trình diễn bà tám tuyệt vời của người trợ lý, Tôn Ký Viễn vừa bực vừa buồn cười.

- Vâng, nếu sếp biết em đã có vợ rồi...

Ấy, anh vừa nghe thấy gì nhỉ?

- Sếp... Sếp có vợ?

Trời ạ, tin tức nóng nhất thế kỷ này xảy ra khi nào vậy, sao không có ai đến thông báo với anh? Cho dù sếp muốn lựa chọn người chứng hôn thuận tiện và nhanh nhất, thì anh cũng sẽ là một trong số đó chứ?

- Sếp, sếp lấy vợ khi nào, sao không nói cho em một tiếng, chẳng lẽ sếp định đẩy em vào lãnh cung hay sao?

Anh vì ông chủ của mình mà lao tâm khổ tứ, không ngờ cuối cùng cũng rơi vào kết cục thảm như vậy, ôi thật đáng thương.

- Đừng diễn trò nữa.

Vì muốn dùng người trợ lý béo tốt vạn năng này như mười người nên điều duy nhất anh phải chịu đựng đó là khả năng diễn xuất của anh ta, không đi làm diễn viên thật là đáng tiếc.

- Tôi thực sự đã có vợ, không muốn bất kỳ ai làm phiền cô ấy nên mới không nói ra, nhưng cô ấy gần đây bị mất trí nhớ, tôi cần một người giúp tôi để ý đến cô ấy.

- Việc sắp giao, dù có lên núi đao xuống biển lửa em cũng không từ nan.

Hầu hạ phụ nhân của ông chủ nhất định đơn giản hơn nhiều so với hầu hạ ông chủ.

- Không cần lên núi đao xuống biển lửa, tôi chỉ cần cậu giúp tôi làm chút việc...

Tất cả mọi sự sắp xếp đều phải thật hoàn hảo, anh tuyệt không thể để lộ ra bất kỳ kẽ hở nào.

Mùi vị không đúng.

- Thịt sườn này là em nấu sao?

- Không, đây là của cô Trương lầu dưới mang lên, cô ấy rất đáng yêu, hình như vẫn không biết là anh đã kết hôn.

Lương Thiệu Thanh giải thích ngắn gọn, không phải cố ý muốn nhắc đến, chỉ là cô có chút tò mò muốn biết chồng cô rốt cuộc giải thích với bên ngoài như thế nào về sự tồn tại của cô.

Mặt Tôn Ký Viễn không có chút nào gọi là chột dạ mà thẳng thắn thừa nhận:

- Anh không nói là vì muốn bảo vệ em, dù sao anh cũng là một nửa nghệ sĩ, ra vào thường đều bị máy tay sẵn ảnh theo dõi, đặc biệt khi anh nhận hợp đồng quay phim cho một nữ nghệ sĩ nổi tiếng, thì luôn có không ít người mong muốn có thể có tin nóng gì từ anh, nếu lúc này có thêm em vào, bọn họ nhất định càng vui khi xem kịch hay, vì vậy không phải anh cố ý không nói về em, trên thực tế, điều này cũng là em chủ động đề nghị với anh, em không muốn đến bản thân mình cũng trở thành mục tiêu cho ống kính đuổi theo.

Vì vậy cô mới ở trên núi, trở thành người vợ không tồn tại, thì ra là bản thân đồng ý... Điều này là vô cùng có thể, cô thực sự không thích xuất hiện trước ống kính, chỉ muốn làm người phụ nữ bé nhỏ sau lưng anh.

- Giận anh sao?

- Sao lại giận, anh là vì bảo vệ em, cảm ơn anh đã tôn trọng ý muốn của em.

Lúc này Tôn Ký Viễn mới thực sự thở phào nhẹ nhõm nói:

- Nếu không tôn trọng ý muốn của em, em sao lại có thể đồng ý lấy anh chứ? Đời này, anh chỉ yêu một mình em, em không thể vứt bỏ anh mà không lo đầu đuôi.

Ồi... Cô lại đổ mặt.

- Đúng rồi, đồ đạc sắp xếp thế nào rồi? Thực ra anh muốn cùng em sắp xếp, luôn tiện giúp em sắp xếp luôn ký ức, chỉ là không may lại có việc tìm đến, xin lỗi.

- Anh đừng nói như vậy, thực ra một mình em vẫn ổn, chỉ là...lúc em sắp dọn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tôn Ký Viễn nghe xong, không lên tiếng mà vẫn tiếp tục uống canh, tay nắm chặt muống canh đến sáu phần:

- Là ở chỗ nào?

- Em phát hiện thấy trong đồ dùng cá nhân không có lấy nửa tấm ảnh, thậm chí cũng không có ảnh chụp chung với anh.

Đồ vật cá nhân chất trong thư phòng anh ấy, tuyệt đại đa số đều là sách, đồ vật cá nhân thực sự ít lại càng ít, mà cô lục đi lục lại đều thiếu cùng một thứ quan trọng nhất đó là ảnh chụp, cô vốn nghĩ rằng xem ảnh

sẽ giúp tìm lại phần nào ký ức, kết quả trong đồng hồ ấy đến một bức ảnh cũng tìm không thấy, đúng là kỳ lạ.

- Bởi vì chúng ta đều là những người không thích chụp ảnh, vì vậy không có ảnh chụp cũng là chuyện bình thường

Anh trả lời tự nhiên.

- It nhất chúng ta cũng phải có ảnh cưới chứ?

Cô tin rằng ảnh cưới ắt hẳn là do mình cất giữ, nhưng cũng không tìm thấy.

- Hay là vẫn chưa lấy xuống núi?

- Thiếu Thanh, anh cần thẳng thắn với em một chuyện, thực ra chúng ta vốn không chụp ảnh cưới, bởi vì lúc đó anh thực sự quá bận, không tranh thủ được thời gian, nhưng mà em đã hiểu cho anh...

Thì ra cô không chụp ảnh cưới... Ánh mắt của chồng biểu hiện sự nuối tiếc sâu sắc, cô hiểu ý liền cố gắng xoa dịu đi sự hối tiếc đó.

- Dù sao chúng ta có kết hôn là tốt rồi, chụp ảnh chẳng qua cũng chỉ là hình thức.

- Anh luôn muốn chụp, nhưng em cứ muốn giúp anh tiết kiệm tiền, anh thực sự... Nhưng có điều lần này thật may, đợt khi công việc hiện tại sắp kết thúc, chúng ta đi chụp ảnh, lần này em tuyệt đối không được từ chối, biết không?

Anh đưa cánh tay qua chiếc bàn giữ lấy vai cô, tỏ ý anh không cho phép sự từ chối.

- Được.

Cô không muốn anh mãi mãi mang theo nuối tiếc này.

- Đúng rồi, những đồ cá nhân của em đa số đều là sách, vậy những thứ khác đâu?

Đối với điều này, cô cũng thắc mắc rất nhiều.

- Trừ sách ra, những thứ khác anh đều vứt đi rồi, anh muốn nhân cơ hội lần này chúng ta bắt đầu lại cuộc sống hoàn toàn mới. Thiếu Thanh, trước kia anh thực sự nợ em quá nhiều, sau này anh sẽ bù đắp, anh sẽ đối xử với em thật tốt, thật tốt, để em không rời bỏ anh được nữa.

Cảm giác lúc này mình dường như quá nghiêm túc, bây giờ anh lại cố ý muốn trêu cô cười.

- Vậy cũng không nhất thiết phải vứt hết chứ, có chút lãng phí! Vả lại, chúng ta là vợ chồng, có gì mà nợ với không nợ, chúng ta có thể ở bên nhau đã là rất có duyên phận rồi.

Anh nhìn cô chăm chú, đáy lòng có sự hụt hẫng mà chỉ anh mới hiểu được.

- Nếu anh có thể gặp được em sớm hơn thì tốt biết bao, chúng ta cũng sẽ không bị trì hoãn lâu như vậy.

- Em hoàn toàn không nhớ gì nữa rồi, anh có thể kể nhiều hơn một chút được không?

Tiếc là không có những bức ảnh khác, nếu không cô có thể dựa vào những bức ảnh để thử tìm lại ký ức.

- Không phải anh đã nói là em từng từ chối anh sao, vì sao lúc đó em lại từ chối anh? Em cũng rất muốn biết sau cùng chúng làm sao mà có thể ở bên nhau được?

- Câu chuyện này rất dài, hôm khác chúng ta nói đi, giờ anh có chuyện quan trọng hơn cần thương lượng với em, một người trợ lý của anh đã nghỉ việc, tạm thời tìm không được người thích hợp hơn em, em không cần phải đến công ty, chỉ cần ở nhà giúp anh sắp xếp lịch làm việc và số liệu là được, vợ tốt của anh, nếu em chịu được thiệt thòi thì giúp anh đi?

Lương Thiếu Thanh nghe xong, có chút do dự, cô vốn định tháng sau đi làm lại, nhưng lúc này chồng mở miệng nhờ cô giúp đỡ, cô cũng khó lòng từ chối.

- Đáng ra phải có người thích hợp hơn em chứ?

Cô đối đáp uyển chuyển.

Vợ đã do dự, vậy giờ xem kỹ năng thuyết phục của anh có được coi là đã không uổng công tôi luyện hay không.

- Chắc là có, nhưng anh làm như vậy chỉ vì muốn phân tán sự chú ý của em, dù sao em cũng vừa mới xuất viện, anh không yên tâm để em một mình ở nhà suy nghĩ lung tung, có việc để cho em bận rộn, anh ở bên ngoài làm việc cũng không phải lo lắng nhiều, anh biết em có thể có những việc khác mà bản thân muốn làm, nhưng giai đoạn chuyển giao này, mong em có thể giúp anh, được không, bà xã đại nhân?

Anh gọi cô là đại nhân, cô gánh không nổi.

- Nhưng em thực sự không biết gì về công việc của anh.

Ánh mắt của chồng thực sự rất đáng thương, làm cô phải mềm lòng.

- Anh thực sự không sợ em sẽ làm trễ nãi công việc của anh sao?

- Em thông minh như vậy, lúc trước cũng đã từng giúp anh xử lý qua những việc này, anh tuyệt đối tin rằng em có năng lực này.

Lại là ý định nhất quán kèm theo giọng điệu cứng rắn của anh làm người khác khó lòng kháng cự.

Cuối cùng, cô nghe được lời đồng ý của chính mình, còn vẻ mặt của chồng thì nở nụ cười hài lòng.

Được thôi, cô không thể không thừa nhận rằng cô thực sự rất thích chồng cô nở nụ cười vì mình, một khi anh cười, tâm trạng của cô sẽ rất tốt, để anh được vui, cô cũng cam tâm tình nguyện, vậy thì thuận theo ý anh đi.

Cô cũng bằng lòng việc làm người phụ nữ bé nhỏ đằng sau anh.

Tôn Ký Viễn từ phòng tắm đi ra, ngang qua phòng khách thì nhìn vợ đang chăm chú xem ti vi.

Lại gần mới biết thì ra là phim ma, có lẽ cô ấy đang xem đến đoạn gay cấn nên mình đứng bên cạnh mà cô ấy cũng không nhận ra được, anh vì vậy mà không nhịn được cười, người luôn vừa thích vừa ghét phim ma như cô, không ngờ sau khi mất trí nhớ lại can đảm xem một mình, mà còn xem say mê như vậy, chỉ mong rằng nửa đêm cô đừng mơ thấy ác mộng thì tốt rồi.

Anh đối với Thiếu Thanh không phải vừa gặp đã yêu nhưng cũng cách nó không xa, điều đầu tiên anh thích ở cô không phải là vẻ bên ngoài, mà là loại dũng khí không giống bất kỳ ai được toát ra từ bên trong cô, sau này khi quen biết rồi mới hiểu, đó không phải do cô cố ý mà là bản năng bẩm sinh, cô là trẻ mồ côi, từ nhỏ đã không có cảm giác an toàn, vì vậy đối với môi trường, tình cảm đều cực kỳ không tin tưởng, vậy tại sao lúc trước lại một lòng một dạ đối với loại người đàn ông như vậy?

Anh nghĩ thế nào cũng không hiểu được tại sao cô lại vì một người đàn ông mà từ chối mình, điều này không phải vì anh quá tự tin về bản thân mình, mà là rõ ràng anh nhìn được cùng một sự say mê, cùng một sự khát vọng ấy từ trong đáy mắt cô, nhưng tại sao cứ vì loại người đó mà từ chối mình... Thật ngốc, nhưng không sao, tuy phải đi lòng vòng, nhưng cuối cùng cô cũng ở bên cạnh anh, vì thế quá trình không quan trọng, cô - Cuối cùng cũng thuộc về anh, đây mới là điều quan trọng.

Đến khi phim kết thúc, Lương Thiếu Thanh hít một hơi thật sâu để giảm áp lực cho lồng ngực, lúc này mới phát hiện ra chồng mình không biết đã ngồi xuống bên cạnh xem tạp chí từ lúc nào.

- Anh... Anh tới lúc nào vậy?

- Đây là lần đầu anh nhìn thấy em xem phim ma say mê đến như vậy, nhập tâm đến nỗi anh đã ngồi đây ba mươi phút mà em cũng không phát hiện ra! Ôi, thì ra anh không có sự tồn tại như vậy

Anh thở dài ai oán.

- Xin lỗi.

Bị chồng nói vậy, cô không khỏi chủ động dựa vào lòng chồng.

- Sao vậy? Thấy sợ phải không?

Hiếm khi vợ chủ động đến gần mình, anh đương nhiên cũng muốn thân thiết, dù sao họ về nhà hai tuần nay đều không có thời gian ở bên nhau một cách đàng hoàng, mỗi ngày vì công việc anh đều đi sớm về muộn, nhưng bận rộn thế nào, cuối cùng vẫn về nhà ngủ, hôm nay buổi quay thuận lợi nên mới có thể về nhà đúng giờ.

Bởi vì ở nhà có cô, anh không yên tâm.

- Không phải.

Lương Thiếu Thanh lắc đầu, sau đó ngẩng lên, đôi mắt ửng đỏ nhìn vào đôi mắt thâm tình của anh.

- Không sợ, chỉ là cảm thấy thương tâm.

- Nội dung thế nào?

Lúc này anh không xem, vì vậy không hiểu nội dung phim.

- Trước khi kết hôn, nhân vật nữ phát hiện ra mình bị ung thư, vì vậy muốn đi Thái Lan một chuyến để nằm vào quan tài xem có thể đổi vận hay không, sau đó thực sự cô đã đổi vận, kết quả là mất đi người chồng chưa cưới của mình, còn người chồng chưa cưới ấy trở thành hồn ma cả ngày đi theo cô, nhưng những người khác không nhìn thấy chỉ trừ cô nên cô cho rằng anh này vì oán hận mà quẩn luyến mình, không ngờ đến cuối cùng mới phát hiện ra anh ấy chỉ vì quá yêu cô mới không chịu rời đi... Thực sự rất bi ai, cô ấy cứ nghĩ rằng mình đổi vận rồi thì có thể kết hôn, đâu ngờ rằng lại mất đi người chồng chưa cưới yêu thương cô nhất.

- Đó chỉ là phim, không phải thật.

Anh vỗ lưng cô an ủi, trong mũi tràn ngập mùi hương giống với cơ thể mình, đôi tay anh càng ôm càng chặt, có ý không muốn buông ra.

- Nếu là em, em nguyện sinh bệnh cũng không muốn dùng người em yêu thương nhất để đổi lấy sức khỏe, như vậy quá đau xót.

- Nếu là anh, anh nguyện lấy bản thân mình để đổi lấy sức khỏe của em, anh muốn em sống thật tốt.

- Nhưng em không đủ can đảm tiếp nhận cái chết của anh, em...

- Em làm được, bởi vì sức sống của em rất mạnh mẽ. Nhớ không? Anh đã từng hình dung rằng em rất giống với nước, cho dù đựng vào trong vật chứa như thế nào, em cũng đều thích nghi rất tốt, đồng thời vẫn giữ lại bản chất ban đầu của em, vì vậy anh tin rằng sau này dù không có anh, em cũng có thể sống tiếp một mình.

- Cho dù không có anh sao?

Cô thắc mắc hỏi.

- Cho dù không có anh đi chẳng nữa.

Anh gật đầu khẳng định.

Anh nói cô là nước, nhưng cô lại cho rằng mình là bèo trôi, cần phải dựa vào anh mà sống.

- Nếu em thực sự là nước, vậy thì cũng vì anh chứa đựng em, em mới có thể sống tự tại như vậy. Ký Viễn, em không muốn mất đi anh.

Cho dù ký ức giữa cô và anh chỉ có một tháng này, nhưng cô lại dần dần cảm thấy mình càng ngày càng không thể thiếu đi người đàn ông này.

Để an ủi sự bất an trĩu nặng trong cô, anh cúi đầu hôn lên má cô.

- Yên tâm, anh nhất định không bỏ lại em, anh đảm bảo...

Những nụ hôn dịu nhẹ như cánh hoa, nối tiếp nhau rơi trên ngũ quan của cô cho đến chiếc cổ thanh mảnh, Lương Thiếu Thanh không kháng cự, bởi vì lúc này đây cô cần sự che chở như vậy, nụ hôn dịu dàng của anh in sâu vào lòng cô, bảo cô làm sao kháng cự nổi, chỉ muốn tham lam càng nhiều, càng nhiều hơn nữa...

Ban đầu vốn nghĩ rằng hôn nhân chắc hẳn là một nắm mờ, không ngờ cô lại có được người chồng hoàn hảo như vậy, anh nuông chiều cô vô hạn làm cô dần dần lưu luyến những gì anh dành cho cô và cả sự dịu dàng của anh, thì ra những tình tiết lãng mạn trong phim không phải không thể có, chỉ là không phải ai cũng may mắn như vậy, mà cô... Lại may mắn biết bao khi gặp được người đàn ông như thế.

Đột nhiên ... Lương Thiếu Thanh cảm giác được một bàn tay đang ở trong áo, vuốt ve ngực cô, hai tay cô bám vào cơ thể chồng, như vậy, nhất định....

Cô đỏ mặt, đột ngột lùi lại, khuôn mặt lúng túng nhìn chồng.

Rõ ràng họ là vợ chồng, chắc chắn đã làm chuyện mà vợ chồng nên làm, cho dù không nhớ gì nữa, cũng không nên có phản ứng kịch liệt như vậy, thế mà, cô không chỉ không nhớ gì nữa, mà thậm chí cơ thể còn có cảm giác bài xích, không phải là ghét chồng gần gũi, mà là những chuyện cần làm tiếp theo làm cô cảm thấy nhất thời nghi hoặc.

Cô luôn cảm thấy như vậy là không nên, cảm thấy dường như là đang phản bội ai đó.

Nhưng anh là chồng cô, cô lại có thể phản bội ai?

Đối với những điều kỳ lạ nảy sinh trong lòng, cô hoàn toàn không thể lí giải, trước khi tìm ra đáp án, dường như khó có thể vượt qua...

- Xin lỗi, em...

Cuối cùng, cô chỉ có thể nói xin lỗi.

Anh cười nhạt, lắc đầu.

- Không sao, cái gì em cũng không nhớ nữa, sợ là điều hiển nhiên, nhưng mà... Không cần sợ anh, đừng bao giờ sợ anh, anh tuyệt đối sẽ không làm em tổn thương, được không?

Sau đó anh kéo cô qua, kề trán vào cổ cô, dường như anh dùng cách này để giảm bớt sự bất an trong lòng và dục vọng không thể giải tỏa.

- Thiếu Thanh, cho dù em vĩnh viễn đều không thể nhớ lại cũng không sao, nhưng thực sự đừng sợ anh, anh rất yêu, rất yêu em.

Rõ ràng cô mới là người nên sợ nhất, dù sao cái gì cô cũng không nhớ được nữa, nhưng giờ lại là chồng cô có sợ hãi hãi mạnh mẽ như vậy, anh rốt cuộc là sợ điều gì? Vì sao lại sợ mình rời đi như vậy? Về điều này, cô nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra cách giải thích hợp lý.

- Ký Viễn...

Tôn Ký Viễn buông cô ra, giống như là nhận ra được những hành động ngu ngốc của bản thân mà tự cười giấu cợt.

- Yên tâm, anh không sao, đã mười hai giờ rồi, em nhanh đi ngủ đi.

Lương Thiếu Thanh cũng không biết nên nói gì, chỉ có thể trở về phòng, nhưng trần trọc trên giường một tiếng đồng hồ cuối cùng vẫn không ngủ được, trong đầu đều là hình ảnh của chồng.

Những ngày trở lại này, bạn bè cô vì bận rộn mà không đến nữa, cuộc sống của cô chỉ còn có chồng, mỗi ngày cô nhìn thấy, nghe thấy, nghĩ về đều là anh ấy, cô cho rằng đây là điều đương nhiên, dù sao anh là chồng cô, vì vậy đối với sự cự tuyệt lúc này của mình làm cô cảm thấy khó chịu.

Vốn dĩ là hai người thân thiết nhất, nay chỉ vì một việc ngoài ý muốn mà tạo nên khoảng cách vô hình và xa xôi, giữa họ tồn tại một bức tường vô hình, cô rất thích sự gần gũi của anh, những cái ôm của anh, nhưng nếu sự thân mật tiến xa hơn một bước, cô lại sẽ lùi lại, lí do không rõ, nhưng cô không hi vọng điều này trở thành chướng ngại giữa họ.

Trong lòng có tính toán, cô nhẹ nhàng xuống giường, không gõ cửa mà trực tiếp đi vào phòng anh, trong phòng đèn vẫn chưa tắt, người trên giường nhận ra được cô đi vào liền ngồi dậy, trong ánh đèn mờ mờ, họ không nhìn rõ nét mặt của đối phương, nhưng không cần những lời nói thừa thãi, Tôn Ký Viễn liền kéo chăn ra, còn cô tự nhiên nằm bên cạnh anh.

- Xin lỗi...

- Thiếu Thanh, anh không cần em miễn cưỡng, anh sẽ đợi em yêu anh lần nữa.

Lời nói nhẹ nhàng êm dịu của anh, như một cơn gió ấm áp, vỗ về tâm trạng lo lắng không yên của Lương Thiếu Thanh.

Thế là, cô nằm trong lòng anh đi vào giấc ngủ, một đêm mộng đẹp.

8. Cắm Sắt - Chương 7

Họ đã ngủ cùng phòng, chỉ là không cùng giường, đối với sự tiến triển này, đôi bên đều rất hài lòng.

Ban ngày, Tôn Ký Viễn đi làm, Lương Thiếu Thanh ở nhà, ngoài làm việc nhà ra còn giúp anh sắp xếp tài liệu, cô dường như chưa từng học qua việc sử dụng máy tính, vì vậy khi chồng cô hướng dẫn, tuy rằng cô học rất chậm nhưng rất chăm chỉ.

Ban đêm, cô xem chồng có về nhà hay không để quyết định việc nấu hay không nấu cơm, nếu anh không về nhà, cô tùy tiện nấu mì gói làm bữa tối, nhưng nếu anh về nhà, thì sẽ đặc biệt bỏ ra hai tiếng đồng hồ để mò mẫm trong phòng bếp.

Cô không nhớ bản thân mình có những sở thích đặc biệt gì, chỉ nhớ anh thích mùi vị của hạt tào xì, rau xanh chỉ cần luộc là được, đối với thức ăn, anh chú ý đến mùi vị vốn có, không quá kén chọn, mùi vị quá nồng lại thành ra không thích.

Anh thích xem phim, thư phòng của anh ngoài sách ra còn có một đồng đĩa DVD, đều là những bộ phim nổi tiếng, mỗi khi anh tăng ca, cô xem phim để giết thời gian chờ đợi, không có anh, căn phòng trở nên rộng hơn rất nhiều.

Anh hút thuốc, nhưng chưa từng hút trước mặt cô, do vậy thường nhìn bóng dáng anh một mình hưởng thụ việc ngậm nhả từng làn khói trên ban công, có một lần không dễ gì xem tin tức xong, cô đang chuẩn bị đi tắm, tiếng bật lửa đã không thể đợi được mà vang lên trong phòng khách, đủ để thấy được anh vì cô mà chịu đựng khổ như thế nào.

Ưu điểm duy nhất trong ông việc của chồng cũng là khuyết điểm duy nhất, đó chính là khi bận thì rất bận, khi nhàn lại rất nhàn.

Ví như gần đây anh quá bận, thường hai ba ngày không thể về nhà, vì vậy anh cũng không vui vẻ, thường chỉ mang một vẻ mặt trong phòng quay. Hôm nay anh cuối cùng cũng giành ra được thời gian để trở về, nhẹ nhàng đi vào phòng, bất ngờ phát hiện một việc mà mình vô cùng thích thú... Vợ anh lại ngủ nhăm giường.

Đây đã là lần thứ năm, nhưng anh vô cùng chắc chắn tuyệt đối không phải cô bất cẩn nhầm lẫn.

Là cô nhớ anh sao?

Bởi vì quá nhớ nên mới muốn nằm trên giường anh sao?

Tôn Ký Viễn nhìn vợ nằm co người trên giường, đang mặc chiếc áo sơ mi của mình, vẻ dễ thương và quyến rũ bỗng chốc làm anh rối loạn tâm trí, thực sự anh muốn lập tức buông bỏ công việc mà ôm lấy vợ để tìm kiếm sự dịu dàng.

Ôi, có điều anh hiểu rõ, trước khi quay xong MV, anh không được thiếu thận trọng. Kế hoạch vốn chỉ mười ngày làm việc, thế mà lại kéo dài đến gần ba tuần lễ, đối mặt với sự ngu ngốc của người ca sĩ thần tượng đó, anh thực sự muốn điên tiết lên, nếu không phải vì muốn kiếm tiền cho cuộc sống hai người trong nửa đời còn lại, anh thật muốn cầm máy quay ném ngay vào mặt người phụ nữ ngu ngốc đó.

Thế là, anh chỉ có thể đành chịu, cô đơn lặng lẽ lại xót xa đặt một nụ hôn lên người vợ đang ngủ yêu kiều để lấy nguồn động viên, không ngờ, nụ hôn nhẹ ấy làm cô tỉnh giấc, anh lập tức nằm lên giường ôm lấy cô.

- Về rồi sao?

Thiếu chồng bên cạnh, Lương Thiếu Thanh trở nên ngủ rất tỉnh.

- Không, lát nữa vẫn phải vội trở lại đợi cái cảnh mặt trời mọc chết tiệt kia.

Anh thề rằng, đây là lần đầu tiên trong đời anh ghét nguyên tắc của bản thân mình.

- Ừm....

Người anh lạnh lạnh, chắc bên ngoài gió lớn, Lương Thiếu Thanh cũng ôm lại anh, truyền cho anh một chút ấm áp.

- Có cần thay một chiếc áo khoác dày hơn một chút không?

Cô biết chồng mình coi trọng công việc như thế nào, không cách nào giữ lại được, chỉ có thể nhắc nhở mà thôi.

- Không cần đâu, chỉ cần em hôn anh là được rồi.

Một nụ hôn có thể làm anh phấn chấn lên gấp trăm lần, so với bất cứ loại đồ uống tăng lực nào cũng đều hiệu quả hơn.

Lương Thiếu Thanh chớp chớp mắt, rồi nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Vốn chỉ là một nụ hôn nhẹ, nó không đủ thỏa mãn những mệt mỏi trong nhiều ngày liền của Tôn Ký Viễn, lật người một cái anh đã đặt Lương Thiếu Thanh dưới thân mình, tận tình bắt đền những dịu dàng mà anh nên có được.

Nụ hôn của anh mãnh liệt nhưng lại không kém phần dịu dàng, không ngừng mà chiếm giữ lấy người phụ nữ anh yêu thương nhất, tay anh trượt vào nơi quen thuộc nhất để khám phá vùng đất mà anh khao khát đã lâu, anh biết rất rõ việc vợ mình không mặc đồ lót lúc đi ngủ vào buổi tối, vì vậy trong chiếc áo sơ mi trừ chiếc quần lót ra cái gì cũng không có.

Anh muốn...

Lương Thiếu Thanh rên khẽ, lòng muốn kháng cự sự vui vẻ mà chồng mang lại, nhưng cơ thể lại khó khăn chống đỡ thậm chí ngược lại nơi đầu cũng đều đón nhận, lý trí trong chốc lát trở lại, cô thấy mình nâng người lên như muốn càng nhiều hơn nữa, vì vậy mà cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhưng tiếp đến lại bị sự khiêu khích của anh làm tan chảy, ngoan ngoãn nghe theo sự điều khiển.

Ánh mắt cô mông lung, đáng vẻ kiều mị nhìn anh, cô cũng muốn anh.

Bỗng nhiên, một tia lý trí đột ngột cắt ngang những ham muốn của anh.

Chỉ cần có thể muộn vài phút khôi phục lại lý trí thì anh đã có được cô, nhưng nên nói anh ngốc hay không? Khi để lý trí chiếm giữ tình cảm, ngốc nghếch để cơ hội tốt tuột khỏi tầm tay, nhưng anh biết rõ mình sẽ không hối hận, bởi vì lúc này cô cũng đang bị ham muốn che mờ mới nhất thời ý loạn tình mê.

Lương Thiếu Thanh bối rối nhìn chồng dừng động tác, ánh mắt đầy sự thắc mắc, rồi cũng ngồi dậy theo, chiếc áo sơ mi chưa được chỉnh lại làm lộ ra một bầu ngực trắng nõn.

Cuối cùng Tôn Ký Viễn cũng quay đầu lại đáp:

- Bọn họ vẫn đang đợi anh, em ngủ sớm đi.

Cho đến lúc chồng rời khỏi phòng, Lương Thiếu Thanh vẫn còn ngẩn người, một lúc sau, cúi đầu nhìn, không biết từ lúc nào mà chiếc áo sơ mi đã bị cởi một nửa, căn bản là không che đậy được gì, lúc cô áp đôi bàn tay lên chiếc má nóng ran mới giật mình nhận ra rằng không phải đang nằm mơ, lúc này cô đang ngủ mơ mơ màng màng, nghe thấy tiếng chồng, cứ nghĩ là đang mơ, vì vậy mà một chút cũng không kháng cự, hóa ra lại không phải là mơ!

Thật quá xấu hổ!

Nhưng mà, cô vừa nghĩ đến cảm giác và hình ảnh lúc nãy...

Không thể phủ nhận, thực ra cô cũng muốn anh.

Kể từ khi lần ngoài ý muốn xảy ra đó, bức tường ngăn cách giữa họ dường như đã nảy sinh vết rạn nứt.

Tôn Ký Viễn đối với cô vẫn không thay đổi, đôi lúc anh ôm lấy cô, còn Lương Thiếu Thanh đối với sự gần gũi của chồng cũng đã vui vẻ chấp nhận, nhưng tiếc là họ vẫn gần ít xa nhiều, may mà anh bảo đảm công việc này chỉ còn tiếp diễn một tuần nữa là kết thúc.

Hôm nay, cô nhận được điện thoại của Vưu Chi Hân, cô ấy vừa từ Mỹ trở về, muốn cùng cô nói chuyện. Lương Thiếu Thanh vốn dĩ muốn mời cô ấy đến nhà, nhưng bạn cô dường như không muốn, thế là họ hẹn nhau ở một quán cà phê gần nhà, hai người vừa gặp nhau, Vưu Chi Hân đã tặng cô ngay một món quà.

- Mình nghĩ cậu sẽ thích hộp nhạc này, vì vậy mình mua tặng cậu.

Lương Thiếu Thanh mở hộp quà ra, bên trong là hình một chiếc đàn piano cổ điển, cô thực sự thích đến không muốn rời tay.

- Cảm ơn cậu.

- Gần đây cậu sống có tốt không? Anh ấy đối với cậu có tốt không?

- Ủ, rất tốt, Ký Viễn đối với mình cũng rất tốt, anh ấy thực sự không xấu như lời các cậu đã nói, anh ấy đối với mình rất tốt, cậu không cần lo lắng cho mình nữa đâu.

- Yên Phấn có liên lạc với cậu không?

Vưu Chi Yên do dự một lát rồi hỏi.

- Không có, dường như cậu ấy cũng bắt đầu bận rộn rồi, mình không tiện làm phiền cậu ấy, muốn đợi một thời gian nữa các cậu đều hết bận, chúng ta làm một bữa tụ tập, cả ngày mình đều ở nhà nên thực sự có chút buồn rầu, Ký Viễn dường như cũng không thích mình đi làm.

Vưu Chi Hân nghe xong, gật đầu, những lo lắng trên khuôn mặt vẫn chưa hề giảm đi.

- Anh ấy đương nhiên không thích cậu đi làm, bởi vì...

Vì nói quá nhanh, giọng điệu lại vừa không hợp cho lắm, khi ý thức được điều này cô liền cảm thấy ngại ngùng, thế là đành cố gắng chữa lại.

- Cậu vẫn chưa khôi phục trí nhớ, có lẽ anh ấy là sợ cậu xảy ra chuyện?

Lương Thiếu Thanh âm thầm quan sát sự kỳ lạ của người bạn thân, không hiểu làm sao, có cảm giác dường như cô ấy có vẻ như có lời muốn nói lại không thể nói.

- Chi Hân, cậu muốn nói gì cứ nói thẳng ra, không cần để trong lòng.

Vưu Chi Hân nhìn cô, vẫn không nói gì, cho dù những lời muốn nói chất chứa đầy bụng, thì cũng đều bị lệnh cấm kia chặn lại, cái gì cũng không thể nói, thực ra cô không cho rằng làm như vậy sẽ tốt cho bạn cô, lúc đầu cô phản đối kịch liệt, dù sao nói dối với một người mất trí nhớ là điều không tốt, nhưng bây giờ nhìn cô ấy hạnh phúc hơn trước rất nhiều, cô không thể không đồng ý với cách làm này, dù xuất phát điểm thế nào đi chăng nữa, chỉ ít cô cũng nhìn thấy được người bạn thân đã lấy lại được nụ cười chân thật.

Nói không chừng, có lẽ Tôn Ký Viễn thực sự hợp với cô ấy, nếu cô ấy có thể quên đi hết những chuyện trong quá khứ thì có gì không tốt, dù sao đôi khi nhớ quá nhiều chuyện chỉ có thể mang lại những tổn thương vô hạn.

- Thực ra điều mình muốn nói là...cuối năm này mình sẽ kết hôn.

- Quá tốt rồi, chúc mừng cậu! Đối phương là...

Thực ra cô muốn hỏi đối phương có phải là người cô quen biết hay không, nhưng phải hay không phải cũng đã không còn quan trọng, dù sao cô không còn nhớ chút gì nữa.

Vưu Chi Hân cúi đầu, thở dài đáp:

- Đối phương thực ra là người cậu quen biết, anh ấy từng là... Người yêu của cậu. Thiếu Thanh, xin lỗi, mình thực sự đã giành mất người yêu của cậu, xin lỗi.

Sự thực này sớm đã xảy ra, chỉ là trước sau hồ thẹn không dám trực tiếp nói lời xin lỗi, lần này cô ích kỷ, nhân cơ hội lúc người bạn thân không còn nhớ gì nữa để nói lời xin lỗi.

Chẳng trách lúc ở bệnh viện cô ấy lại có dáng vẻ như vậy, thì ra là thế, nhưng đều là chuyện cũ, vốn không đáng để nhắc đến.

- Anh ấy đối xử với cậu có tốt không?

- Rất tốt... Anh ấy vẫn luôn muốn xin lỗi cậu, năm đó chúng mình thực sự rất có lỗi với cậu, Thiếu Thanh, mong cậu hay tha thứ cho chúng mình có được không?

Cô nắm lấy tay người bạn, vô cùng hồ thẹn.

Lương Thiếu Thanh mỉm cười đáp:

- Chi Hân, mình tin rằng mình là người coi trọng bạn bè hơn người yêu, hơn nữa mình càng tin rằng tình yêu không thể miễn cưỡng, nếu anh ấy đã là người thích hợp với cậu, vậy thì hai người vốn dĩ nên là của nhau, không cần quá bận tâm về mình, mình thật tâm chúc phúc, hi vọng hai người hạnh phúc một đời.

- Thiếu Thanh, cảm ơn cậu.

Vưu Chi Hân nghe xong, cuối cùng cũng buông bỏ được nợ nần, cô rơi nước mắt rồi khóc một lúc mới ngừng.

- Vậy cậu có yêu Tôn Ký Viễn không?

- Tuy rằng mình không nhớ gì nữa, nhưng mình tin là mình yêu anh ấy.

Nhắc đến chồng, Lương Thiếu Thanh không ngừng lộ ra khuôn mặt tươi cười hạnh phúc.

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt.

Vưu Chi Hân lặp lại ba chữ này, vì vậy Lương Thiếu Thanh không hiểu, chỉ cảm thấy thái độ của người bạn thân rất lạ, cảm giác ấy giống như cô vốn không nên yêu chồng mình.

- Chi Hân, cậu vẫn còn nhớ chuyện giữa mình và Ký Viễn chứ? Có thể nhắc cho mình một ít được không, gần đây anh ấy bận, mình cũng không muốn đem chuyện nhỏ nhặt này làm phiền anh ấy.

Có người bảo cô ăn nói thận trọng, cô cũng không muốn làm hỏng chuyện, thế là muốn tìm cách thoái thác.

- Ôi, đây là chuyện giữa cậu và anh ấy, đương nhiên chỉ có hai người mới rõ, hỏi mình cũng rất mơ hồ, chỉ bằng tìm thời gian hỏi anh ấy, để anh ấy tự mình kể với cậu, chắc chắn cậu sẽ nghe được càng nhiều chuyện hơn.

Không để cho Lương Thiếu Thanh có cơ hội hỏi lại, cô theo đó lấy cớ có việc cần phải rời đi, bỏ lại cô ấy ngồi một mình ở quán cà phê.

Nhấp ngụm cà phê, Lương Thiếu Thanh đột nhiên cảm thấy mình rất hạnh phúc, bất kể cô quên đi điều gì, chỉ cần có chồng là đủ rồi.

Sau cùng không biết ngồi bao lâu, chỉ khi phát hiện ra thì trời đã tối, lúc này cô mới nhớ đến việc về nhà chờ điện thoại, cô thật hi vọng rằng hôm nay Tôn Ký Viễn có thể về nhà ăn cơm cùng cô, họ đã mấy ngày không ngồi nói chuyện cùng nhau rồi.

Sự nhung nhở trong lòng làm Lương Thiếu Thanh bước nhanh hơn, vội về nhà cho kịp, lúc cô lấy chìa khóa ra chuẩn bị mở cửa thì phát hiện ra cửa không khóa, suy nghĩ đầu tiên của cô đó là Tôn Ký Viễn đã về sớm hơn, thế là lập tức mở cửa.

- Ký...

Từ thứ hai chưa kịp nói ra thì cô đã bị một lực mạnh ôm chặt lấy. Cô biết rõ là chồng mình nên không đẩy ra, ngoan ngoãn để cho anh ôm, cô nhận ra cái ôm của anh rất chặt, là có chuyện gì sao?

Thời gian mỗi giây mỗi phút cứ như vậy trôi qua, cuối cùng, sau khi Tôn Ký Viễn xác nhận cô hoàn toàn nguyên vẹn, mới không nén được, lạnh lùng hỏi:

- Em đã đi đâu vậy?

Chiều nay anh trở về lấy đồ, muốn cho vợ một sự ngạc nhiên, không ngờ trong nhà lại không có người, cũng không để lại lời nhắn nào. Lúc đó, trái tim anh giống như bị ai đó đâm mạnh, đến thở cũng ngừng lại, nhìn căn phòng trống không, anh cũng sợ hãi, sau đó anh điện thoại hỏi những nơi cô có thể đến, lúc không có bất kỳ tin tức gì ấy, tia tuyệt vọng không nên xuất hiện lại dần dần chiếm giữ lấy đầu óc anh.

Cô ấy sẽ không quay về nữa.

Anh cố tình sắp xếp tất cả, chỉ vì bảo vệ cô, có được cô, sao niềm hạnh phúc này lại ngăn ngủ đến thế, cô thậm chí đến một lời từ biệt cũng không có, lúc này, cả người anh giống như rơi vào vực thẳm tan ra thành trăm mảnh, sau đó bản thân không còn cảm giác gì nữa.

Như vậy sao?

Kết thúc như thế sao?

Lần đầu là vì ràng buộc của đạo đức, anh không nỡ làm cô đau lòng, vì thế mà buông tay.

Lần này ông Trời cho anh cơ hội cuối cùng, thậm chí dù cô phát hiện ra bí mật, nhưng nếu anh buông tay thì coi như là kết thúc vĩnh viễn, đó là kết cục mà anh muốn hay sao?

Rời đi... Sau đó là lãng quên?

Không... Ánh mắt đang suy sụp bỗng chốc kiên định lại, anh tuyệt đối không cho phép kết thúc như vậy, lần này không còn ai chen vào giữa họ, anh sẽ không buông tay như vậy.

Anh nhất định phải có được cô.

9. Cầm Sắt - Chương 8

Cạch... Căn phòng tối tăm truyền đến âm thanh mở cửa, anh nén xuống nhịp tim đang đập dữ dội, bật người đứng dậy, trực tiếp bước vội về phía cửa, anh dừng lại trước cánh cửa một lúc, rồi mở ra.

Ánh sáng bên ngoài chiếu lên làm cho bóng người thật rõ ràng, Tôn Ký Viễn lập tức đưa tay ra kéo cô vào lòng.

Nhịp tim và hơi thở hai người đều nhanh hơn, một người căng thẳng, một người lo lắng, cuối cùng dần dần hòa vào trong màn đêm đen như nhung.

Sau đó, anh đóng cửa, đem cô áp vào giữa cánh cửa và mình rồi hỏi:

- Em đã đi đâu vậy?

- Em uống cà phê cùng Vưu Chi Hân, cô ấy đến luôn tiện nói với em chuyện cô ấy sắp kết hôn.

- Hai người nói chuyện đến quên cả giờ về sao? Em có biết anh lo cho em như thế nào không, anh rất sợ em lại xảy ra chuyện, sẽ không về nữa.

Anh sợ cô phát hiện ra bí mật, giận dữ bỏ đi, sợ cô vì thế mà oán hận mình, sẽ không tha thứ nữa.

Tuy chuyện xảy ra chỉ trong mấy tiếng nhưng cứ như dài đằng đẵng, đến tiếng kim giây đồng hồ bên tai nghe cũng rõ như tiếng sấm, làm anh lo lắng, làm anh hoảng loạn, làm anh bị giầy vò như rơi từ những tầng mây xuống vực thẳm.

Mỗi giây đều khó khăn, mỗi phút đều cô đơn, mất đi sau khi có được là điều khó tiếp nhận nhất.

Anh, cũng không muốn tiếp nhận.

Lương Thiếu Thanh nhận ra được sự sợ hãi và lo lắng trong tiếng của chồng, vốn dĩ không cảm thấy mình sai nhưng cô cũng không ngừng nhận lỗi.

- Xin lỗi, em cứ nghĩ sẽ kết thúc sớm nên không cần nói, nhưng nói xong chuyện, em lại ngồi耿耿 ra ở quán, cho đến lúc này mới nhớ ra, em bảo đảm sẽ không có lần sau nữa.

Cho dù trong nhà thiếu thứ gì, anh cũng luôn là người mang về, tuyệt đối không để cô phải ra ngoài mua, khó có cơ hội ra ngoài, nên mới quên đi thời gian.

- Em không thích ở nhà phải không?

Tôn Ký Viễn nhận ra được dường như cô oan ức.

- Không phải em không thích ở nhà, chỉ là cảm thấy anh quá che chở cho em, đôi lúc em chỉ muốn mua một chai nước tương cũng cần đợi anh về, cảm giác rằng anh là muốn nhốt em ở nhà.

Lông mày anh giãn ra, mỉm cười.

- Đương nhiên là anh muốn nhốt em ở nhà rồi, để em chỉ thuộc về mình anh, nhưng anh biết điều này là không thể, chỉ là vì gần đây em mới ra viện, bác sĩ dặn dò cần để em nghỉ ngơi nhiều, vả lại lúc trước anh quá bận việc nên rất ít khi giúp đỡ em, thời gian này em để cho anh thể hiện nhiều thêm chút ít, anh cũng muốn làm một người chồng tốt.

Giọng điệu mềm mỏng, dáng vẻ ôn hòa chốc lát đã làm dịu lại bầu không khí căng thẳng.

- Anh đã làm rất tốt rồi, chỉ là cần cho em thêm chút không gian riêng tư nữa, em cũng muốn ra ngoài đi lui đi tới, cả ngày ở trong nhà... Rất buồn, lại rất cô đơn.

Bên cạnh không có lấy một người để trò chuyện, cô đã sắp trở thành người tự kỷ.

- Anh không trói buộc em.

Nếu thực sự là trói buộc, trước tiên anh sẽ khóa cửa lớn.

- Nhưng em không muốn làm anh giận, nếu mỗi lần em đều lén lút ra ngoài, anh có giận không? Hôm nay là vì Chi Hân không muốn lên nhà, em chỉ còn cách ra ngoài một chuyến, nhưng em ra ngoài cũng đâu có sao, em hứa với anh sẽ đi bằng phương tiện giao thông công cộng, sẽ không làm anh lo lắng, xin anh đó, được không?

Nói xong, cô chấp hai tay lại làm động tác thỉnh cầu.

Dáng vẻ đáng yêu như vậy nhất thời làm sự kiên trì của anh chùng xuống, nhưng anh vẫn có ý kiến.

- Thôi được, nếu em cảm thấy sức khỏe mình thích hợp để ra ngoài, muốn thì cứ đi, nhưng phải mang theo điện thoại, để anh lúc nào cũng có thể tìm được em.

- Không thành vấn đề, em biết là anh tốt với em nhất mà.

- Anh tốt với em như vậy, có thưởng gì không đây?

Anh đưa má mình ra.

Lương Thiếu Thanh hào phóng tặng anh một nụ hôn.

Tuy chỉ có một nụ hôn, nhưng anh cũng cảm thấy hài lòng lắm rồi, sau này họ còn có thời gian cả quãng đời, có thể dần dần cọ xát, không cần vội vào lúc này, anh muốn cô hoàn toàn yêu mình.

- Anh hứa với em rằng chỉ cần thêm một tuần nữa thôi là anh có thể ở bên cạnh em rồi, hãy chờ anh.

Lương Thiếu Thanh không hiểu lời của chồng lắm, “chờ anh” là có ý gì, không phải cô vẫn luôn ở bên cạnh anh hay sao?

- Em đương nhiên sẽ chờ anh.

Một đời, cũng chờ.

Từ sau khi chồng thu hồi mệnh lệnh không cho phép cô ra khỏi nhà, Lương Thiệu Thanh nhất thời vui như chú chim nhỏ, đi lòng vòng những nơi gần nhà, tìm kiếm cả những nơi mới.

Hôm nay, cô tìm được công viên, quán ăn ngon và một nhà sách.

Vật dụng cá nhân của cô đều là sách, đủ để tưởng tượng được bản thân rất thích đọc sách, thế là cô vào nhà sách cả buổi chiều, cho đến khi chồng gọi điện đến bảo anh sẽ về nhà ăn cơm tối, cô mới mua hai quyển sách nội dung về mở mang tâm hồn mang về nhà.

Trong điện thoại Tôn Ký Viễn nói sẽ mang một người bạn về nhà, muốn cô chuẩn bị phần ăn cho bốn người, cô cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn ngoan ngoãn chuẩn bị.

Bảy giờ tối, chuông cửa vang lên.

Anh có mang theo chìa khóa, lại cứ thích cô mở cửa, anh nói như vậy mới có cảm giác về nhà.

Cửa đã mở, bên cạnh chồng là một người đàn ông béo khuôn mặt tươi cười, anh ta ăn mặc nghiêm chỉnh, nhưng có lẽ trời nắng nóng, nút áo sơ mi đã mở hai cúc, áo khoác đã vắt lên vai, tay xách đến mấy hộp quà.

- Chị dâu, xin chào, lâu ngày không gặp.

Lương Thiệu Thanh khẽ nghiêng đầu, không hiểu.

- Ôi, suýt chút nữa em quên mất, sếp đã nói chị bị tai nạn nên mất trí nhớ, vì vậy không nhận ra em nữa, em là Tiểu Phan, trợ lý số một của sếp, chuyên môn quản tất cả chuyện lớn chuyện nhỏ của sếp, nghe chị bình an xuất viện, hôm nay em đặc biệt đến thăm.

Tiểu Phan cười nói tiếp:

- Chị dâu chắc chắn không nhớ được em đâu, một năm trước chúng ta đã gặp nhau trong căn biệt thự ở trên núi, đó là lần đầu em gặp chị, bởi vì sếp quá chăm sóc cho chị, nên đến người trợ lý số một này cũng không cho biết nhiều.

Tiểu Phan nói một tràng dài, Lương Thiệu Thanh chỉ mỉm cười nhẹ nhàng đáp lại.

- Hoan nghênh, nhanh vào trong đi, cậu muốn uống gì?

- Chị dâu, nước lọc là được rồi, cảm ơn.

Tuy không phải lần đầu tiên bước vào phòng sếp, nhưng hôm nay không giống bởi có thêm bà xã của sếp, anh phải thận trọng một chút, tránh để sếp đá ra ngoài.

- Không cần khách sáo như vậy, rửa tay trước, chờ lát nữa là có thể ăn cơm được rồi.

Tôn Ký Viễn đi vào phòng bếp cùng cô, hai tay ôm lấy cô, khẽ chiếc cằm lên vai cô, dường như là làm nũng.

- Vắt vả cho em rồi vợ à, anh vốn không muốn cậu ta đến, nhưng cậu ta cứ đòi đến.

- Cậu ấy là trợ lý số một của anh, anh đối xử tốt với cậu ấy một chút cũng là điều nên làm, hơn nữa cậu ấy là đến thăm em, là khách của em, anh đừng hung dữ với cậu ấy quá.

Chỉ nhìn thấy vẻ dè dặt của Tiểu Phan thôi cũng biết rõ chồng mình tuyệt đối không phải là kiểu cấp trên dạn dày.

- Với lượng công việc mỗi tháng anh giao cho cậu ta mà vẫn có thể béo lên như vậy, anh đối xử với cậu ta thế vẫn chưa đủ tốt sao?

- Nếu anh đối xử tốt với người ta từ đáy lòng, đối phương nhất định có thể nhận ra.

- Anh chỉ muốn đối tốt với em.

- Anh đối với em đã rất tốt rồi, nhanh đi rửa tay thay áo, lát nữa sắp ăn cơm rồi.

Giọng nói, hơi thở của chồng đều phả vào cổ cô, làm cô đỏ mặt tim đập nhanh, không thể không thúc giục anh rời đi.

Tôn Ký Viễn biết rõ cô xấu hổ, hôn trộm cô một cái rồi đi ra khỏi phòng bếp.

Tối nay có hạt dẻ biết cười Tiểu Phan, chọc cho Lương Tiểu Thanh cười mãi không dứt, Tôn Ký Viễn lại không có tâm trạng như vậy, anh ngồi bên cạnh cô, có vẻ khó chịu người khác mãi không chịu rời đi này, cuối cùng không giữ được không khí vui vẻ nữa nên tảng đá có năng lực làm đông cứng người này đã tuyên bố kết thúc.

Tiến khách xong, Lương Tiểu Thanh bị chồng kéo đến ngồi trên ghế sofa rồi ôm lấy.

- Lúc này anh thật xấu, đừng nghĩ rằng em không biết anh luôn trừng mắt với Tiểu Phan, cậu ấy muốn làm cho em vui, kết quả lại bị uy quyền của anh chặn lại, chỉ còn cách ra về sớm.

- Coi như cậu ta biết điều.

Nếu vẫn còn ở lại, anh chắc chắn ra lệnh đuổi khách.

- Tiểu Phan là một người tốt, cậu ấy có thể chịu đựng tính khí của anh đã không đơn giản rồi.

- Thì ra trong mắt em, anh là người tàn bạo như vậy? - Ai oán.

- Anh đối với em rất tốt, đối với những người khác rất không tốt, đúng không?

Lần trước cô hàng xóm tặng thức ăn có vẻ mặt e lệ rụt rè, nhưng chiếm đến tám mươi phần trăm là sợ sệt, nếu đến người ái mộ anh cũng bị anh làm cho lòng nảy sinh sợ hãi, thì có lẽ anh chẳng phải là người dễ hòa hợp.

Thế mà, anh đối với cô lại vô cùng chiều chuộng, bất kể cô muốn gì, đều sẽ được như cô mong muốn. Có khi cô thực sự không biết mình đã làm chuyện tốt gì, mới có được một người chồng tốt đến vậy.

Tuy cô bất bình thay người khác, nhưng đáy lòng lại đầy ắp sự ngọt ngào.

- Đối xử với người ta quá tốt chỉ bị cười lên đầu, điều này là đạo lý anh học được trong vòng luẩn quẩn, trước kia anh chưa thành công thì không ai thèm đếm xỉa, đợi đến lúc anh nhận được giải thưởng, quay được tác phẩm hay, lại vây quanh nịnh hót, em nói tại sao anh phải đối xử tốt với họ? Tiểu Phan tốt, vì vậy anh tự nhiên sẽ đối xử chân thành với cậu ấy, em đừng lo lắng, bọn anh đều hiểu nhau, không vì chuyện nhỏ nhặt mà trở mặt, anh cũng chỉ có thể giữ tính giữ nết ra trước mặt cậu ấy mà thôi.

Vì vậy mà anh đáp lại Tiểu Phan chính là khoản tiền lương hậu hĩnh.

- Em cũng hi vọng ở trước mặt em, anh cũng sẽ là con người thật nhất của anh.

Chồng cô quá hoàn hảo, không hiểu vì nguyên nhân gì, cô vẫn cảm thấy giữa hai người bị một tấm kính trong suốt chặn giữa họ, chồng cô dường như có điều gì đó giấu mình.

- Anh ở trước mặt em luôn rất thật, xưa nay không nói dối, chẳng lẽ anh thật hay không thật em không nhận ra được sao?

Tôn Ký Viễn nắm chặt tay, trong mũi đầy ắp mùi hương của cô hòa lẫn với mùi thức ăn.

- Em vẫn luôn cảm thấy anh có lời chưa nói với em.

Mắt Tôn Ký Viễn tối sầm lại, không ngờ cô vẫn nhạy bén như vậy.

- Thì ra đối tượng mà Vương Chi Hân kết hôn là người yêu cũ của em... Thực ra nếu cô ấy không nói và nếu em cả đời này cũng không nhớ lại được, chuyện này sẽ chìm sâu xuống đáy biển mãi mãi cũng không nhìn thấy mặt trời được nữa, nhưng cô ấy đã nói, có thể thấy chuyện này gây áp lực rất lớn trong lòng cô ấy, em rất vui vì cô ấy đã nói ra, dù sao trong lòng một người có sự tự trách quá nặng nề sẽ không sống tốt được.

- Chọn lúc em mất đi trí nhớ để nói, không hiểu có ý định gì?

Anh không cho là như vậy.

- Ít nhất cô ấy có dũng khí, em thấy như vậy cũng tốt, nhân lúc em không nhớ gì mà giải quyết hết tất cả những chuyện không tốt, đối với em chẳng phải là một cách giải thoát hay sao? Người như em thực sự không nghĩ nhiều, lại không thích lục đục với nhau, em hi vọng có thể đối mặt thẳng thắn với người em yêu thương, vì thế cho dù trước kia đã làm chuyện gì, em cũng không so đo tính toán.

Tôn Ký Viễn lại ôm cô chặt hơn.

- Em chỉ cần nhớ hai điều, điều thứ nhất là anh chưa từng làm điều gì phản bội em, điều thứ hai là anh chỉ yêu một mình em, em chỉ cần nhớ hai điều này là được, những thứ khác đều không cần nhớ nữa, không có chuyện gì tốt thì chỉ nhớ anh là được, anh sẽ chiều em, thương em, yêu em, bảo vệ em, không để cho người khác ức hiếp em được nữa.

- Có người ức hiếp em sao?

- Có, em thường kể rằng lúc đi học, có người bắt nạt nói em là trẻ mồ côi, thường xoi thường em, còn làm chuyện xấu với em, không phải là vứt sách cũng là làm bẩn áo quần em, nhưng em không phản kháng, bởi vì em càng chống cự lại thì bọn chúng càng đắc ý, cuối cùng chỉ có thể âm thầm chịu đựng, nếu để anh sớm gặp được em, anh chắc chắn sẽ đánh cho bọn nó mặt mày bầm tím, đến bố mẹ chúng cũng không nhận ra nữa, anh nhất định sẽ bảo vệ em.

Anh ôm cô, giọng nói như giai điệu hòa quyện vào tai cô, làm cô không uống rượu mà văng vất như say.

Nếu người đàn ông này là biển, chắc chắn sẽ là cả một biển nước mênh mông ngọt ngào, làm người ta nguyện chết chìm cũng không muốn ngoi lên bờ.

- Mọi người đều không thể hiểu được nỗi khổ của một người không nhớ bất cứ điều gì, nên hãy hứa với em mãi mãi đừng giấu em điều gì.

- Anh hứa với em.

Sự thăng thần của anh cho cô sự yên tâm, cô và anh, giống như chiếc thuyền trên biển, cuối cùng càng ngày càng gần nhau.

Cô tin chắc rằng, sẽ có một ngày mình nhất định cũng có thể yêu anh như tình yêu sâu sắc anh dành cho cô vậy.

10. Cẩm Sắt - Chương 9

Họ không thích chụp ảnh... Điều này là chồng cô đã nói.

Cô tin anh.

Có điều lần này anh nói để bù đắp lại cho cô, nhân chuyến đi du lịch đến những nơi kỷ niệm của hai người, anh sẽ chụp một đồng ảnh để ghi lại hạnh phúc của họ.

Họ đi thẳng đến nơi đầu tiên là Đài Nam... Bãi biển đầy nắng cùng những người đẹp mặc bikini.

Lương Thiệu Thanh mặc bộ đồ bơi bảo thủ, là do Tôn Ký Viễn lựa chọn cẩn thận cho cô, cô ngay lập tức thua hẳn những cô nàng nóng bỏng trẻ trung, nhưng cô vẫn vui đùa rất hăng say, điều đáng tiếc duy nhất là chồng cô chỉ muốn chụp ảnh, may mà anh thích trêu cô cười, làm cô vừa giận vừa vui.

Tôn Ký Viễn dường như thực sự muốn thực hiện lời hứa, trên đường không ngừng chụp ảnh cô, có cái cười, có cái thẹn thùng, có cái cô nhìn anh tỏ vẻ hạnh phúc, mỗi bức ảnh được ông kính chụp lại, trở thành một dấu ấn trong ký ức.

Tất cả những gì đã bỏ lỡ trước kia, anh sẽ dần dần bù đắp lại, lấp đầy hồi ức của hai người.

- Em nghĩ anh là đạo diễn chứ nhỉ.

Cô cho rằng đạo diễn và nhiếp ảnh gia vốn không giống nhau.

- Anh không phải là đạo diễn thì cũng biết chụp ảnh, em cho rằng nghề đạo diễn này ai cũng làm được hay sao? Lúc ban đầu chưa có vốn liếng, anh chỉ có thể dựa vào chụp ảnh để kiếm cơm, sau này dần dần không cảm thấy đủ với những thành công nhỏ nhặt, anh muốn quay một câu chuyện, thế là không chút do dự mà

đầu tư, anh đem tất cả những gì tích góp được đầu tư vào đó, còn chạy đi khắp nơi mượn tiền để quay một bộ phim tài liệu về người già, vừa phát hành liền nổi tiếng, sau đó công việc liên tục tìm đến làm anh bận đến chóng mặt, lúc mình quen nhau cũng chính là lúc sự nghiệp của anh phát triển nhất... Lúc đó em không phải là người đầu tiên góp ý cho anh, nhưng em là người duy nhất đối tốt với anh.

Lương Thiều Thanh nghiêng đầu, lại tỏ vẻ thắc mắc, Tôn Ký Viễn nheo mắt lạnh tay, lập tức nhấn nút chụp.

- Không có người nào khác tốt với anh sao?

Về ngoài của chồng cô không tệ, không có đàn ông nhưng ít nhất cũng có phụ nữ chứ?

- Cái tốt của bọn họ đều không bằng được sự chân thành, thực lòng thực dạ của em, những người đó ai ai cũng như sài lang hổ báo có ý đồ riêng, chỉ có em đơn thuần đối với anh mà không hề có ý đồ, anh không chỉ bị tay nghề nấu nướng tài tình của em thu phục mà càng bị em cuốn hút nhiều hơn...

Ánh mắt anh cũng như ống kính, chỉ chứa đựng được mỗi cô.

May mà cô đã tăng cường luyện tâm cho trái tim, giờ đã không còn đựng một cái là đỏ mặt loạn nhịp nữa.

- Vậy sau này em làm sao mà thích anh?

Loại bỏ đi những điều kiện về các yếu tố bên ngoài, cô yêu thích nhất là cảm giác an toàn mạnh mẽ mà anh mang lại cho mình, có lẽ là do thân phận mồ côi làm cô luôn có cảm giác rầy đây mai đó, chỉ có anh mới có thể làm cho bản thân thấy yên tâm, tuy có lẽ cô hiểu được lý do mình thích anh, nhưng vẫn muốn nghe anh kể về từng chút một về quá khứ.

- Bởi vì khi em bệnh, là anh bên cạnh không ngủ nghỉ chăm sóc cho em, sau cùng em cũng yêu anh, bằng lòng tiếp nhận anh, là anh đã dùng sự kiên trì cùng hành động để làm tan chảy tâm hồn thiếu nữ băng giá của em đó bà xã à.

Tiếng gọi sau cùng dường như là muốn đòi kẹo.

Lương Thiều Thanh không nhịn được, cười đến rung cả vai, Tôn Ký Viễn lúc ấy lại nhấn ngay nút chụp, lập tức chụp lấy nụ cười xinh đẹp của cô.

- Vậy người nhà của anh đâu?

Cuối cùng cô cũng ngừng cười.

- Đầu di dân qua Úc hết rồi, nhưng mỗi dịp Tết, chúng ta đều sẽ qua đó cùng đón năm mới với họ.

- Họ đã biết em mất trí nhớ hay chưa?

- Anh có nói với họ rồi, vì vậy em đừng lo, họ đều thích em cả.

- Ký Viễn, nếu cả đời này em cũng không thể nào nhớ lại được, anh có hối tiếc không?

Tôn Ký Viễn đáp lại bằng nụ cười dịu dàng nhất:

- Không đâu, thực tế thì anh vẫn hi vọng em đừng nhớ lại nữa, hai lần yêu như vậy không phải ai cũng có thể có cơ hội, không phải sao? Đây là nơi mà chúng ta lần đầu gặp nhau, lần đó em đã chinh phục được anh.

Đáy mắt anh ánh lên tình nồng, chỉ dành riêng cho một mình cô.

- Xin chào, anh chàng đẹp trai! Chúng tôi quên mang theo máy ảnh, có thể nhờ anh giúp chúng tôi chụp một tấm rồi gửi qua email được không?

Vài cô nàng nóng bỏng ăn mặc mát mẻ cùng đi tới, cắt đứt câu chuyện của bọn họ. Lấy cớ chụp ảnh, nhưng xem ra là muốn kiếm cơ hội bắt chuyện.

Lương Thiều Thanh không vì thế mà cảm thấy không vui, chỉ là cảm thấy giọng điệu của những cô nàng này không được lịch sự cho lắm.

Tôn Ký Viễn liếc bọn họ một cái, tỏ vẻ rất không thích sự kiêu ngạo và tự cao của bọn họ.

- Tôi chỉ chụp ảnh cho vợ tôi.

Anh không chút khách sáo trả lời, sau đó dẫn vợ rời đi.

- Lúc này giọng điệu anh hung dữ quá.

- Anh không trực tiếp bảo bọn họ cút đi coi như là kiềm chế lắm rồi.

Nếu là mấy năm trước đích thị anh sẽ làm như vậy.

- Anh thực sự rất đẹp trai, có đôi khi đến em cũng bị anh cuốn hút nữa là.

Cô chân thành khen ngợi vẻ đẹp trai của chồng.

- Anh hi vọng có thể cuốn hút em cả đời, để em không nhìn lọt mắt được người đàn ông nào khác nữa.

- Chỉ e là rất khó, bởi vì sau này nhất định sẽ có người đàn ông em càng thích hơn.

Lương Thiều Thanh cười hì hì.

- Bà xã, em muốn anh bị kết án rồi tống vào nhà lao sao?

Anh cố ý lạnh lùng chất vấn.

Cô cũng học anh giả vờ bày ra bộ mặt ấy trả lời:

- Em yêu con trai em có gì không đúng, nếu anh dám đánh nó bữa bãi, em nhất định liều mạng với anh.

Nghe xong, anh kìm không nổi liền ghì chặt vai cô, giọng nói trầm lắng bên tai trêu chọc:

- Em muốn sinh con với anh rồi sao?

Mặt Lương Thiều Thanh đột nhiên nóng ran lên, lắp bắp không biết nên nói thế nào mới tốt.

- Em...Em...

- Được rồi, không trêu em nữa.

May mà anh đặt loại phòng dành cho bốn người, mỗi người ngủ một giường có thể bình yên vô sự cho đến sáng, cũng mừng vì giờ là mùa hè, buổi tối tắm nước lạnh sẽ không khổ sở cho lắm.

- Em... Em... Không có nói là không muốn.

Rõ ràng là vợ chồng, nhưng cô lại xấu hổ, cứ cảm thấy thân mật cùng với anh là một loại lỗi lầm, cũng không hiểu rõ là vì sao.

Tôn Ký Viễn có thể nghe rõ từng từ một của cô, vậy mà cứ muốn trêu cô, dẫu sao thời gian này anh đã cố gắng chịu đựng sự giày vò của màn đêm.

- Em vừa nói gì, anh nghe không được rõ, có thể nói lại một lần nữa được không?

Lương Thiều Thanh trừng anh, rõ ràng giọng cô không nhỏ, làm sao anh có thể nghe không rõ, căn bản là muốn nhìn cô xấu hổ, thật quá đáng.

- Em cái gì cũng không nói, anh nghe nhầm rồi, chúc ngủ ngon.

Hừ, nếu đã nghe không rõ, vậy thì coi như là chưa nói gì đi.

Thế mà lại bị phản đòn, anh liền nắm lấy tay bà xã đại nhân yêu quý, chà chà, hiếm khi được ân xá, anh không muốn bỏ qua cơ hội này.

- Anh nghe thấy rồi, em không được nuốt lời...

Sau đó anh cố ý nói khê bên tai cô:

- Tối nay, em sẽ là của anh, cái chúng ta có là thời gian...Từ từ tìm hiểu.

Anh đã nghĩ được sẽ nếm thử món ăn cực phẩm này như thế nào.

Lúc này, Lương Thiếu Thanh đỏ từ chân đến tận mang tai, giống như là bị sét đánh trúng, không thể cử động.

Bỗng chốc, cô cảm thấy trong mình trỗi dậy cảm giác tự vệ, có nên tránh hay không?

- Em không thoát được đâu bà xã à.

Lòng anh đã ngứa ngáy khó chịu.

Tối đó, Tôn Ký Viễn thực sự như lời anh đã nói mà tận tình giãy vò... Không, là tận hưởng món ăn đặc sắc Lương Thiếu Thanh này.

Tốc độ của anh rất từ tốn, mỗi ngụ hôn đều rất nhẹ nhàng, mỗi cái đụng chạm đều rất dịu dàng, anh ăn vô cùng sạch sẽ, thỏa mãn, từ mười giờ tối đến bốn giờ sáng hôm sau mới buông tha cô, thực ra anh vốn dĩ không muốn buông tha, nhưng nhìn người phụ nữ đã mệt mỏi rã rời trong lòng mình mà đành chịu.

Họ trải qua hai ngày kế tiếp đều là ở trên giường trong khách sạn, ngủ dậy thì ăn, ăn xong thì làm, một chút cũng không lãng phí.

Sau chuyện đó, mỗi khi Lương Thiếu Thanh nghĩ về hai ngày ấy, vẫn mặt đỏ loạn nhịp mà trách móc:

- Thực sự là quá sa đọa rồi.

Chuyến đi Đài Nam giúp quan hệ giữa họ phát triển rất nhanh.

Hai chiếc giường đơn trong phòng cũng đã trở thành một chiếc giường đôi.

Trở về từ Đài Nam lần này, tâm tình không những có thay đổi lớn, mà những suy nghĩ mông lung trước đây cũng an ổn đi rất nhiều, cảm giác so ra đã thoải mái hơn.

Sau khi chồng cô trở về Đài Bắc, công việc tiếp tục tìm đến, bận không thể dứt ra được, kết quả không cần thận để bị cảm, cả ngày nằm trên giường, đến trở người cũng lười.

- Ôi, không ngờ sắp lại bệnh vào lúc quan trọng như thế này, nhưng mà sức khỏe quan trọng hơn...

Ngày nắng nóng, Tiểu Phan vẫn một thân âu phục, khăn tay cũng không lúc nào rời khỏi tay, không ngừng lau mồ hôi vì trời nóng lại vì áp lực mà tứa ra, lần này cậu phải bỏ công đi xoa dịu những ông lớn chịu chi này rồi.

- Chị dâu, vậy thì làm phiền chị chăm sóc cho sắp, về phần công việc đã có em lo liệu, mong anh ấy yên tâm dưỡng bệnh.

- Tiểu Phan, vất vả cho cậu rồi.

- Là điều nên làm, nên làm.

Tiểu Phan nhìn đồng hồ, vội nói:

- Chị dâu, em lát nữa phải vội đến công ty, em đi trước đây, tạm biệt.

Lương Thiếu Thanh tiễn Tiểu Phan rời đi, đóng cửa rồi mang cháo vào phòng, nhìn khuôn mặt mệt mỏi của chồng, đây là lần đầu cô có cảm giác làm vợ người ta, bởi vì trước kia đều là do chồng chăm sóc mình, cô cũng thấy áy náy.

- Ký Viễn, dậy ăn cháo đi, ăn xong còn phải uống thuốc.

- Anh không muốn ăn.

Tôn Ký Viễn không thoải mái, chỉ muốn ngủ, trở người, phớt lờ cô.

Lương Thiếu Thanh vừa tức giận vừa buồn cười đem người chồng lật lại, hai tay giữ chặt má anh không cho anh động đậy.

- Nếu muốn ngủ thì đợi uống thuốc xong hẳn nói, anh không nhanh khỏe lại, công việc sẽ bị chậm trễ, như vậy không tốt lắm thì phải?

- Không liên quan đến anh!

Anh chỉ muốn ngủ, đừng làm ồn anh.

Bất đắc dĩ, cô mới sử dụng tuyệt chiêu:

- Được thôi, nếu như giờ anh không uống thuốc, sau này em bệnh cũng sẽ học theo anh không uống thuốc.

Cô đứng dậy vờ như muốn đi ra.

Tôn Ký Viễn nghe cô nói xong, dù có muốn ngủ bao nhiêu đi chăng nữa vẫn phải gắng ngóc đầu bò dậy, dù sao anh cũng không muốn người phụ nữ này không học cái tốt lại đi học cái xấu.

- Anh dậy rồi đây, muốn nhét cái gì thì nhanh nhét đi.

Nhét xong anh còn phải tiếp tục ngủ, đã rất lâu rồi anh không thể ngủ thoải mái như vậy, cần phải tận dụng.

Lương Thiều Thanh cười tủm tỉm đưa cho anh bát cháo nóng.

- Đây là cháo cá và hành lá mà anh thích, ăn xong nghỉ ba mươi phút em sẽ gọi anh dậy uống thuốc.

Cô đối xử với anh như một đứa trẻ.

Tôn Ký Viễn nhìn bát cháo một cái, cổ ỳ há miệng, hai tay không có ý cử động, Lương Thiều Thanh hiểu ý đồ của anh, chỉ còn cách bón anh từng muỗng.

- Anh thật giống con nít.

- Anh có giống con nít không, chẳng phải em rõ nhất sao?

Tôn Ký Viễn chống chế.

Lương Thiều Thanh nghe xong, ngượng chín mặt, biết mình nói không lại, cô chỉ yên lặng bón cháo cho anh, tránh anh lại trêu chọc.

Nửa tiếng sau, cô đánh thức anh dậy uống thuốc, lần này anh phối hợp hơn, ngoan ngoãn uống thuốc, cô cũng không làm ồn anh, sau khi đóng cửa, cô cầm quyển sách ngồi đọc ở phòng khách, không biết bao lâu, cơn buồn ngủ kéo đến thế là nằm ngủ quên trên sofa.

Sau cơn mưa chiều, gió rất mát, mang theo hơi lạnh, Lương Thiều Thanh ngủ say cho đến lúc cảm thấy có thứ gì đó đè lên mình, mở mắt ra, nhìn thấy người chồng đáng ra giờ phải nằm trên giường không biết từ lúc nào đã gói đầu lên người cô.

- Ký Viễn, sao anh lại chạy ra đây?

Tôn Ký Viễn nhắm mắt, dường như xúc động nói:

- Em từ trước đã rất biết chăm sóc người khác, vì vậy mà thường quên đi những thứ mình cần, đây là sự ngốc nghếch của em, cũng là điểm đáng để cho người ta yêu thương nhất.

Sự khen ngợi của chồng làm cô có vài phần đắc ý.

- Nhưng anh rất ích kỷ, không muốn nhường sự quan tâm này cho người khác, vì vậy anh không muốn em đi làm lại, anh muốn bất cứ lúc nào trở về đều có thể thấy em đang ở nhà đợi anh... Thiều Thanh, trước kia anh thực sự không phải là một người chồng tốt, vì vậy anh muốn bù đắp thật nhiều cho em, lúc trước em phải làm việc vất vả mới có thể duy trì được nhu cầu cuộc sống cơ bản, giờ anh đã là chồng em, anh nguyện để em làm bất cứ điều gì ngoại trừ công việc, không muốn em lại vì tiền mà buồn lo, anh muốn em vì sở thích, vì cuộc sống mình mà cố gắng, em có thể bao dung với sự ích kỷ nhỏ nhen này của anh không?

Lương Thiều Thanh nhìn chồng, những lời này của anh làm đôi mắt cô đỏ lên.

Cô thực sự có tài đức gì mà lại được người đàn ông này trân trọng mình như vậy.

- Anh đối với em tốt như vậy, lỡ sau này... Sau này anh không cần em nữa, em phải làm sao?

Sự nuông chiều của người yêu sẽ làm ta bị nghiện, cô rất sợ mình sẽ có ngày bị mất đi, lỡ như thực sự mất đi thì phải điều chỉnh tâm trạng như thế nào?

Con người vốn vẫn luôn như vậy, lúc khổ đau sẽ hi vọng về những điều hạnh phúc, lúc vui vẻ lại sợ hãi vì những điều bi thương có thể sẽ xảy ra.

Tôn Ký Viễn ôm cô vào lòng, không ngừng hôn lên má cô, hứa rằng đời này anh sẽ không thay đổi lời thề của mình:

- Anh vĩnh viễn... Mãi mãi sẽ không rời xa em, cho dù em có đuổi anh, anh cũng không bỏ đi!

Cô là bảo vật quý giá mà anh khó khăn lắm mới có được, vì cô, anh từ bỏ cơ hội được tuyển dụng của công ty ở nước ngoài, từ bỏ cơ hội xây dựng sự nghiệp ở nước ngoài, càng từ bỏ đi thời gian đoàn tụ với người nhà, tất cả đều là vì cô.

- Em... Em sẽ không đuổi anh đi.

Cô sụt sịt như nói thay cho mình.

- Vậy em phải nhớ lời em nói bây giờ nhé, mãi mãi không được đuổi anh đi, nếu không giữ lời thì phải đền cho anh tổn thất về tinh thần.

- Bao nhiêu?

- Cuộc đời của em.

Lương Thiếu Thanh ngây người một lúc mới biết thì ra anh vòng vo mãi vẫn lặp lại một kết quả, cô không thể không cười. Cuộc đời của cô có người chồng như Tôn Ký Viễn, cô không còn gì nuối tiếc nữa.

- Ngốc.

- Em lấy anh, vậy nên em cũng là ngốc.

- Em mới không ngốc.

Cơ thể của chồng ấm áp, cô không thể không tựa vào sát hơn.

Tôn Ký Viễn thuận tay kéo chiếc chăn mỏng đắp lên cho cả hai, quấn chặt hai người vào trong.

11. Cẩm Sắt - Chương 10

May mà Lương Thiếu Thanh bình thường có rèn luyện sức khỏe, sau khi chồng cô hồi phục sức khỏe, cô vẫn khỏe mạnh một trăm phần trăm.

Chồng cô vừa kết thúc chuỗi ngày nằm dài trên giường lại liền phải tăng ca để cho kịp công việc.

Thế là, thời gian này Lương Thiếu Thanh ngoài việc dọn dẹp nhà cửa còn nghĩ cách làm thế nào cho sức khỏe của chồng càng tốt hơn, vốn phải sắp xếp đồ dùng cá nhân, nào ngờ ngoài thời gian quan tâm đến chồng ra cô dành toàn bộ thời gian còn lại cho Chi Hân.

Bởi vì Chi Hân sắp kết hôn, hôn lễ của cô ấy cần có một đối tượng làm phù dâu, cũng là để cùng thương lương, đối diện với thỉnh cầu của bạn thân, cộng thêm việc không muốn để cô cảm thấy mình nhỏ mọn, thế là cô giấu chồng tham gia vào kế hoạch cho hôn lễ của bạn thân.

Chồng vẫn luôn lo lắng việc cô quá vất vả nên không muốn để cô đi làm lại, hơn nữa, chồng cô nói cần cô làm công việc trợ lý tạm thời, thực ra cũng vô cùng đơn giản, không tốn thời gian của cô là bao nhiêu, cô không thích rảnh rỗi nên cũng rất vui vẻ với việc giúp người bạn thân hoàn thành chuyện lớn trong đời, từ khi có thêm việc để bận rộn, cô cảm thấy mình vẫn còn có tác dụng, có việc để bận rộn vẫn tốt hơn.

- Chi Hân, cậu có nhớ hôn lễ của mình và Ký Viễn không?

Nhớ lần đầu gặp, bạn thân đã nói với cô chuyện cô ấy đã từng làm phù dâu trong hôn lễ của mình.

Vưu Chi Hân đang cúi đầu chọn thiệp cưới đột nhiên ngẩng đầu lên, sau khi nhìn vào mắt người bạn thân, vẻ mặt tràn đầy sự nuối tiếc:

- Xin lỗi, mình không có tham gia... Thực ra mình nói thật, ngày cậu kết hôn, mình đúng lúc phải dẫn đoàn đi nước ngoài, vì vậy không tham dự được.

- Nhưng lúc đến thăm mình ở bệnh viện cậu đã nói rằng trong hôn lễ mình cậu đã làm phù dâu?

Cô chắc chắn rằng mình đã không nghe nhầm.

Vưu Chi Hân bỗng ngừng lại trong giây lát, nở nụ cười cứng nhắc:

- Không... Không ngờ cậu vẫn nhớ? Thực ra... Thực ra lúc đó để cho cậu tin tưởng mình nên mới nhất thời nói dối, dù sao cậu cũng vừa mất trí nhớ, mình phải lấy được lòng tin của cậu.

Giải thích sơ qua một lúc, cô lại nói tiếp vấn đề:

- Mình vốn hi vọng có thể thay đổi thời gian, nhưng sắp mình nói việc đột xuất nên tìm không ra người, cậu cũng biết rằng, ông ấy rất quan tâm mình, cho người mới như mình không ít cơ hội, mình thực sự có lỗi nếu không giúp ông ấy việc này, thế nên... Mình không tham dự được hôn lễ của cậu, xin lỗi.

Thì ra là như vậy... Thật đáng tiếc, vốn muốn xem có thể hỏi được chút ký ức nào về quá khứ từ người bạn thân hay không, dù sao cô cũng không có ảnh cưới, thực sự nhớ không được buổi lễ hôm đó như thế nào.

Nhìn vẻ mặt buồn bã của người bạn thân, Vưu Chi Hân vội an ủi, vỗ vai cô nói:

- Tuy rằng mình không kịp gửi lời chúc phúc đến cậu, nhưng ở nước ngoài mình vẫn luôn cầu nguyện cho cậu được hạnh phúc, may mà cậu thực sự rất hạnh phúc, có Ký Viễn chăm sóc cậu, mình và Yên Phần cuối cùng cũng có thể yên tâm, anh ấy so với Đường...

Nhận ra mình suýt nữa nói sai lời, Vưu Chi Hân vội thay đổi:

- Mong rằng mình cũng có thể hạnh phúc như cậu.

Nói xong, cô vội cúi đầu tiếp tục chọn thiệp vì không muốn cô ấy tiếp tục truy hỏi.

Lương Thiệu Thanh không phải ngốc, điều mà người bạn thân suýt nữa nói ra nhưng chỉ phát ra được một chữ Đường ấy, cô đã ghi nhớ vào trong đầu.

Rốt cuộc bạn cô muốn nói điều gì?

Cô biết rõ rằng nếu cứ tiếp tục hỏi cũng không có được đáp án, một khi đối phương có ý che giấu thì tuyệt đối sẽ không nói, cô cũng không muốn tạo ra sự lo lắng cho người bạn thân.

Ồi... Cô nghĩ những chuyện vô vị này làm gì chứ, không phải đã định làm lại từ đầu hay sao? Sao phải bị những chuyện nhỏ này gây rắc rối chứ?

- Yên tâm, mình tin rằng cậu cũng sẽ hạnh phúc, A Bang làm tớ có cảm giác anh ấy là một người đàn ông rất biết lo lắng cho gia đình, cậu có phúc rồi nhé.

Cô thực tâm chúc phúc.

- Thiệu Thanh, cậu thực không trách mình sao?

Nghe lời chúc phúc của người bạn thân, Vưu Chi Hân càng cảm thấy áy náy.

- Mình không những không trách cậu mà còn phải cảm ơn cậu nữa, nếu không có cậu giành đi A Bang, mình làm sao quen được Ký Viễn? Duyên Phận vốn là điều rất kỳ diệu, nếu A Bang đã chọn cậu, điều này chứng tỏ anh ấy càng yêu cậu nhiều hơn, vì vậy mình có gì đáng hận chứ? Tình cảm vốn là thứ hợp thì đến không hợp thì chia tay, không có đạo lý gì đáng để nói, quên quá khứ đi thôi, dù sao mình cũng quên hết rồi, vậy thì không cần nhắc lại nữa, biết chưa?

Vưu Chi Hân cố sức gạt đầu, ôm lấy Lương Thiệu Thanh, nói khề bên tai Lương Thiệu Thanh tiếng cảm ơn.

Buổi chiều, Yên Phần cũng đến.

Đây cũng là lần đầu gặp lại sau lần cô xuất viện, không hiểu sao, Chi Hân nói họ sớm đã quen biết nhau, nhưng cô luôn cảm thấy Yên Phấn dường như không có thiện cảm gì với mình, lời nói không chỉ lạnh nhạt mà còn hiếm khi biểu hiện sự quan tâm, vì vậy sau này cô ấy cũng không đến thăm cô nữa, cô cũng không cảm thấy ngạc nhiên, thậm chí cảm thấy không gặp nhau cũng tốt, chỉ là Chi Hân nói lúc cô nằm viện, hầu như mỗi tối đều là Yên Phấn đến thăm, cô vẫn luôn nhớ phần tình cảm này, sau đó cô ấy còn trả khoản viện phí lớn, Yên Phấn lại nói rằng chồng cô sẽ xử lý tất cả, nên cô cũng không kiên quyết nói về vấn đề này nữa.

Mạnh Yên Phấn vẫn yên lặng bên cạnh, có khi cũng đưa ra được ý tưởng, nhưng nhiều nhất là chú ý vào công việc của cô ấy.

Lương Thiệu Thanh rót một ly nước cho cô ấy, Mạnh Yên Phấn đón lấy nói lời cảm ơn.

- Ký Viễn đối xử với cậu có tốt không?

- Anh ấy chăm sóc mình rất tốt, cậu không cần lo lắng. Yên Phấn, cậu... Có phải rất ghét mình phải không?

Mạnh Yên Phấn vừa uống ngụm nước đầu tiên, suýt nữa phun ra hết.

- Cậu đang nói gì vậy?

- Bởi vì mình cảm thấy dường như cậu rất không thích mình, Chi Hân nói lúc mình nằm viện dường như mỗi tối cậu đều đến thăm mình, nhưng từ sau khi mình tỉnh lại, cậu lại rất ít khi đến bệnh viện, có phải trước kia mình đã làm sai chuyện gì không?

Thực ra cô cũng hiểu có một số người sinh ra đã không biết cách biểu đạt tình cảm, chỉ là giờ đã mất trí nhớ, nên cứ sợ mình không biết gì mà lại làm người khác bị tổn thương lần thứ hai, vì cậu mới muốn hỏi rõ.

- Cậu thực sự muốn biết sao?

- Ừ, xin cậu hãy nói cho mình đi.

Cô cũng không rõ cảm giác của mình đối với Mạnh Yên Phấn là gì, nhưng cô luôn cảm thấy mình không muốn mất đi cô ấy, dù sao trên đời này, cô ấy là người thân nhất cũng là người bạn quen biết lâu nhất của cô.

- Được, vậy mình nói cho cậu... Cậu nợ mình mấy mươi vạn, những lúc có người đàn ông nào đó đang thích mình, cậu lại giành đi mất sự chú ý của anh ta đối với mình, thậm chí còn phá vỡ hôn nhân của mình, làm mình không thể kết hôn được. Còn nữa, cậu rõ ràng đã kết hôn rồi, còn làm anh họ mình thần hồn điên đảo, thậm chí từ bỏ cả cơ hội tốt để phát triển ở nước ngoài, vì vậy cậu nói xem mình nên hay không nên ghét cậu.

Lương Thiệu Thanh nghe xong, hai tay che miệng, nhất thời không nói được lời nào.

Cô...cô thế mà làm nhiều chuyện có lỗi với bạn thân như vậy, cô có bị chém ngàn vạn đao cũng không đáng tiếc.

- Xin... Xin lỗi, mình không ngờ bản thân lại tồi tệ như vậy, mình... Có chuyện gì mình có thể làm để bù đắp lại cho cậu không?.

Lòng cô đầy sự hối lỗi, mặt mày phiền muộn.

Mạnh Yên Phấn liếc nhìn vẻ áy náy của cô, nhìn không được bèn cười lớn, Lương Thiệu Thanh nhìn đến lúng túng.

- Ngốc... Cậu thật ngốc quá, mình chỉ là gạt cậu thôi.

Lương Thiệu Thanh nhìn chằm chằm người bạn thân.

Thì ra không phải thật, cô không giận dữ, chỉ tỏ vẻ yên tâm.

- Cậu rất lương thiện, xưa nay không nhẫn tâm làm tổn thương bạn bè, bởi vì cậu sợ mất đi họ, nỗi đau lúc nhỏ bị người ta vứt bỏ luôn in sâu trong lòng cậu, vì vậy rất sợ mất đi những người bên cạnh mà cậu quan

tâm, luôn bằng lòng hi sinh niềm vui bản thân để duy trì cái hình ảnh giả tạo về hạnh phúc bình yên ấy, vậy nên mới làm cho bản thân trở thành như bây giờ...

Lương Thiếu Thanh luôn cảm thấy người bạn thân nói về hoàn cảnh cô hiện tại vốn không được tốt cho lắm.

- Mình như vậy không tốt sao?

- Cậu cảm thấy hạnh phúc chứ?

Mạnh Yên Phấn hỏi lại.

- Hạnh phúc.

- Cậu cảm thấy hạnh phúc là được, suy nghĩ của mình không quan trọng như vậy nữa, chẳng phải sao? Cậu cần tự tin thêm một chút, chúng mình ai cũng đều thích cậu, biết chưa?

Giống như vừa rồi cô an ủi Chi Hân, lúc này Yên Phấn cũng đối với cô như vậy, bỗng chốc bản thân cảm thấy có chút hiểu cô ấy, Yên Phấn dường như diễn vai người chị đầu, không nói nhiều, nhưng lúc cần cô ấy thì tuyệt đối sẽ không thất vọng.

- Yên Phấn, cảm ơn cậu.

Mạnh Yên Phấn cười rồi cúi đầu.

- Đúng rồi, Yên Phấn, cậu còn nhớ hôn lễ của mình với Ký Viễn không?

Chi Hân không tham dự, cô nghĩ Yên Phấn chắc chắn có đến.

Mạnh Yên Phấn không ngẩng đầu lên, giữ tư thế như vậy nói:

- Xin lỗi cậu, lúc đó mình đi công tác vì vậy về không kịp, nếu cậu muốn biết có lẽ nên hỏi chồng cậu sẽ tốt hơn.

Lương Thiếu Thanh chớp mắt, có chút không thể tin rằng trong hôn lễ của mình, hai người bạn tốt nhất lại không tham dự, không hiểu sao, lòng cô thầm nảy sinh ra một cảm giác bất an, dường như tất cả những gì đang nói đều là mơ, không phải thực.

Nếu thực sự là mơ, vậy cô lúc nào mới tỉnh lại?

Ôm thắc mắc trong lòng, Lương Thiếu Thanh bước thẩn thờ trên đường về nhà, tuy có lúc cô cảm giác hai người bạn thân có chuyện gì đó muốn giấu mình, nhưng cô nghĩ nếu là vô hại thì cần gì phải chất vấn, nhưng rồi cả hai đều không tham dự hôn lễ cô, lại không có ảnh cưới, có điều gì đó làm cô cảm thấy như sắp nhớ ra thì đột nhiên lại bị mơ hồ đi.

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Cốp.

Lương Thiếu Thanh lập tức ôm trán, ngẩng đầu lên mới phát hiện mình va vào một cột đèn trang trí bên lề đường, người đi đường gần đó không nhìn được cười, cô cũng xấu hổ nên lập tức tránh sang bên cạnh, vờ như đang nhìn vào con ma nơ canh bên trong ô cửa sổ kính, phần là muốn giả vờ như không có chuyện gì, phần nữa cũng muốn sắp xếp lại những suy nghĩ hỗn loạn. Không ngờ rằng, khi ánh mắt cô rơi vào ô cửa kính thì thấy một người đứng phía đường đối diện đang nhìn mình.

Đối phương là một người đàn ông, đeo kính râm, tuy mặc đồ giản dị lại có kính râm che mắt, nhưng cô luôn cảm thấy mục tiêu của đối phương chính là mình, cô nhất thời cảm thấy sợ hãi, lúc quay đầu lại muốn nhìn rõ hơn thì người đàn ông đó đã không thấy đâu nữa.

Hoa mắt ư? Hay ảo giác?

Cô không dám đứng lại chút nào nữa, thở dốc và bắt ngay chiếc taxi vội vã về nhà, chỉ ở trong nhà mới mang lại cho cô cảm giác an toàn.

Ngay khi về nhà, cô vội đóng kín cửa sổ, đến cả rèm cũng kéo lại, điện cũng không dám bật rồi nằm ngay lên giường.

Không hiểu sao, cô nhớ đến cái cảm giác bị theo dõi, cảm thấy trong ấn tượng có mấy lần như thế, cảm giác không tốt, làm cô rất sợ hãi, nhưng cô không biết nên tìm ai để thương lượng, bởi vì bạn thân quá bận rộn, chồng cũng thường không ở nhà, cô chỉ có thể để chuyện này trong lòng...

Xe cô là có người phá hỏng, có người muốn hại cô?

Có thể là ai chứ? Cô đã đắc tội qua với những người nào?

Đầu óc cô đầy ắp những suy đoán, cả người co lại, khát cũng không dám dậy, đói cũng không muốn rời khỏi phòng, cho đến khi có giọng nói gọi cô dậy.

- Thiếu Thanh, Thiếu Thanh, tỉnh dậy đi...

Giọng nói này là của... Ký Viễn, chồng cô đã trở về, ý thức được điều này, cô mở mắt ra, sợ hãi nhìn chồng, rồi bỗng chốc lao vào lòng anh.

Tôn Ký Viễn bước vào nhà sớm đã ý thức được điều gì đó không đúng, trước nay cho dù anh về nhà muộn đến mấy thì trong nhà vẫn luôn có một ánh đèn, nhưng hôm nay lại không có, cửa sổ toàn bộ đều đóng chặt, anh lập tức dâng lên sự cảnh giác.

- Làm sao vậy?

- Hôm nay có người theo dõi em... Thực ra em cũng không chắc chắn có phải là theo dõi hay không, nhưng em thấy sợ. Ký Viễn, cảnh sát nói là xe em bị người ta phá hỏng, là có người muốn dồn em vào chỗ chết, làm sao đây? Em rất sợ người đó cũng sẽ hại anh.

Địch ở trong tối, cô ở ngoài sáng, cộng thêm việc mất trí nhớ, vốn sẽ không thể nhớ là ai muốn hại mình, lỡ như giống như lần trước kéo theo chồng cô cùng bị hại, cô sẽ càng sợ hãi hơn.

- Đối phương là nam hay nữ?

- Là nam. Ký Viễn, anh có tin lời em nói không?

Cô sợ chồng nói cô suy nghĩ lung tung.

- Anh đương nhiên tin em chứ, em đừng sợ, chuyện này anh sẽ giải quyết, gần đây em ít ra ngoài một chút.

- Em sợ liên lụy đến anh.

- Yên tâm, không sao, em ngủ trước đi, chuyện này giao cho anh đi.

Lương Thiếu Thanh nắm lấy góc áo anh hỏi:

- Anh có cảm thấy em là gánh nặng không?

Tôn Ký Viễn vốn định đứng dậy, lại vội nằm xuống ôm cô an ủi:

- Ngốc ạ, nếu không có em, mỗi sáng anh sẽ không có bữa sáng tình yêu để ăn, áo quần không thể sạch sẽ phẳng phiu như vậy, nhà cửa sẽ giống như bãi rác, những điều này đều là em mang đến cho anh, vì vậy sao em lại có thể xem nhẹ bản thân, coi mình thành gánh nặng được chứ?

Cô chớp mắt, trả lời nhỏ nhẹ:

- Những việc này, những người giúp việc làm còn tốt hơn cả em.

- Nhưng họ không biết anh thích ăn gì, không biết anh muốn mặc gì, càng không thể dùng tấm lòng để sắp xếp dọn dẹp nhà cửa, hơn nữa anh cũng không thể nào cùng họ ngủ chung hay sinh con được, những việc này đều do em làm hết, anh chỉ yêu em cũng chỉ cần mỗi em. Được rồi, em ngủ sớm đi. Anh đi tắm xong sẽ lên ngủ cùng em ngay.

- Tôn Ký Viễn vội đi tắm rồi nằm lên giường cùng Lương Thiếu Thanh, đợi cô ngủ rồi mới cầm điện thoại đi đến thư phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại, anh nhấn phím gọi nhanh, chuông đổ mấy lần liền thông.

- Không phải nói đã giải quyết ổn thỏa rồi sao, sao lại còn bị lộ sơ hở vậy? Hôm nay cô ấy phát hiện có người theo dõi mình... Nếu chuyện này không giải quyết tốt, vậy thì dùng cách của anh, không ai được can dự! Sao thế, đã hối hận khi nói cho anh biết chuyện này rồi chứ gì? Thực ra nếu lúc đầu không có ai nói với anh, sớm muộn gì anh cũng biết, cuối cùng cũng sẽ theo ý anh mà làm, vì vậy, không ai có thể can thiệp vào những gì anh muốn làm! Khó khăn lắm cô ấy cuối cùng cũng không hoài nghi anh, màn cuối cùng, anh càng không muốn có người phá hỏng... Không thể thu dọn được?

Vậy thì sao, dù gì anh cũng sẽ thu dọn, tóm lại tạm thời anh sẽ không để cô ấy ra ngoài.

Nói xong những lời anh muốn nói, Tôn Ký Viễn ngắt điện thoại.

Việc anh sắp xếp từ lâu đã sắp thành công, tuyệt đối không thể để bất kỳ ai phá hỏng.

12. Cẩm Sắt - Chương 11

Tôn Ký Viễn vì vợ nên gần đây đều tan tâm rất đúng giờ.

Có chồng bên cạnh, ban đêm cô cũng ngủ ngon hơn, tuy có chút tự trách, nhưng hãy bỏ qua chút bướng bỉnh này của cô, gần đây cô cảm thấy rất bất an nên cần có người bên cạnh mới không suy nghĩ lung tung.

- Chào buổi sáng, tối qua em ngủ có ngon không?

Lương Thiều Thanh tỉnh dậy bởi nụ hôn của chồng, nhìn thấy chồng để trần nửa người, cho rằng anh cũng vừa mới tỉnh ngủ nên vội trở người ngồi dậy:

- Xin lỗi, em lại ngủ quên, em đi chuẩn bị bữa sáng cho anh ngay, cho em mười phút là được.

Tôn Ký Viễn ôm lấy cô, làm dịu đi những lo lắng của cô:

- Không cần vội, bữa sáng anh đã làm xong rồi, mấy tối gần đây em đều ngủ không ngon giấc, ngủ thêm một chút cũng không sao, là anh muốn cùng em ăn sáng quá nên mới đành nhẫn tâm gọi em dậy.

- Gần đây em dậy muộn quá, như vậy không tốt?

- Muốn ngủ... Có khả năng có thai rồi không? - Anh đánh bạo suy đoán.

- Không thể nào?

Tháng trước chu kỳ của cô vẫn đều đặn, nhưng có điều tháng này đã bị muộn, cô cũng không dám khẳng định, xem ra cần đi bệnh viện một chuyến.

- Nhưng tháng này mình đều không dùng biện pháp tránh thai gì, nói không chừng ở đây đã có em bé rồi.

Anh nổi tiếng ghét trẻ em, nhưng nếu là vợ anh sinh thì anh sẽ rất thương, rất thương.

Lương Thiều Thanh cúi đầu nhìn theo tay của chồng... Thực sự có khả năng có em bé rồi sao?

- Không cần nghĩ nữa, lát nữa chúng ta đến sản phụ khoa một chuyến vậy thì sự thật rõ ràng rồi còn gì.

- Hôm nay anh không phải đi làm sao?

Thực ra cô đều hi vọng chồng có thể ở bên cạnh mình, nhưng đành chịu vì đó chỉ là hi vọng.

- Những công việc trong tuần tất cả đều đã kết thúc, tạm thời anh không muốn nhận tiếp công việc mà chỉ muốn ở bên cạnh em, luôn tiện nghỉ ngơi sạc lại năng lượng, không hoan nghênh sao?

Công việc lúc nào cũng có thể làm, nhưng vợ thì chỉ có một, khó lắm mới có được nên tuyệt đối không thể để nó vượt bay mất.

Có chồng bên cạnh, có lẽ cô sẽ càng yên tâm hơn.

- Em cũng không muốn anh quá mệt, tiền đủ dùng là được.

- Ủ, nhanh dậy ăn sáng đi, đi bệnh viện xong mình còn phải đi đến một nơi nữa.

- Ở đâu vậy?

- Bí mật.

Họ đi đến khoa sản, Lương Thiếu Thanh không dám ôm hi vọng quá nhiều, nhưng trong lòng vẫn có sự mong chờ nhỏ nhoi, đợi đến lúc cầm kết quả, đáp án cuối cùng bác sĩ lại làm cô thất vọng.

Tôn Ký Viễn nắm tay cô nói:

- Không sao, không phải bác sĩ đã nói, chúng ta còn trẻ, sau này còn nhiều cơ hội, hơn nữa anh cũng hi vọng em có thai trong tình trạng tinh thần ổn định, anh không muốn em mang lo lắng lại phải chăm sóc con.

Lương Thiếu Thanh tựa đầu lên vai chồng, cảm nhận sự dịu dàng của anh.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, Tôn Ký Viễn đưa cô đến trung tâm mua sắm mua một đồng quà, đồ ăn vặt cho đến áo quần trẻ em, Lương Thiếu Thanh càng nhìn càng khó hiểu, nhưng chồng lại không muốn cho cô biết trước đáp án.

Cho đến khi xe dừng lại trước cổng của một cô nhi viện, tên đề ba chữ “Vườn Yêu Trẻ”, cô mới hiểu hết tất cả. Chi Hân đã từng nói rằng cô đến từ cô nhi viện này, không ngờ chồng lại đưa mình đến đây, cô luôn muốn đến thăm nhưng không có thời gian, thực ra cái gọi là không có thời gian cũng chỉ là cái cớ cô mượn cho việc không biết đối mặt như thế nào với quá khứ mà thôi.

- Viện trưởng vẫn rất lo lắng cho em, nhưng tuổi bà ấy đã lớn, sức khỏe không được tốt để thường ra vào bệnh viện, vì vậy anh đồng ý đợi sau khi em khỏe sẽ đưa em đến đây.

Lương Thiếu Thanh nhìn chồng gật đầu... Xuống xe... Vào nhà.

Cô không nhớ những bài trí ở Vườn Yêu Trẻ, nhưng lại có cảm giác mãnh liệt rằng dường như đã rất từng quen thuộc, vị trí lớp học, hướng phòng ngủ, khu vui chơi hay phòng ăn, cô đều cảm thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc, tuy không có ấn tượng nữa, nhưng đây là nơi cùng cô đi qua thời thơ ấu.

Cô đi đến xích đu, ở trên đã loang lổ vết hoen gỉ, như là ghi lại sự trưởng thành của mỗi đứa trẻ ở đây, bao gồm cả... Cô.

Đi một vòng bên ngoài xong, cô phát hiện bọn trẻ đều đang ở trong lớp học thể là cô nhẹ nhàng bước đến, nếu không biết trước rằng đây là cô nhi viện, cô vẫn nghĩ đây là một nhà trẻ bình thường.

Lương Thiếu Thanh đi đến phòng của viện trưởng, nghe tiếng chồng gọi nên liền bước vào, lọt vào tầm mắt cô là hình ảnh người phụ nữ trung niên hiền từ, chừng năm mươi mấy tuổi, trên khuôn mặt là dấu vết của năm tháng, nụ cười vô cùng dịu dàng ấm áp, dường như có thể bao dung tất cả, cô liền cảm thấy yêu quý người Viện trưởng này ngay ánh nhìn đầu tiên.

Viện trưởng Từ nhìn Lương Thiếu Thanh, mỉm cười nói:

- Thiếu Thanh, lâu rồi không gặp, sức khỏe có tốt hơn chút nào không?

Cô ngồi cạnh chồng, đối diện là Viện trưởng Từ thân thiết.

- Có ạ, cảm ơn cô...

Cô bỗng dừng lại, bà là viện trưởng, nhưng sao cô lại gọi là cô?

Viện trưởng Từ cười nói:

- Không ngờ con còn nhớ lúc nhỏ gọi ta như thế nào, ta thật vui mừng. Tuy ta là viện trưởng, cũng là cô giáo, trong tất cả mọi người thì chỉ có con thích gọi ta là cô giáo, con nói rằng như vậy sẽ cảm thấy thân thiết hơn.

Đôi mắt Lương Thiếu Thanh ửng đỏ.

- Xin lỗi... Con đã không nhớ gì nữa.

Rõ ràng trước mặt là người quan tâm mình nhất, vì sao lại không nhớ được, cô rất tức giận.

- Đứa nhỏ gốc này, đây chẳng phải là lỗi của con, thả lỏng đi, tất cả đã có Thượng Đế an bài, nếu Người muốn con nhớ lại thì sẽ có một ngày con nhất định sẽ nhớ lại, nếu Người muốn con quên, vậy thì điều đó có gì không tốt, quên đi những chuyện không may cũng là một loại hạnh phúc, con hiểu không?

- Nhưng cũng sẽ quên đi những chuyện vui.

Ví như cô không nhớ chút gì về cuộc sống ở nơi này.

- Hì hì, vậy thì càng không phải chuyện lớn gì, ký ức có thể bù đắp, sau này con thường xuyên đến đây với ta vậy chẳng phải sẽ lại có ký ức rồi sao? Ta chỉ mong muốn con được hạnh phúc, còn về ký ức thì một chút cũng không quan trọng.

Lương Thiếu Thanh nhìn viện trưởng rồi quay đầu qua nhìn chồng, khuôn mặt mỉm cười hạnh phúc.

- Bây giờ con rất hạnh phúc.

- Vậy thì tốt, vậy ta yên tâm rồi - Viện trưởng Từ vừa nói vừa gật đầu.

- Thật ngại quá Viện trưởng, đến hôm nay con mới có thời gian đưa cô ấy về đây.

- Ta biết con rất bận, khoảng thời gian này vất vả cho con rồi, may mà có con, nếu không ta thực lo lắng con bé sẽ không vượt qua được - Viện trưởng Từ trầm tư nhìn Lương Thiếu Thanh.

- Người yên tâm, Thiếu Thanh rất kiên cường cũng rất dũng cảm, cô ấy chẳng phải là học trò cưng của người sao?

- Đúng vậy, con bé là một trong những đứa xuất sắc nhất - Viện trưởng Từ điềm tĩnh nhìn cô, dường như có sự kiêu ngạo của một người mẹ.

- Cảm ơn cô...

- Con được hạnh phúc như bây giờ đều là dựa vào chính bản thân mình, là việc mà con và Thượng Đế cùng nhau hoàn thành, ta chỉ là một nhân tố nhỏ nhoi mà thôi - Viện trưởng Từ cười rất thoải mái.

Lúc này, tiếng chuông báo tan học vang lên khắp nơi trong Viện.

- Bọn trẻ tan học rồi, chúng nó cũng rất nhớ con, đi ra chơi với chúng đi!

Suốt buổi chiều, những đứa trẻ vây quanh họ, bên tai đều là những tiếng thủ thỉ của chúng, ở nơi vui vẻ này, Lương Thiếu Thanh được thư giãn triệt để, cô tận hưởng một buổi chiều nhàn nhã.

Đến khi họ sắp rời đi, sau tiếng cảm ơn, cô mệt mỏi lên xe rồi lập tức ngủ thiếp đi, sau khi chắc chắn cô đã ngủ say, Tôn Ký Viễn lấy điện thoại ra, nhấn một dãy số gọi đi.

- Viện trưởng, hôm nay cảm ơn sự giúp đỡ của Người... Hãy yên tâm, con tuyệt đối sẽ không phụ lòng Thiếu Thanh, bởi vì con rất yêu cô ấy - Tiếng cuối cùng rơi xuống trần cô cùng nụ hôn của anh.

Ngoài chồng, hai người bạn thân và Vườn Yêu Trẻ ra, Lương Thiếu Thanh thực sự không nhận ra người nào nữa, cũng chưa từng thấy ai khác đến thăm cô, có khi cô nghĩ phải chăng mình đối đãi với người khác quá tệ nên mới không có ai quan tâm mình, cô cũng có đi làm, tại sao không có đồng nghiệp nào điện thoại hỏi thăm?

Đây là điều mà Lương Thiếu Thanh gần đây hay suy nghĩ, chồng cô rất bảo vệ cô, bá đạo đến mức dường như cấm người lạ lại gần, làm cô có cảm giác như được nuôi trong lồng.

- Vì sao những đồng nghiệp trước kia của em đều không đến thăm em?

Buổi tối họ quyết định làm sủi cảo, nơi ở của họ không có chợ thức ăn, do vậy họ đến siêu thị để mua nguyên liệu, Lương Thiếu Thanh đẩy xe đẩy và nói ra thắc mắc của mình.

- Họ có gọi, nhưng cũng chỉ có thể an ủi và chúc em nhanh hồi phục, ngoài điều này ra không có nhiều sự giúp đỡ, hơn nữa Viện trưởng ở Vườn Yêu Trẻ cũng nghiêm túc nói rằng không thể đợi đến lúc em tỉnh lại, nên sau khi em tỉnh lại anh liền cắt điện thoại của em, để tiện cho việc chuyển về trung tâm thành phố, cố gắng để em xa rời quá khứ.

Dù sao cũng đã mất trí nhớ, lời chồng giải thích lại hợp tình hợp lý, cô cũng không truy hỏi nữa.

- Đừng nghĩ nữa, chúng ta về nhà nhanh thôi! - Tôn Ký Viễn chuyển đề tài.

- Anh đói rồi?

- Đương nhiên, cả buổi chiều anh giúp em vệ sinh phòng tắm, không đói mới lạ, buổi tối nhớ phải thưởng cho anh đó - Anh thèm muốn thân thể của cô.

- Không nghiêm túc.

- Thiếu...Thiếu Thanh?

Một thanh âm đột ngột và bất ngờ cắt đứt sự ngọt ngào của họ.

Lương Thiếu Thanh quay đầu nhìn khuôn mặt xa lạ, cố gắng những nhớ không được người kia.

- Xin hỏi cô là?

- Chị không nhớ em nữa sao? - Cô gái mặc đồng phục làm việc ở đây càng ngạc nhiên hơn.

- Ủ, sáu tháng trước tôi bị tai nạn, sau khi tỉnh lại đã quên hết tất cả những chuyện trước kia, vì vậy cũng không nhớ được cô, xin lỗi - Cô gái trước mắt có lẽ nào là đồng nghiệp của cô chăng? Cô đoán vậy.

Đường Ngải Nhu thở dài nói:

- Thì ra là vậy, lúc trước em có đến bệnh viện thăm chị, nhưng ở đó nói chị đã xuất viện, điện thoại cũng không liên lạc được, nên nghĩ rằng chị muốn nhân lần này cắt đứt quan hệ với chúng em, vậy nên không dám làm phiền chị nữa.

- Nếu đã cảm thấy làm phiền, vậy thì không cần phải liên lạc nữa. Thiếu Thanh, chúng ta đi thôi.

Lương Thiếu Thanh lại không muốn người con gái xấu hổ, vội kéo tay chồng lại.

- Xin hỏi cô trước kia là đồng nghiệp hay là bạn của tôi? - Cô nhìn thấy bảng tên trước ngực của cô gái kia, nhưng lại không biết xưng hô như thế nào.

- Không, em là...

Lúc Đường Ngải Nhu đang định giới thiệu thì Tôn Ký Viễn liền cắt ngang:

- Giờ Thiếu Thanh đã là vợ tôi, nếu các người có lòng đối tốt với cô ấy thì đừng bám riết lấy cô ấy nữa.

Lương Thiếu Thanh nghe thấy chồng nói lời không khách sáo như vậy, lập tức cảm thấy không đúng.

- Chị kết hôn rồi sao? - Đường Ngải Nhu giật mình.

Lương Thiếu Thanh nắm tay Tôn Ký Viễn:

- Đúng vậy, đây là chồng tôi.

- Thiếu Thanh vừa nhập viện là ai liền vội vàng cắt đứt quan hệ? Giờ cô ấy đã bình an, tôi cũng không so đo chuyện đã qua, chỉ mong các người đừng đến làm phiền cô ấy nữa, để cô ấy sống được bình yên.

Lương Thiếu Thanh càng nghe càng hồ đồ, sao cô cảm thấy chồng cô dường như coi cô gái này thành kẻ địch, xem ra đối phương có lẽ không phải là bạn hay đồng nghiệp gì của cô.

Đường Ngải Nhu biết mình đuối lý, nhưng cảm thấy không cam tâm chịu thua thiệt, vội đáp trả:

- Không ngờ anh hai vừa xảy ra chuyện, chị lại có thể đi kết hôn ngay... Ôi, thôi bỏ đi, em cũng không thể nói được gì, dù sao cũng là chúng em có lỗi trước... Chị đã có cuộc sống mới, chúng em thực sự không nên lại đến làm phiền chị, tạm biệt, chúc chị hạnh phúc - Cô nói xong, quay người rời đi.

Anh hai? Anh hai cô ấy là ai?

Lương Thiếu Thanh vẫn chưa kịp suy nghĩ về tất cả việc phát sinh đột ngột này thì Tôn Ký Viễn đã kéo cô rời khỏi siêu thị, đợi khi hai người trở về nhà, Tôn Ký Viễn lập tức khóa mình trên ban công.

- Vừa nãy cái cô Đường Ngải Nhu là ai? Vì sao anh lại tức giận với cô ấy như vậy?

Anh dập tắt điều thuốc lá trên tay, trả lời:

- Anh không muốn nói về cô ta.

Anh sẽ không bao giờ đến lại cái siêu thị đó nữa, trong lòng đang tính toán làm thế nào để khuyên cô dọn khỏi nơi này, khó khăn lắm mới đoạn tuyệt được với quá khứ, tuyệt đối không cho phép bị phá đám lúc này.

- Chẳng lẽ... Em là người yêu của anh trai cô ấy? - Cô đoán vậy, không ngờ rằng, Tôn Ký Viễn lạnh lùng nhìn cô.

Không phải chứ, cô đoán đúng rồi sao?

- Em đúng là người yêu của anh cô ấy sao?

- Là người yêu cũ.

Tôn Ký Viễn mặt lạnh như đồng chỉnh lại.

- Em từ chối anh chỉ vì lúc đó em đã có người yêu, anh ta là một củ cải hay thay lòng đổi dạ, anh hay khuyên em hi vọng em suy nghĩ kỹ rồi thực hiện, thế mà em cứ bị người đàn ông đó lừa cho ngây ngốc, cuối cùng nếu không vì tận mắt nhìn thấy anh ta cùng một người phụ nữ đi cùng xe rồi vào khách sạn, chỉ e giờ vẫn còn bị lừa đến không biết gì.

Thì ra cô lại không biết nhìn người như vậy, đi yêu một người tồi tệ như thế, ôi.

- Em ngốc như vậy sao? - Chồng tức giận, cô cố gắng dùng sự dịu dàng để làm dịu đi bầu không khí.

- Em ngốc chết đi được, rõ ràng có người đàn ông tốt như vậy ở trước mặt, em lại nói không thể phản bội tình yêu, cố chấp chọn cái tên khốn kiếp kia! Em nói em có ngốc hay không?

Đúng, cô ngốc chết đi được.

- Vậy sao anh vẫn không bỏ cuộc?

- Ai bảo anh ngốc hơn em, đã bị từ chối rồi, vậy mà cứ nghe không hiểu, trong lòng vẫn không từ bỏ em được...

Cuối cùng anh không nói nữa mà chỉ nhìn cô, lòng anh chỉ có thể vì cô mới dậy sóng.

Cô cười ngốc nghếch, đi đến ôm lấy eo anh, tựa đầu vào ngực anh.

- Anh đừng giận nữa, tất cả đều là em sai, là em lúc đó còn trẻ không hiểu chuyện, không phân biệt được ai mới là người thích hợp với em, làm cho anh đau lòng, nhưng bây giờ chúng ta đã ở bên nhau, chuyện đã qua thì cứ để cho nó qua đi, được không?

Đôi mắt Tôn Ký Viễn tràn đầy nhu tình, cuối cùng đã mềm lòng.

- Vậy sau này em không được nhắc lại chuyện đã qua nữa, dù sao chúng ta phải nhìn về phía trước, quá khứ một chút cũng không quan trọng nữa rồi.

Lương Thiếu Thanh dịu dàng nói:

- Em nghĩ chắc là anh đói rồi, em đi nấu cơm cho anh... Sủi cảo để mai chúng ta làm cũng được.

Kéo chiếc rèm cửa ban công lại, cô đi vào phòng bếp, nhưng suy nghĩ lại trôi dạt nơi nào.

Cô không vì vớ về chồng mà quên đi lời Đường Ngải Nhu nói, đoạn đối thoại đó cô nghe rõ mồn một, đồng thời cũng chú ý đến sắc mặt của chồng lúc đó dường như có chút... Sợ hãi.

13. Cẩm Sắt - Chương 12

Anh của Đường Ngải Nhu rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Vả lại, vì sao Đường Ngải Nhu nói có vẻ như cô vừa kết hôn chưa bao lâu?

Tất cả những hoài nghi về quá khứ theo chuyện lần này mà dần dần kết nối với nhau... Những người bên cạnh dường như đều đang giấu diếm cô, rốt cuộc là chuyện gì?

Trong đầu chất chồng bao nhiêu là câu hỏi, không thể tìm ra đáp án từ chồng hay là Chi Hân mà chỉ có thể điện thoại đến người bạn thân còn lại để hỏi, hi vọng có thể có được đáp án mong muốn.

Mạnh Yên Phấn nghe xong câu hỏi của cô liền cười.

- Cậu đúng là thật biết hoang tưởng, theo như nghi hoặc của cậu, vậy Ký Viễn không phải là chồng cậu rồi, nếu để anh ấy biết, anh ấy nhất định rất đau lòng.

- Không phải mình nghi ngờ anh ấy không phải là chồng mình, chỉ là mình cảm thấy...

Mạnh Yên Phấn vừa lật giở tài liệu trên bàn, vừa kẹp điện thoại trả lời:

- Không có ảnh cưới, cũng không có ảnh gì khác làm chứng, chồng dường như không thích cậu đi ra ngoài, lại không để cậu liên lạc với đồng nghiệp... Như vậy kết quả không phải là cậu đang nghi ngờ anh ấy không phải là chồng cậu, vậy thì là cậu nghi ngờ mình đang nói dối cậu có phải không?

- Yên Phấn, cậu biết rõ là mình không phải nghĩ như vậy.

Ồi, cô vốn không phải nghĩ như vậy, tại sao hai người này đều nói như vậy.

- Mình chỉ là có một số thắc mắc hi vọng có người có thể giải đáp giúp mình mà thôi, tuy mình quên đi những chuyện đã qua nhưng không có nghĩa là mình có thể hoàn toàn không bận tâm... Cũng giống như chuyện chiếc xe, đối phương đã động tay động chân vào nó, mình sợ lần sau sẽ liên lụy đến Ký Viễn.

Mạnh Yên Phấn đặt tài liệu xuống, đổi lại dùng tay cầm điện thoại, dường như là chuyên tâm vào giải quyết thắc mắc của người bạn thân.

- Vốn dĩ những chuyện này nên để Ký Viễn nói với cậu, giờ cậu đã tin tưởng mình như vậy, đương nhiên không thể để cậu thất vọng... Hai người thực sự không có chụp ảnh cưới, bởi vì danh tiếng Tôn Ký Viễn khá nổi, anh ấy rất ghét những người chụp ảnh trộm nên rất kín đáo, vì anh ấy nên cậu đã hủy việc chụp ảnh cưới, mình tin rằng anh ấy không nói thật với cậu là vì anh ấy rất yêu cậu nên tuyệt đối không muốn cậu gánh vác trách nhiệm này; chuyện những bức ảnh khác một tấm cũng không có là vì nhà cậu bị hỏa hoạn, nguyên nhân là vì cậu đang nấu nước nhưng nhận cuộc điện thoại phải ra ngoài đột xuất, làm cả căn nhà trở thành ngọn đuốc, tất cả đều bị thiêu rụi, để cậu không cảm thấy áy náy, chắc có lẽ anh ấy cũng không nói với cậu chuyện này.

- Còn về người bạn trai cũ của cậu thì... Chính xác là một tên khốn kiếp, anh ta vô cùng lăng nhăng, nhưng cậu lại như thiêu thân mà lao vào, may mà mình để cho cậu tận mắt chứng kiến cảnh anh ta cùng một cô gái đi vào nhà nghỉ, nếu không một người chung tình như cậu chỉ e là muôn đời muôn kiếp không quay đầu được, vậy nên vợ chồng bọn cậu nên tặng cho mình một phong bì lớn. Sau đó một thời gian, người đàn ông khốn kiếp kia bị tai nạn chết rồi, tuy không nên nói xấu người đã chết, nhưng mình thực sự rất ghét anh ta, mình nghĩ rằng em gái anh ta không biết chuyện hai người đã chia tay từ trước, cứ nghĩ rằng hai người vẫn còn với nhau nên mới hiểu lầm mà nói ra những lời đó, nhưng có điều cả nhà bọn họ đều kiêu căng mà đi làm tổn thương người khác, lời cô ta nói cũng không cần so đo tính toán làm gì, biết chưa?

Lương Thiệu Thanh nghe xong, sự nghi hoặc cuối cùng cũng tìm ra lối thoát, cô thở dài nói:

- Xem ra, con mắt nhìn đàn ông của mình rất tệ.

- Ủ?

- Người yêu cũ lăng nhăng, Ký Viễn thực ra cũng không thua kém gì.

Gần đây cô học được cách dùng máy tính, có thời gian rảnh rỗi liền lên các trang mạng tìm tin tức về chồng mình, thực đúng là “đa sắc đa màu”, Mạnh Yên Phấn mỉm cười, nói thay cho Tôn Ký Viễn:

- Ít nhất mình có thể đảm bảo, sau khi anh ấy quen biết cậu thì không còn lằng nhằng nữa, có thể nói một cách khác, anh ấy cũng rất chung tình... Mình cuối cùng cũng tìm thấy rồi.

- Tìm thấy cái gì?

- Thiệp cảm ơn lễ cưới của cậu, lúc trước mình bận đột xuất không tham dự được, Chi Hân lại ra nước ngoài, vì vậy mình nhờ Viện trưởng Từ giúp mình gửi tiền mừng, lúc đó bà ấy mang về hai tấm thiệp cảm ơn, mình nhớ là để nó ở công ty, khó khăn lắm mới tìm ra được. Cần mình chuyển phát nhanh đến cho cậu bây giờ, hay là tuần sau đợi khi mình đi công tác về rồi cậu đến xem?

- Không cần phiền phức như vậy, tuần sau mình hẹn cậu đi ăn cơm nhân tiện đến xem luôn cũng được - Cô đương nhiên tin vào bạn thân.

- Vậy luôn tiện có thể cho mình xem ảnh của cậu được không, lúc trước Chi Hân cho mình xem qua ảnh của cậu ấy, mình cũng muốn xem của cậu, có tiện không?

Ảnh của cô một tấm cũng đã không còn, ít nhất cũng có thể xem của bạn thân, luôn tiện tìm chút kỷ ức tuổi xanh của mình.

- Được chứ. Vậy... Đã có được đáp án cho những thắc mắc của cậu chưa?

- Có... Nhưng hình như mình quá hạnh phúc thì phải, có thể sẽ bị Trời phạt không?

Mạnh Yên Phấn sờ trán, vẻ mặt thiếu kiên nhẫn.

- Lương Thiệu Thanh, cậu số tốt mới được chồng chăm sóc, mình thuộc tuýp phải đi làm, không làm việc sẽ không có cơm ăn, trừ khi cậu chịu trách nhiệm nuôi mình nửa đời còn lại, nếu không thì phải để mình đi làm chứ?

- Được rồi, được rồi, không làm phiền cậu nữa, hôm khác gặp nhau.

Sau khi ngắt điện thoại, Lương Thiệu Thanh đã cảm thấy nhẹ nhàng hơn, còn về phần Mạnh Yên Phấn thì lại nhú mày nhìn vào bức ảnh chụp chung trên tay, cô nhấn nút gọi trợ lý vào.

- Mang bức ảnh này làm thành hai tấm thiệp cảm ơn khác nhau, ngày kia trước khi tan sở tôi muốn nhìn thấy chúng.

Tuy trợ lý có thắc mắc nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo, phải biết rằng một khi là việc của luật sư Mạnh giao, nếu làm không tốt thì chỉ còn việc đợi bị đuổi.

Đợi trợ lý rời khỏi phòng mình, cô nhấn phím gọi điện thoại.

- Ổn rồi, em đã giúp anh giải quyết xong, nhưng có lẽ chỉ là tạm thời... Nếu lại có chuyện rắc rối nữa, cô ấy chắc chắn sẽ phát hiện ra chân tướng sự việc, qua vài ngày nữa cô ấy có thể sẽ đến chỗ em lấy thiệp cảm ơn, nếu vẫn giấu không được vậy chi bằng nói sự thật, như thế sự việc sẽ đơn giản hơn một chút. Nếu anh tiếp tục như vậy em chỉ sợ cô ấy không chỉ hận anh mà còn ghét cả em... Đã... Em biết tất cả đều là lỗi của em, là em không nên giấu chuyện này, nhưng anh không có tư cách trách móc em, vì anh là người trong cuộc.

- Hơn nữa, chuyện này đối với anh có gì không tốt, thậm chí em đã vì anh mà dối gạt người bạn thân nhất của mình, vì sao không thể tha thứ cho lỗi lầm không có chủ tâm này của em chứ? Chẳng lẽ anh cho rằng em muốn nhìn cô ấy trở thành như vậy sao? Dù sao em chỉ giúp được đến ngang đây, em còn việc phải làm, tạm biệt.

Cô vội vã ngắt điện thoại, kết thúc một đồng hồ loạn khác, rồi tựa đầu vào ghế.

Chồng của bạn thân đã từng là người cô thích, biết rõ là không nên mà vẫn cứ dấn thân vào, nên cô không có tư cách để chỉ trích người bạn đang lao vào như thiêu thân của mình, vì bản thân cô cũng là một con thiêu thân.

Sự ngu ngốc của phụ nữ, thực ra đều là do một tay họ tạo thành.

Vào một buổi chiều nhân nhã, Tiểu Phan lại vội vã chạy đến cầu cứu sếp.

Tôn Ký Viễn vô cùng bức mình, Lương Thiệu Thanh biết được nỗi khổ của Tiểu Phan liền bảo với chồng.

Dù gì vợ đã nhờ vả, tất nhiên ý nghĩa sẽ khác, anh đương nhiên vui vẻ chấp nhận.

Không có sự giám sát của chồng, Lương Thiếu Thanh lại trở về cuộc sống đơn độc trước kia. Hôm nay, cô đến quán cà phê gần đó thưởng thức cà phê và tận hưởng sự nhàn nhã hiếm có, đến trưa nhận được tin nhắn của chồng bảo tối sẽ về ăn cơm, cô nhìn điện thoại mỉm cười, thanh toán xong cô đi thẳng về nhà.

May mà hôm qua cô có đi mua thức ăn, chồng đã không thích cô tiếp xúc với những người trong quá khứ, cô cũng cố gắng làm theo, vì vậy không đến lại siêu thị đó nữa, mà chuyển qua đi siêu thị mới mở.

Đầu óc cô chỉ lo nghĩ chuyện buổi tối sẽ nấu gì, vì vậy quên chú ý đến chiếc xe đang lao đến, đến khi cô nghe được tiếng xe thì đã không kịp tránh, may mà có người kéo tay cô lại, nếu không lần đụng này thực không phải chuyện đùa, chiếc xe màu đen kia rõ ràng là nhằm vào cô, bởi vì từ đầu đến cuối nó đều không đạp phanh, dường như là muốn lấy mạng cô cho bằng được.

- May mà tôi kéo tay cô kịp! Cô Tôn, đi đường phải cẩn thận một chút, con đường này rộng rãi vậy nên thường có người lái rất nhanh, nhưng chiếc xe kia cũng lái quá nhanh rồi.

Lương Thiếu Thanh quay đầu lại, nhìn thấy cô Trương hàng xóm lâu dưới.

- Cô Trương, cảm ơn cô.

Từ sau chuyện thịt sườn, họ thường trao đổi về cách nấu ăn của mình cho nhau.

- Không cần khách sáo, nhớ là lần sau phải cẩn thận một chút, tạm biệt.

Chiếc xe màu đen kia hoàn toàn là nhằm vào cô mà lao tới, Lương Thiếu Thanh không thể tưởng tượng nếu lúc này không có cô Trương kịp thời kéo tay cô thì sẽ có hậu quả như thế nào, trên mặt đường hoàn toàn không có dấu vết phanh xe... Bỗng chốc cô cảm thấy lạnh toàn thân, hai tay ôm ngực chạy vội lên lầu.

Đến khi cửa đã đóng lại, cô vẫn không ngừng run rẩy, nên vội pha một cốc sữa sô cô la.

Không chỉ vì vừa trải qua một màn nguy hiểm, mà cô càng sợ là vì chiếc xe BMW màu đen kia... Tuy rằng không nhớ biển số xe, nhưng cô nhớ kiểu dáng của chiếc xe, đó là xe của chồng cô, cô nhớ rằng anh nói rất thích loại xe này.

Chiếc xe có ý định chết cô lại giống như đúc của chồng.

Khả năng này rốt cuộc cao bao nhiêu?

Tại sao lại trùng hợp như vậy?

Chẳng lẽ là... Sự nghi ngờ thoáng qua trong đầu, cả người cô bỗng chốc cảm thấy ớn lạnh.

Không... Không thể nào, nhất định là cô đã nhìn nhầm, đã nhớ nhầm.

Tuyệt đối không thể có liên quan đến Ký Viễn, chắc chắn là gần đây ngủ không ngon, nghĩ lung tung quá nhiều nên mới tạo ra sự hiểu lầm như vừa này, ôi... Chắc là vậy, cô cảm nhận được chồng yêu mình như thế nào, đã thế, sao anh phải hại cô?

Suy nghĩ lung tung đúng là gây ra sai lầm, cô không nên nghĩ nhiều.

Ding Dong!

Trong bầu không khí yên lặng bỗng vang lên tiếng chuông cửa lạnh lạnh, hù cho Lương Thiếu Thanh suýt chút nữa đánh rơi chiếc cốc sứ, cô bất động một lúc, rồi đặt ly xuống đi đến mở cửa, sau nhìn qua chiếc lỗ nhỏ trên cửa nhận ra là chồng mới mở cửa.

- Sao anh về sớm vậy?

- Mỗi ngày đi làm và tan tầm đúng giờ là điều kiện của anh, họ không đồng ý vậy thì tìm người khác, bọn họ thực ra cũng chỉ là muốn mượn anh ra mặt để trấn áp những ông chủ lớn chịu chi tiền đó thôi.

Tôn Ký Viễn đi vào phòng, cởi áo khoác ra, lúc này mới chú ý đến sắc mặt có chút xanh lét của cô, liền nâng cằm cô nhìn dò xét.

Lương Thiếu Thanh bị động tác bất ngờ của anh làm giật mình, vội vã né tránh, lúc này đến lượt Tôn Ký Viễn cảm thấy vẻ lạ lùng.

- Xin lỗi, lúc này em đang suy nghĩ, vì vậy mới bị giật mình...

- Nghĩ chuyện gì?

- Em đang nghĩ... Tuần sau có thể đi gặp Yên Phấn được không, cô ấy nói sẽ mang cho em xem những bức ảnh trước kia.

Tôn Ký Viễn đi vào phòng bếp rót cho mình cốc nước chanh mát, uống một ngụm to rồi nói:

- Đương nhiên là được. Anh đâu có chuyên chế bá đạo như vậy, chỉ là anh hay lo lắng, anh rất sợ em sẽ xảy ra chuyện...

Ánh mắt sâu thẳm khóa chặt cô, tràn đầy tình nồng ý đậm.

Lương Thiếu Thanh nhìn đáp lại ánh mắt của chồng, dường như tất cả đều rơi vào im lặng, nếu như nói ánh mắt này của anh có tia sát ý, vậy thì người bị lừa gạt cũng sẽ rất hạnh phúc?

- Ký Viễn, lúc trước anh lái có phải chiếc xe BMW màu đen không?

- Ừ, nhưng chiếc xe đó là của Tiểu Phan, xe anh bị hỏng, sau đó cũng không có thời gian đi mua xe mới, cậu ấy cho anh mượn một thời gian, tuần trước anh đặt một chiếc xe mới, vì vậy chiếc BMW vừa trả cho cậu ấy vào ngày hôm trước, sao vậy? - Tôn Ký Viễn vẻ mặt tự nhiên giải thích, khuôn mặt không có chút biểu hiện lạ nào.

Cô nhìn chồng, hít thở sâu rồi nói:

- Em... Vừa này suýt chút nữa bị xe đụng chết.

- Em nói cái gì? Vậy có bị gì không?

Tôn Ký Viễn lập tức xông đến trước mặt Lương Thiếu Thanh, hai tay giữ chặt vai cô, vội vàng hỏi.

- Không sao, may mà có cô Trương kéo tay em lại - Cô mỉm cười lắc đầu nói.

- Có nhìn được biển số xe không?

- Không có, em sợ quá nên chỉ nhìn được đó là một chiếc BMW màu đen thôi...

Cô nói đến đây liền im bật, ngẩng đầu lên nhìn chồng.

Tôn Ký Viễn sững mấy giây mới hiểu ra ý của cô.

- Em nghĩ là anh muốn giết em.

- Xin lỗi! Em không muốn nghĩ như vậy, nhưng chiếc xe đó thực sự rất giống xe anh, em cũng không biết sao lại nghĩ đến anh nữa... Em xin lỗi!

Cô khóc, những giọt nước mắt rơi vào lòng chồng.

Anh căn bản không nghĩ rằng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, nhưng anh tuyệt đối sẽ không để cho nó tùy tiện phát sinh.

- Vậy em cho rằng anh muốn giết em sao?

Anh càng để tâm hơn chính là chuyện này, nếu Thiếu Thanh không thể tin tưởng mình, vậy nó nói lên rằng anh vốn dĩ vẫn chưa có được lòng tin của cô.

- Em biết là anh không thể giết em, em tin anh, thật lòng tin anh, xin lỗi, em không nên nghi ngờ anh... Chỉ là sự việc xảy ra quá đột ngột, em cũng chỉ nhớ việc anh có loại xe này, vì vậy... Nhưng em biết không thể là anh, tuyệt đối không phải anh!

Cô ôm chặt chồng, mong từ trong lòng anh có được sự can đảm.

Tôn Ký Viễn bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi.

- Không cần phải xin lỗi, em lúc trước xảy ra chuyện, cái gì cũng không nhớ, khó tránh khỏi việc suy nghĩ sai sót, hơn nữa đối phương có lẽ muốn giả họa cho anh nên mới chọn loại xe giống anh. Về việc là ai muốn gây bất lợi cho em, anh đã nhờ người đi điều tra, tin rằng rất nhanh sẽ có được đáp án, em đừng nghĩ quá nhiều, tạm thời rời nơi này chuyển đến ở khách sạn ở một thời gian, như vậy anh cũng...

- Không, em không muốn ở khách sạn. Em thà ở trong nhà, nơi này mới có thể cho em cảm giác an toàn, Ký Viễn, xin anh đừng đưa em đến khách sạn, em sợ...

- Việc này...

Tôn Ký Viễn có vẻ khó xử nhưng cuối cùng cũng đưa ra quyết định:

- Thôi được, vậy thì em ở nhà, nhưng không được ra ngoài, cũng đừng nghe điện thoại, có việc gì thì anh sẽ trực tiếp tìm em hoặc thông qua Tiểu Phan, biết chưa?

- Em biết rồi.

Anh nâng mặt cô lên, nhìn vẻ mặt suy sụp của cô, anh vô cùng đau lòng.

- Thiếu Thanh, hãy tin anh, sau cơn mưa rất nhanh trời sẽ lại sáng, anh nhất định sẽ bảo vệ em.

Cô mỉm cười, lần nữa nép vào lòng anh.

Đối với chồng, cô toàn tâm toàn ý tin tưởng, không có bất kỳ nghi ngờ nào nữa.

14. Cẩm Sắt - Chương 13

Lương Thiếu Thanh mệt mỏi, giống như con búp bê ngồi trên giường, để mặc cho Tôn Ký Viễn sấy tóc cho, sau khi đặt cô nằm xuống, anh cũng nằm xuống theo bên cạnh, vòng tay ôm cô, để lưng cô dựa sát vào lồng ngực anh.

- Ngủ sớm đi.

- Em... Không ngủ được. Ký Viễn, anh có thể nói một ít về chuyện của chúng mình được không, mình không có ảnh kỷ niệm, nên ít nhất em cũng muốn nghe chuyện trước kia.

- Được, anh kể cho em nghe. Em là một cô gái đơn thuần và rất chậm chạp, lần đầu chúng ta gặp nhau lúc đó em là trợ lý của anh, trong tất cả mọi người chỉ có em là chú ý đến bệnh đau dạ dày của anh, thế là em mượn phòng bếp của khách sạn nấu bữa tối cho anh, em không chỉ chu đáo chăm sóc cho dạ dày của anh mà còn đổi khẩu vị mỗi ngày cho người kén chọn như anh, suốt một tháng tròn, em không than một tiếng nào, mỗi buổi tối nhìn em bận bịu ra vào nhà bếp, anh cảm thấy rất hạnh phúc... Bởi vì đây là lần đầu tiên có người vì anh nhiều như vậy mà không có bất cứ điều kiện gì.

- Chẳng lẽ người nhà của anh không đối xử tốt với anh sao?

- Trên anh có một người anh trai rất giỏi giang, từ nhỏ học hành đã rất cù, chưa bao giờ mất đi thành tích đứng nhất, vừa tốt nghiệp đại học đã thi đậu vào Sở tư pháp, giờ đã là giảng viên đại học; Anh cũng có một người chị giỏi giang không kém, ngoài việc chơi đàn hay và khả năng hội họa trời phú hơn người ra, chị ấy còn là ứng viên sáng giá để bồi dưỡng làm Viện trưởng bệnh viện trong tương lai. Hai người họ rất tuyệt vời, một người được sự quan tâm chú ý của người bố luật sư, một người được sự yêu thương dạy dỗ của người mẹ ở bác sĩ, chỉ có anh... Có lẽ là vệt con xấu xí bị lẫn vào trong bầy thiên nga.

- Từ nhỏ đã thấp bé, bài vở lại không xuất sắc, luôn ở mức đủ qua, vì vậy lúc đó có khi anh rất ghét về nhà, một khi về nhà liền bị đem ra so sánh hà khắc, anh luôn nghĩ mình chẳng phải là anh trai hay chị gái, vì sao họ lại luôn muốn lấy anh ra so sánh với anh chị? Sau này anh trở nên ngỗ nghịch, thường gây gỗ thị phi ở Đại học, tính riêng cấp hai anh đã phải chuyển đến bốn trường, cấp ba dân lập cũng thay đổi đến mấy trường.

- Có lần anh suýt bị đánh chết, lúc tỉnh lại ở bệnh viện anh nghĩ chẳng lẽ cuộc đời mình trôi qua mơ hồ như vậy sao? Nếu anh chết chắc cũng sẽ không có ai nhớ đến. Vì vậy anh nhập ngũ, sau khi xuất ngũ anh thi đậu vào trường Đại học nghệ thuật, chọn công việc như bây giờ, trên con đường này anh chỉ có một mình, không có ai để anh có thể dựa dẫm, anh cũng chỉ tin vào bản thân mình, cho đến khi gặp được em. Lúc anh của anh bị ung thư gan cũng chính là em khuyên anh về nhà...

Đến bây giờ anh vẫn còn nhớ cảnh tượng ngày hôm đó.

Tiểu Phan nhận được tin bệnh tình anh trai nguy kịch, nhưng lúc đó anh đang bận quay một bộ phim tài liệu, hơn nữa cũng chẳng thân thiết gì với người nhà, ít nhất cũng bảy, tám năm không gặp mặt, trở về có thể nói chuyện gì? Chỉ là tiễn một người chết mà thôi.

- Ông chủ của tôi ơi, có nói gì đi nữa thì anh ấy cũng là anh trai của anh, anh không đi thật đúng là không phải, hơn nữa bố mẹ anh cũng nhờ em nhất định phải khuyên được anh trở về, anh đừng làm khó em được không!

Tiểu Phan ở đầu dây điện thoại không ngừng khuyên nhủ.

- Bộ phim tài liệu này cần hoàn thành trước cuối tháng này, giờ tôi qua đó, ít nhất cũng đến hai tuần không làm việc được, cậu chắc chắn rằng việc mục của trang báo bị bỏ trống sẽ không gấp sao?

Lời này của anh thực sự làm Tiểu Phan im bật.

- Thôi được rồi, đừng làm phiền nữa, tôi còn phải làm việc...

- Nhưng mà, sếp à, cậu chỉ có một người anh trai, anh ấy rất muốn gặp anh, chẳng lẽ anh nhẫn tâm không đi sao?

Tiền dĩ nhiên quan trọng, nhưng tình thân càng quan trọng hơn.

- Tôi đã nói không đi là không đi!

Anh nói xong liền ngắt điện thoại, cũng tắt máy luôn, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Lương Thiếu Thanh đang đứng trước mặt.

Họ đã lâu không gặp, cô từ chối anh vì một người đàn ông khác, từ đó họ không gặp lại nhau, cô ấy có thể xuất hiện ở đây chắc chắn chỉ có thể vì chuyện này.

- Anh còn phải quay, em về đi - Anh không muốn cãi nhau với cô vì một chuyện nhỏ.

- Con người cứ phải mất đi rồi mới cảm thấy hối hận.

- Anh sẽ không hối hận, lúc trước bỏ nhà đi đã không nghĩ sẽ quay về.

- Trong lòng anh, họ luôn là một nút thắt, nếu không gỡ nó ra, em tin đời này anh không cách nào tự do được, em không muốn sau này anh sẽ hối hận.

- Anh sẽ không...

- Không cần phải nói tuyệt tình như vậy, anh không phải là Thượng Đế mà có thể đoán trước tương lai của mình... Em là trẻ mồ côi bị bỏ rơi, cho dù em nhớ họ, biết người mệnh mông cũng không biết bắt đầu tìm từ nơi đâu, so với em, anh đã may mắn hơn rất nhiều, nếu như họ thực sự không quan tâm anh, thì sao lại báo tin cho anh? Có những lúc, giữa người với người không chỉ có ngôn ngữ mới có thể hiểu được nhau, thân tình cũng là một sự quan tâm, nếu có thắc mắc thì cứ đi hỏi, không nên để lại nuối tiếc, bởi vì đó là vết thương mãi mãi không bao giờ bù đắp lại được.

Lương Thiếu Thanh nói đến cuối thì khóe mắt đã đỏ lên.

Cô nói không sai, nó đúng là một nút thắt, một nút thắt có gỡ như thế nào vẫn chưa có được kết quả như ý.

Có khi anh cứ nghĩ, đã không ai cần mình, vậy tại sao phải sinh anh ra?

Chẳng lẽ người bình thường, không nổi trội thì không đáng có được sự quan tâm hay sao?

- Sau đó, anh nhờ trợ lý đặt vé máy bay, bay thẳng đến bệnh viện, anh có gặp mặt anh trai được lần cuối, nói chuyện với anh ấy được một lúc... Anh ngưỡng mộ anh ấy việc gì cũng làm được, anh ấy lại ngưỡng mộ anh không cần quan tâm đến kỳ vọng của bố mẹ để làm những việc mà anh muốn làm, nghe xong anh cảm thấy buồn cười, muốn nói việc như vậy có gì đáng ngưỡng mộ, muốn làm thì làm thôi, nhưng anh ấy lại không thể, bởi vì anh là con đầu, có trách nhiệm, vốn không thể tùy hứng làm càn, anh ấy cũng nói về chuyện bố mẹ anh... Không hiểu sao, những chuyện trước kia không nghe lọt tai, lúc anh trai nói lại vô cùng có sức thuyết phục, làm anh nhớ một chữ cũng không sót. Ba ngày sau anh ấy ra đi, sau khi anh ấy đi anh ở lại đó lo liệu tang sự, khi đối mặt với bố mẹ, có những lời vốn dĩ không cần nói ra, sau cùng tất cả đều ôm nhau khóc.

Sau khi tang lễ kết thúc, anh trở về Đài Bắc, người duy nhất anh nhớ đến chính là Lương Thiếu Thanh.

Đêm đó, đã hơn 12:00 đêm, anh vẫn muốn gặp cô để đích thân nói với cô lời cảm ơn, anh vẫn nhớ cảnh cô mặc bộ đồ ngủ cùng đôi dép lê vội vàng chạy xuống lầu.

- Ký Viễn!

Trời đã vào thu, thời tiết ban đêm trở nên se lạnh, Tôn Ký Viễn cởi chiếc áo ngoài khoác lên cho cô.

- Cảm ơn em.

- Cảm ơn em điều gì?

- Nếu không có em, có thể đời này anh sẽ bị nút thắt đó buộc chặt.

- Không phải em, là anh nguyện bước ra, là anh đã làm được. Tất cả... Đều đã kết thúc rồi sao?

- Ủ, anh trai đã ra đi, bố mẹ anh đều muốn di dân rời khỏi nơi đau thương này, chị anh đồng ý vứt bỏ tất cả cùng họ rời đi để làm lại từ đầu, họ mong anh cũng có thể qua đó cùng.

Sự ra đi của một sinh mệnh lại kéo tình cảm của cả một gia đình lại gần với nhau hơn.

- Anh... Cũng muốn đi cùng sao?

- Em muốn anh không qua đó sao?

- Cái này... Em không biết, việc này chỉ có anh mới quyết định được, sao lại hỏi em.

Cô vòng tay qua eo, lẩn tránh đi anh mắt như thiêu đốt của Tôn Ký Viễn.

- Em không muốn anh ở lại?

- Em... - Cô khó xử - Đừng hỏi em, em thực sự không thể thay anh quyết định.

- Sao lại không thể? - Anh giữ vai cô, buộc cô nhìn thẳng vào mắt anh - Nếu em muốn anh ở lại thì cứ nói, không muốn thì nói là không muốn, đáp án đơn giản như vậy tại sao lại không nói ra được.

- Bởi vì... Em không có tư cách để quyết định việc đi hay ở của anh.

- Thiếu Thanh, anh mong em có thể nói câu anh đừng đi, anh muốn em giữ anh lại, chẳng lẽ em không đồng ý sao?

- Em thực sự không thể, đừng ép em... - Cô lần nữa quay mặt đi.

Anh nhìn vẻ mặt khó xử của cô, cuối cùng không nhẫn tâm đành từ bỏ việc truy hỏi.

Anh yêu em - Ba từ này anh cũng không có cách nào nói ra, bởi vì một khi nói ra sẽ trở thành phiền não của cô.

- Em ra ngoài lâu như vậy, anh ta không nghi ngờ sao?

- Em nói muốn ở bên cạnh người bạn tốt nhất của em, anh ấy tin em.

- Người bạn tốt nhất? - Anh cười khổ tự chế giễu mình.

Thì ra từ đầu đến cuối cô chỉ coi anh là người bạn tốt nhất mà thôi, cô không dám phản bội lời thề của cô vì anh.

Anh nhớ cô, cô lại nhớ một người đàn ông khác.

- Sau đó thì sao?

Lương Thiệu Thanh vốn đang yên lặng lắng nghe chuyện cũ, nhưng nói đến một nửa thì Tôn Ký Viễn không nói nữa làm cô không thể không hỏi.

- Sau chuyện này, ba người họ di dân, còn anh vì em mà ở lại đây, vì em nói anh xem ra rất cần có người chăm sóc, vì vậy quyết định chia tay người yêu để đến với anh.

- Thật sao? - Cô nghi ngờ hỏi, thật không ngờ mình lại tùy thích như vậy.

- Đúng thế, em nói sớm đã yêu anh, nên không muốn sẽ phải hối hận... Anh cũng sẽ không để em phải hối hận.

Lương Thiệu Thanh quay người lại đối diện với chồng, đáy mắt tràn đầy ý cười.

- Em thực sự không hối hận, cũng rất vui vì lúc đó đã chọn anh, bởi vì em thực sự rất yêu, rất yêu anh.

- Anh cũng yêu em, bà xã à.

Nghe xong câu chuyện này, cô cuối cũng cùng mãn nguyện ngủ trong lòng chồng.

Tôn Ký Viễn ôm cô, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo.

Khó khăn lắm mới đi đến được ngày hôm nay, anh nhất định phải tiếp tục bảo vệ cô, cho đến ngày kết thúc cuộc đời này.

- Hôn lễ?

Lương Thiệu Thanh chớp mắt, không hiểu vì sao đột nhiên chồng lại nhắc đến chuyện hôn lễ, còn đưa cho cô mấy quyển chuyên giới thiệu về các công ty chụp ảnh cưới, thu thập rất nhiều thông tin, xem ra anh đã sớm chuẩn bị.

- Anh luôn để bụng về chuyện không để cho em chụp ảnh cưới - Anh thở dài nhẹ.

- Không sao, dù sao mình cũng kết hôn rồi, ảnh cưới cũng không phải là chuyện đặc biệt quan trọng gì, em chỉ cần anh ở bên cạnh em là được rồi.

- Lỡ như sau này bọn trẻ muốn xem ảnh cưới bố mẹ, chúng ta sẽ không thể nào nói không có phải không? Lần trước để em chịu thiệt thòi, lần này thuận theo ý anh có được không? Anh còn muốn tổ chức bù một lần hôn lễ, mời bạn thân của em đến tham dự, lần trước họ đều không đến được, em cứ bận lòng mãi, lần này anh tuyệt đối để họ tham dự đúng giờ.

- Nhưng mà...

Cô cứ cảm thấy đã kết hôn rồi, thực sự không cần lãng phí thời gian như vậy nữa.

- Hôn lễ lần này một chút cũng không xa hoa, chỉ có bốn người chúng ta. Thiệu Thanh, anh không muốn để em có nuối tiếc, giống như lúc đầu em không muốn anh phải hối tiếc vậy, đừng từ chối có được không?

Không có ảnh cưới đúng thật là có chút nuối tiếc, dù sao cô cũng là phụ nữ, luôn hi vọng được đẹp nhất một lần trong đời.

Cuối cùng, cô không chống chế lại những lời dỗ dành của chồng nữa mà đồng ý anh.

Cô sẽ có hai lần hôn lễ, hơn nữa chồng là cùng một người, nếu sau này nhớ lại, đây sẽ là ký ức khó quên nhất trong cuộc đời cô, có người chồng yêu thương cô như vậy, cô thực sự rất hạnh phúc.

Để thay đổi tâm trạng cho cô, thực ra lại có chút lo lắng khi cô ở nhà một mình nên hôm nay Tôn Ký Viễn dẫn cô theo bên mình, vốn dĩ muốn cô làm trợ lý ghi chép, nhưng không hiểu sao sau cùng anh đi họp còn cô lại ngồi đợi ở phòng nghỉ.

Phòng nghỉ rất lớn, có ti vi, máy nghe nhạc cho đến các loại tạp chí, bên trong có hai căn phòng, một phòng có thể dùng để chợp mắt, một phòng là để ăn uống, cô nghĩ nếu một người bị nhốt ở đây vài ngày, chắc chắn cũng có thể sống vô cùng thoải mái dễ chịu.

Nói cho hay là đưa cô đến làm trợ lý, kết quả lại bị bỏ rơi một góc, cô lại không thích xem tạp chí hay ti vi gì, lúc này có chút hối hận vì không mang theo quyển thông tin áo cưới để lựa chọn.

- Ôi, cô là ai?

Một người đàn ông đột nhiên đi vào, ném xong câu đó chưa kịp đợi cô trả lời liền đi vào phòng ăn ôm ra một đồng hồ ăn

- Sao cô lại ở nơi này?

Người phụ nữ trước mặt thanh tú, thân hình bình thường, chắc chắn không phải là nghệ sĩ.

- Cô đến xin tuyển dụng sao?

Lương Thiếu Thanh từ tốn trả lời:

- Tôi đến họp cùng đạo diễn Tôn - Cô tin rằng câu trả lời này đủ giải thích cho ba câu hỏi của anh ta.

- Ồ, thì ra là đi cùng đạo diễn Tôn...

Sau khi người đàn ông cắn một miếng bánh mì xong thì đột nhiên nhìn chăm chăm, một tay chỉ vào cô, khẩu khí chỉ thiếu việc nói ra thêm câu cô là tội phạm nữa thôi.

- Cô là gì của đạo diễn Tôn?

Người đàn ông dường như kinh hoàng nhảy ra xa khỏi cô, giống như cô là yêu ma quỷ quái đáng sợ vậy, phản ứng như vậy có quá đáng lắm không?

- Tôi là ... trợ lý của anh ấy.

Nếu cô nói là vợ chắc anh ta trực tiếp xông ra khỏi cửa, cô không thích làm người khác kinh hãi, vì vậy làm chút việc tốt.

- Thì ra chỉ là trợ lý...

Thực là bị hù cho một trận, người đàn ông ờ dài một tiếng, thở phào nhẹ nhõm rồi ngồi lại vào ghế.

- Vậy đạo diễn Tôn đang họp sao cô không đi cùng? Không sợ anh ấy sẽ nổi giận sao?

- Anh ấy dễ nổi giận như vậy sao? - Cô ngược lại chưa bao giờ thấy người hay cười như anh nổi giận qua.

Người đàn ông chỉ hai ba miếng đã ăn xong chiếc bánh mì, uống thêm nửa lon nước ngọt rồi nói:

- Xin cô đấy, trong công ty này không ai là không biết đạo diễn Tôn rất ít khi nổi giận.

15. Cẩm Sắt - Chương 14

Lương Thiếu Thanh đầu óc mù mịt, không phải là do nó có vấn đề, mà trình độ ngôn từ của người đàn ông này cần được rèn luyện thêm.

- Lời anh nói thật mâu thuẫn.

- Mâu thuẫn chỗ nào? Đạo diễn Tôn thực sự rất ít khi nổi giận, bởi vì căn bản là không có ai dám chọc giận anh ấy... Tất cả mọi người đều biết rằng việc mà đạo diễn Tôn giao cho như là Hiến pháp, tất cả đều đầy đủ, không làm theo thì đợi bị đầy vào lãnh cung mãi mãi không được sung hạnh đi, vì vậy tôi mới tò mò vì sao cô lại ngồi ngốc ra đây, chẳng lẽ không muốn làm trong ngành này nữa hay sao?

- Tôi không đặc biệt muốn làm trong ngành này, là anh ấy gọi tôi đến đây - Cô nói thật.

- Hả? - Người đàn ông nhìn cả người cô với vẻ dò hỏi, sau cùng dừng lại trên khuôn mặt cô - Đạo diễn Tôn rất biết tiết kiệm nguồn nhân lực, luôn lấy một người dùng như năm người, sao lại có thể gọi cô đến để ngồi ngây ngốc ở đây chứ, tiền lương để linh như vậy sao?

- Tôi cũng không rõ, có lẽ đợi anh ấy ra rồi anh tự mình hỏi xem sao.

Anh đang uống nước suýt nữa bị sặc.

- Khụ..khụ...bảo tôi đi hỏi đạo diễn Tôn, cô muốn hại tôi sao! Lần trước một nhà báo viết những tin đồn lung tung về anh ấy, kết quả là bị tòa báo sa thải không tuyển dụng lại nữa, còn có một lần có một phụ nữ của công ty môi giới muốn kết thân với đạo diễn Tôn, kết quả..hihi...Vì vậy, tôi chẳng ngu ngốc gì đem những chuyện nhỏ nhặt này làm phiền anh ấy. Tôi nhìn cô cũng ngoan ngoãn, tốt nhất đừng nên nói dối, có phải muốn đến ứng tuyển nhưng không có cửa phải không, hay là...cô là tay săn ảnh?

- Tôi không phải paparazzi, thực sự là đạo diễn Tôn gọi tôi đến làm trợ lý - Nhưng kết quả lại vứt cô lại ở đây.

Người đàn ông uy hiếp cô:

- Nếu cô vẫn không nói thật, tôi sẽ báo cảnh sát đấy!

Lương Thiếu Thanh chốc lát có cảm giác mình như tú tài gặp phải lính có lời nhưng không thể nói rõ.

- Tôi thực sự là...

- Gọi cảnh sát cái gì?

Phòng nghỉ không đóng cửa, lúc Tôn Ký Viễn đi ngang qua bỗng nghe thấy có người nói chuyện với vợ mình, nghe đến việc gọi cảnh sát, lập tức liền miễn cưỡng bước vào, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào người đàn ông thấp hơn một cái đầu đang quay lưng về phía mình.

- Tôn... đạo diễn Tôn?

Người đàn ông quay đầu lại phát hiện ra đạo diễn Tôn, mắt lập tức trắng bệch ra.

- Là...chuyện là như vậy, người phụ nữ này nói là anh gọi cô ấy đến làm trợ lý, nhưng cô ấy lại lừa nhác ngồi ở đây, tôi lo cô ấy là paparazzi lặn vào đây nên nói muốn báo cảnh sát để dọa cô ấy chứ tôi thực sự sẽ không báo cảnh sát.

Tại sao hôm nay nhìn đạo diễn Tôn có vẻ hung dữ hơn bình thường, anh rất sợ không giữ nổi công việc này!

Tôn Ký Viễn nhìn anh ta một cái, ánh mắt đang thiếu kiên nhẫn lập tức thay đổi trở nên nhu tình nhìn bà xã.

- Xin lỗi, lúc này không phải hợp mà chỉ là một buổi đào tạo huấn luyện não động mà thôi, vì vậy không tiện để cho em vào vì sợ sự hung dữ của những người đó dọa cho sợ hãi.

Đạo diễn Tôn, so ra anh mới dọa người hơn chứ?

Lúc này một nhóm người vừa đi ra cũng tập trung ngay cửa phòng nghỉ, nhìn Tôn Ký Viễn nói dối không chớp mắt, trên mặt xuất hiện thêm mấy vạch đen, nhưng không ai đủ dũng cảm để nhảy ra chỉ vào mũi mà mắng anh nói không đúng sự thật, ăn thịt người không nhổ xương kiêm Quý Dạ Xoa giết người không đền mạng.

Đĩa MV này có tên là “Quý Dạ Xoa, ca sĩ sáng tác này thế mà có thể miêu tả tiếng lòng của họ chuẩn xác như vậy, chắc chắn sẽ nổi tiếng thôi!

Hu..hu..hu, cứ nghĩ đến việc dựng lại bối cảnh, tìm lại địa điểm, lại phải làm sao để trong sự tự nhiên có chứa ẩn nét xinh đẹp quyến rũ, như vậy là không thể thiếu được nhân vật nữ chính thanh thuần...Họ vô cùng đau đầu, lòng buồn rầu, đành chịu vì người đạo diễn Quý Dạ Xoa này quay ra phải là thứ có chất, có phong cách cá tính mạnh mẽ, không chỉ khách hàng đưa ngón tay cái lên tán thưởng mà người xem cũng tán dương không ngớt lời, để họ cũng thăm khen nhiều hơn chê, vì vậy chỉ còn cách cúi đầu ngoan ngoãn phối hợp, tránh đạo diễn Tôn một khi không vui lại chỉnh cho họ chết đi sống lại.

Ồi, phải chăng mỗi nhà nghệ thuật đều kiên định với phong cách của họ hay không?

Phong cách thực sự là thứ hư ảo không thực tế, thế mà đạo diễn Tôn lại cứ thích cái thứ phong cách chết tiệt này.

- Lát nữa mới thực sự phải hợp, em cùng anh qua đó! - Tôn Ký Viễn trực tiếp nắm tay cô, trước khi đi anh nói với người đàn ông này giờ không dám ngẩng đầu lên:

- Cô ấy là vợ tôi.

Đạo diễn Tôn có...Vợ rồi sao?

Chuyện này so với việc đạo diễn Tôn nổi giận còn làm người ta kinh ngạc hơn gấp vạn phần, người luôn có thói quen vô lương tâm ấy, quá khứ thường qua lại lằng nhằng với những nữ nghệ sĩ thế mà đã có vợ! Điều này thực sự làm cho nhiều người phải kinh ngạc.

Xem ra, vợ của đạo diễn Tôn có lẽ càng lợi hại.

- Anh rất khó gần sao?

Lương Thiều Thanh chú ý đến ngoài mình ra dường như mọi người đều rất sợ người đạo diễn Tôn này.

- Em cảm thấy anh rất khó gần sao?

Tôn Ký Viễn cười hỏi lại, thực sự tìm không ra một chút dấu vết của sự khó gần.

- Nhưng em thấy những người đó đều rất kính sợ anh.

- Đó chỉ bởi vì anh là đạo diễn, bọn họ tôn trọng anh.

- Anh chắc chắn rằng em vẫn đi cùng anh?

Cô lo lắng anh phải giả vờ rất vất vả, cô mất trí nhớ nhưng không phải ngốc, người đàn ông này nhìn thế nào cũng không giống kiểu người dễ gần, có thể giả vờ ngoan ngoãn trước mặt cô có lẽ vì họ là vợ chồng, người đàn ông này thực sự là vừa đáng yêu vừa ngốc nghếch.

- Anh không yên tâm để em ở nhà một mình, hôm nay cứ coi như ra ngoài thư giãn, đừng lo lắng gì cả, hay là em không mình chúng mình ở cùng nhau?

Nếu không phải vì hợp đồng công việc đã ký kết, anh thực sự muốn bỏ mặc hết mà ôm lấy người vợ yêu thương mỗi ngày.

Đột nhiên cô nhớ đến chuyện Vưu Chi Hân nói cô là cô giáo ở nhà trẻ.

- Được thì cũng được, vậy đợi khi công việc này kết thúc, em có thể trở về làm công việc lúc trước được không? Dù sao mất trí nhớ cũng đã được định, nhưng nó không có nghĩa là em không thể làm việc, mỗi ngày ở nhà thực sự làm em vô cùng buồn chán.

Dù chồng đã từng từ chối, nhưng cô vẫn muốn đấu tranh.

- Em bằng lòng đi làm cũng không muốn ở cạnh anh? - Anh giải thích trực tiếp tình huống bất lợi với mình.

- Ý em không phải vậy, chỉ là em phát hiện mình rất thích trẻ con, mỗi lần đi dạo ở công viên nhìn thấy những đứa trẻ, em sẽ rất vui vẻ, vô cùng thích lại gần chúng.

Về mặt hăm hở của cô không thể không lan truyền sang Tôn Ký Viễn. Anh vẫn không quên đáng về làm việc ở nhà trẻ của cô, bất kể những tiểu quỷ đó có nghịch ngợm bao nhiêu, vào tay cô rồi tự nhiên sẽ ngoan ngoãn không quậy loạn nữa, anh rất thích vẻ mặt của cô lúc làm việc, nó đã thu hút anh sâu sắc.

- Anh nhớ có một lần nhà trẻ bị một tên tội phạm hiện hành xông vào cướp bóc, anh ta lấy con dao ép buộc bọn em, nếu không nghe theo sẽ giết hại học sinh, anh ta cũng bắt học sinh làm con tin, kết quả khi em nghe hắn ta muốn làm tổn thương học sinh, liền cầm ghế đối đầu với tên cướp...

Lương Thiều Thanh nghe xong nhìn trân trân không nói nên lời, thì ra cô dũng cảm như vậy!

- Sau khi sự việc xảy ra, anh biết được liền mắng cho em một trận, nếu cần em ra mặt, vậy thì cần bản không cần cảnh sát làm gì nữa rồi.

Anh nhớ lúc đó Lương Thiếu Thanh bị anh mắng đến mất mặt.

- Xin lỗi, sẽ không có lần sau nữa.

Cô nói câu giống y hệt với lúc đó, cũng tỏ vẻ oan ức như vậy.

- Thiếu Thanh, anh biết em rất có tính trách nhiệm, nhưng anh muốn em biết rằng, không phải chỉ có bọn trẻ bị thương mới có người lo lắng, em bị thương anh cũng sẽ rất buồn, vì vậy thực sự không được có lần sau nữa.

- Em hứa với anh - Cô cười rất ngọt ngào.

- Vậy thì, sau khi việc này kết thúc rồi em hãy trở lại làm việc.

Anh biết rất rõ Thiếu Thanh vô cùng thích trẻ con, tuy anh giữ cô bên mình có thể làm anh yên tâm nhưng anh vẫn là hi vọng cô được vui vẻ.

Ngày chụp ảnh cưới đang đến gần, Lương Thiếu Thanh gần đây bận lựa chọn mẫu áo cưới mình thích và thu dọn sắp xếp đồ đạc cá nhân ở thư phòng kia.

Mỗi lần đều nói dọn sạch một lượt thế mà mãi không sắp xếp được thời gian, dù sao đã không ra khỏi nhà được, thế nên cô quyết định hôm nay dọn một lần sạch sẽ hết tất cả, tránh cứ để bụng mãi.

Cô bắt tay vào sách vở trước, mỗi quyển đều lật giở đọc qua, sau khi dùng miếng vải trắng lau sạch rồi mới xếp vào giá sách trống mà chồng đã chuẩn bị sẵn cho cô, lúc cô đang lau một quyển tản văn bằng bìa cứng thì một tấm ảnh kẹp giữa bìa và trang sách rơi ra, cầm lên xem thì đó là hình chụp chung thân mật giữa cô cùng với một người đàn ông xa lạ.

Người đàn ông ôm cô, cô cũng nghiêng đầu tựa vào vai anh ta, miệng cô nở nụ cười nhẹ nhàng, thực sự không cách nào nhận ra được bức ảnh này chụp trong tình huống nào, nhưng cô luôn cảm thấy với tính cách của bản thân thì không thể nào có động tác thân mật như vậy với đàn ông khác ngoài chồng mình.

Anh ta là ai?

Lương Thiếu Thanh lật mặt sau bức ảnh, thời gian đằng sau bức ảnh viết tháng tám năm ngoái, địa điểm tại Tuyên Lan

Đột nhiên, lòng cô thoáng lạnh.

Cô kết hôn với chồng đã được hai năm, thế mà năm ngoái lại cùng người đàn ông này đi du lịch, lại còn chụp ảnh thân mật như vậy.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Lương Thiếu Thanh hoảng loạn đến nỗi cũng cảm không nổi, để nó tự rơi xuống đất, rõ ràng chỉ là một bức ảnh vô cùng nhẹ, nhưng khi rơi xuống sàn lại sinh ra sức mạnh đủ lớn để làm chấn động mặt đất, còn cô dường như cũng đứng không vững nữa.

Lẽ nào đây là đối tượng cô ngoại tình?

Lòng cô nhất thời hỗn loạn, người đầu tiên cô nghĩ đến là Mạnh Yên Phấn, vốn muốn điện thoại đi, nhưng nghĩ lại vẫn là quyết định tự mình đi một chuyến, cô nghĩ sẽ trở về rất nhanh nên sẽ không sao, thế là gọi một chiếc taxi đi thẳng đến văn phòng luật sư.

- Luật sư Mạnh, xin lỗi vì đã làm phiền cô trong giờ làm việc.

Mạnh Yên Phấn đứng dậy đón tiếp, trí nhớ của cô hơn người, cô nhớ trước mặt chính là hai vị cảnh sát đang thụ lý vụ việc tai nạn xe của bạn cô.

- Mời hai vị ngồi, có việc gì giúp được, tôi sẽ hết sức phối hợp.

Cô cũng luôn có những nghi ngờ chồng chất về vụ tai nạn xe ngoài ý muốn ấy, người bạn thân tính tình lương thiện vốn không kết oán với ai, cô thực sự không nghĩ ra được là ai muốn hại cô ấy, ít nhất trong danh sách của cô không có người như vậy.

- Là như vậy, sau khi chúng tôi điều tra, phát hiện ra trước khi cô Lương bị tai nạn thì đã được người ta nộp bảo hiểm sự cố ngoài ý muốn bốn ngàn vạn, hơn nữa còn chia ra nộp ở hai công ty bảo hiểm khác nhau, cộng thêm việc xe của cô ấy bị người khác phá hỏng, chúng tôi nghi ngờ đây là một vụ mưu sát có tính toán trước.

- Tôi có thể mạo muội đoán, người hưởng bảo hiểm trên giấy tờ có phải là chồng của cô ấy không?

- Không sai, chính xác là chồng của cô ấy.

- Vì vậy ý của hai người là, chồng của cô ấy vì tiền mà muốn giết cô ấy? - Khả năng này vô cùng cao.

- Chúng tôi cũng không loại trừ khả năng có đồng lõa, chúng tôi đang điều tra theo hướng này, nhưng có một ít tiến triển chưa tiện tiết lộ, xin bỏ qua cho.

- Tôi hiểu đây là chức trách của các anh nên sẽ không làm khó. Nói thẳng ra, tôi cũng tin có kẻ thông đồng, bởi vì gần đây bạn thân tôi phát hiện có kẻ đang theo dõi cô ấy, không lâu trước đó suýt chút nữa bị tông chết, tôi tin chắc rằng những điều này đều không phải là ngẫu nhiên, có lẽ là kẻ đồng lõa vì không lấy được khoản tiền này nên vẫn muốn giết hại bạn tôi.

- Có phát hiện được gì không?

- Là một chiếc BMW màu đen, địa điểm ở...

Cảnh sát ghi chép lại nội dung của những câu hỏi, Mạnh Yên Phần cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, bởi vì sự việc cuối cùng cũng sắp kết thúc.

- Lúc này có điện thoại của tôi không?

Tiến xong hai vị cảnh sát, cô quay về phòng làm việc, gọi trợ lý vào hỏi.

- Không có điện thoại hay tin nhắn, nhưng có người bạn của luật sư Mạnh đến tìm, em nói chị đang có khách xin cô ấy ngồi đợi một lát, nhưng cô ấy liền rời đi rất nhanh.

- Có hỏi tên của người đó không?

- Xin lỗi, em quên mất.

- Lần sau phải nhớ đấy.

- Vâng...

Lúc người trợ lý định đóng cửa rời đi thì đột nhiên nhớ lại người phụ nữ đó lần trước đã từng đến đây, cô vốn định nói, nhưng thấy sắp bắt đầu bận, không muốn ăn mắng thế là đóng cửa rời đi.

Đợi trợ lý rời khỏi, Mạnh Yên Phần nhấn nút gọi.

16. Cẩm Sắt - Chương 15

Trước khi cô Lương bị tai nạn thì đã được người ta nộp bảo hiểm sự cố ngoài ý muốn bốn ngàn vạn, hơn nữa còn chia ra nộp ở hai công ty bảo hiểm khác nhau, cộng thêm việc xe của cô ấy bị người khác phá hỏng, chúng tôi nghi ngờ đây là một vụ mưu sát có tính toán trước.

Mưu sát ... được tính trước.

Ai muốn giết cô?

Bọn họ nói là chồng cô, người chồng mà cô yêu thương nhất muốn giết mình?

Không...Cô không tin, làm thế nào cô cũng không thể tin vào sự việc hoang đường như vậy, đáng buồn là cô lại không có dũng khí để bước vào đối diện với sự thật, vì vậy cô chạy trốn.

Trong dòng người trên đường, cô bước loạng choạng, không chỉ một lần đụng phải người đi đường mà đã nẩy lần như sắp ngã, sau cùng đi dọc theo bờ tường, cô thất thần không biết mình đang ở nơi đâu, đầu óc đều là những lời nghe được lúc này.

Tôi có thể mạo muội đoán, người hưởng bảo hiểm trên giấy tờ có phải là chồng của cô ấy không?

Thực sự Ký Viễn đúng là vì tiền mà muốn giết cô ư?

Thật quá hoang đường!

Điều này vốn không thể nào.

Những suy nghĩ ngổn ngang bỗng chốc dần dần sáng rõ, dẫn dắt cô từ từ thoát ra khỏi những tầng bậc mê cung.

Đúng rồi, cô yêu Ký Viễn, cô không tin anh sẽ làm ra những chuyện như vậy.

Cô phải quay lại làm rõ vấn đề này với cảnh sát, tuyệt đối không được để chồng bị oan ức như vậy.

- Cô Đường!

Lúc Lương Thiếu Thanh định quay lại thì có người vỗ lên vai cô làm cô giật mình, cô đột nhiên quay người, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên xa lạ, cô không nhận ra đối phương.

- Xin hỏi bà là...?

Người phụ nữ trung niên cười vô cùng cường điệu:

- Ha ha... Không ngờ tôi chỉ mới gầy đi mười cân mà cô Đường đã không nhận ra tôi nữa rồi! Xem ra thuốc trung y kia không tệ, tôi có thể uống tiếp được rồi!

Bà ấy gọi cô là cô Đường? Nhưng họ của cô không phải là Đường, chồng cô cũng không phải họ đó, chắc là nhận nhầm người chăng?

- Xin hỏi bà là...?

- Tôi là bà Lưu, lúc trước là hàng xóm bên cạnh nhà cô! Trước kia định đi thăm hai người, nhưng không cẩn thận làm mất đi địa chỉ nhà mới của cô, sau này công việc bận rộn không đi được nữa, gần đây cô sống có tốt không? Tôi mời cô uống ly cà phê cùng ngồi nói chuyện!

Người phụ nữ trung niên tỏ vẻ nhiệt tình, lại không có vẻ nhận nhầm đối tượng, Lương Thiếu Thanh đột nhiên nhớ lại lần trước Vương Chi Hân lỡ miệng nói ra chữ “Đường”, lẽ nào chính là cái họ này?

Lúc đó, cô muốn biết càng nhiều hơn, thế là đi cùng bà Lưu vào một quán cà phê gần đó.

- Từ sau khi tôi giảm cân, tôi cũng buộc chồng phải giảm cân theo, muốn lấy anh Đường làm mục tiêu, tuy ngoại hình không được, thì ít nhất thân hình cũng phải gọn gàng, cô Đường nói có phải không? Tôi thật ngưỡng mộ cô lấy được người chồng vừa đẹp trai vừa có năng lực, anh ấy quản lý một công ty lớn như vậy, thật không dễ dàng gì, ối... Cô Đường, sao cô không nói gì hết vậy?

- Xin lỗi, cách đây không lâu tôi bị tai nạn, có chút không nhớ ra.

- À, thì ra là vậy, chẳng trách biểu hiện của cô cứ lạ lạ, làm tôi cứ nghĩ rằng mình nhận nhầm người, nhưng việc này chắc chắn không thể nào, trí nhớ của tôi cực kỳ tốt, tuyệt đối không thể nhận nhầm hàng xóm được, vậy... Bây giờ cô cùng anh Đường vẫn tốt chứ?

- Vẫn tốt, điều đáng tiếc duy nhất là sau khi mất trí nhớ, tất cả đều phải dựa vào những tấm ảnh để tìm lại ký ức.

Lương Thiếu Thanh vừa nói vừa lấy ra tấm ảnh vốn định mang đi hỏi người bạn thân ấy.

Bà Lưu cầm tấm ảnh cười hì hì nói:

- Anh Đường nhìn thế nào cũng đều xuất sắc như thế, hai người thực sự rất xứng đôi!

Người đàn ông trong tấm ảnh là chồng cô sao?

Lương Thiều Thanh đột nhiên cầm lấy tay đối phương, hỏi lại lần nữa:

- Bà thực sự chắc chắn người đàn ông trong tấm ảnh là chồng tôi sao?

Bà Lưu lại nhìn tấm ảnh, gật đầu khẳng định:

- Không sai, anh ấy là Đường Văn Thành, chồng của cô, trí nhớ của tôi tốt vô cùng.

Lương Thiều Thanh nghe xong, hai tay buông thõng, cô nhìn chăm chăm bà Lưu tựa như nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy.

Bà ấy nói người đàn ông trong tấm ảnh là Đường Văn Thành - Chồng của cô, bà Lưu không có lí do lừa gạt mình, vậy chồng cô thực sự là Đường Văn Thành rồi?

Vậy... Tôn Ký Viễn là ai?

- Cô Đường, sắc mặt cô không được tốt, sao vậy?

- Không... Tôi... Tôi... Thật ngại quá, tôi còn có chút việc phải đi trước, tạm biệt.

Lương Thiều Thanh cầm tấm ảnh, quay người chạy ra khỏi quán cà phê.

Cô chặn một chiếc taxi lại, đi thẳng đến một nơi khẳng định có thể giải quyết được hết tất cả những nghi vấn này.

Đường Ngải Nhu thực sự nghĩ không thông rằng sau lần gặp không được vui vẻ trước, Lương Thiều Thanh giờ sao lại một mình đến gặp mình, còn nói muốn xem nơi ở trước kia, nhưng niềm tình cô ấy từng là chị dâu mình nên cô cũng muốn làm ít việc bù đắp lại cho cô ấy.

Xin nghỉ phép hai tiếng, cô lái xe đưa Lương Thiều Thanh lên núi.

- Đến rồi, chính là nơi này... Đây là căn nhà anh trai vay tiền để mua cho chị, không ngờ cũng là nơi anh ấy chết đi, vì vậy bố mẹ em vẫn không muốn đến đây, tạm thời cũng không có ý định bán nó đi, bên trong không còn đồ cá nhân gì của chị nữa bởi vì lúc trước có một người phụ nữ tự xưng là luật sư của chị đến mang đi hết rồi, ở đây chỉ còn lại những kỷ niệm của anh trai thôi.

Lương Thiều Thanh đi vào cùng Đường Ngải Nhu, không gian xung quanh dường như đã từng quen thuộc, giống như là cô thực sự đã từng ở đây.

- Chị tự nhiên xem, em dọn dẹp một chút.

Lương Thiều Thanh trực tiếp đi lên lầu hai, dựa vào trí nhớ mơ hồ chậm chậm đi vào một căn phòng, lúc cô đẩy cửa ra, bức ảnh cưới treo trên tường đập vào tầm mắt cô, đó là ảnh cưới của cô... Cùng chồng cô - Đường Văn Thành.

Vậy thì Tôn Ký Viễn vốn dĩ không phải là chồng cô, vì sao hết thấy mọi người đều hợp lại để lừa gạt cô?

Tất cả đã sớm được sắp xếp ngay từ đầu rồi sao?

Lừa gạt cô thì có lợi ích gì?

Cô thực sự không hiểu nổi... Rốt cuộc bây giờ điều gì là sự thật? Điều gì là dối trá?

Chồng cô lại thực sự không phải là chồng cô, vậy hai người bạn thân có phải là bạn cô không? Hay là tất cả những điều này đều là ảo tượng được dựng lên để lừa gạt, che giấu cô?

Vườn Yêu Trê thì sao? Cũng là giả sao?

Thế giới của cô còn lại gì là thật.

Có ai có thể nói cho cô biết?

Cô chỉ là muốn có một cuộc sống yên bình, vì sao bây giờ lại là một mớ hỗn độn?

Nghĩ thế nào cũng không thông, cô chẳng qua chỉ là một người bình thường, sao lại xảy ra loại chuyện như vậy?

- Thiếu Thanh, lúc xảy ra tai nạn, chị nằm ở bệnh viện, thực ra em rất lo lắng, nhưng anh trai đã mất, người nhà lại không có khả năng chăm sóc chị. Em cũng không thể bác bỏ, bởi vì khả năng kinh tế của em không cho phép em gánh vác khoản viện phí khổng lồ đó, em cảm thấy rất có lỗi với chị.

Đường Ngải Nhu đứng bên cửa, nói ra những lời cô mắc nợ, nhưng lại không trực tiếp thừa nhận sự ích kỷ của người nhà mình.

- Anh trai em rất yêu chị sao?

- Đường nhiên rồi, tất cả mọi người đều nhìn ra được anh ấy yêu chị nhiều đến thế nào, em biết trước khi kết hôn anh trai rất lãng nhăng, nhưng sau khi kết hôn chẳng phải anh ấy đã sửa đổi vì chị hay sao?

Lại là lời nói dối.

Đường Văn Thành yêu cô mà lại có khả năng là người tính toán mưu sát cô.

Rốt cuộc bây giờ cô còn có thể tin được ai?

17. Cắm Sắt - Chương 16

Cuối cùng Lương Thiếu Thanh nhờ Đường Ngải Nhu đưa đến Vườn Yêu Trẻ.

Cô... Một mình đường ở bên ngoài, chần chờ không dám bước vào, lần đầu tiên đến đây, cô vô cùng yêu thích nơi này, cũng rất có cảm tình với nơi đây, vì vậy mà cô rất sợ rằng đến cả nơi này cũng là giả.

Không lâu sau, điện thoại cô reo lên, là Tôn Ký Viễn.

Cô do dự một lúc lâu, cuối cùng cũng nhấn phím nghe.

- Thiếu Thanh, em đi đâu vậy, sao không ở nhà?

Anh vừa nhận được điện thoại của Mạnh Yên Phần, xem ra cảnh sát đã tìm được manh mối, xem ra sự việc sắp kết thúc, anh cần phải chăm sóc cẩn thận cho cô.

- Giờ em về nhà nhanh đi, đừng làm anh lo lắng, làm xong việc anh sẽ về cùng em, biết chưa?

- Vì sao... Lừa gạt tôi?

- Em nói gì?

Lương Thiếu Thanh đột nhiên hỏi như vậy làm anh lạnh người.

- Anh vốn dĩ không phải chồng tôi, vì sao thêu dệt nên một lời nói dối lớn như vậy để lừa gạt tôi? Rốt cuộc anh muốn đạt được lợi ích gì từ tôi?

Tôn Ký Viễn không nén nổi mà nhắm mắt cau mày, điều anh lo lắng nhất rốt cuộc đã xảy ra, lại vào lúc then chốt nhất, Thượng Đế quả nhiên là làm khó anh.

- Thứ anh cần chỉ có em.

- Vì vậy mà anh dày công tốn sức lừa gạt tôi, để tôi nghĩ rằng anh là chồng tôi? Nhìn thấy tôi bị anh chơi đùa, có phải cảm thấy rất đắc ý không? Có phải anh nghĩ rằng tôi vừa dễ gạt lại vừa ngốc không?

Cô thực sự không muốn nói ra những lời tổn thương như vậy, nhưng sự thật vừa phơi bày, tâm trạng cô biến động rất lớn, đến lý trí cũng không thể khống chế được lời nói của mình, chỉ có thể dùng từ sắc bén nhất công kích kẻ chủ mưu.

- Anh chưa bao giờ nghĩ như vậy, Thiếu Thanh, anh chỉ muốn bảo vệ em.

- Đủ rồi! Xin anh đừng nói những lời nghe có vẻ như quanh mình chính đại nữa, tôi nghe cảm thấy rất khó chịu, anh biết tôi đã kết hôn. Vậy mà vẫn gả mạo chồng tôi để tiếp cận, làm tình cảm tôi dành cho chồng đều chuyển sang anh, như vậy làm tôi có cảm giác mình đang phản bội chồng...

Người đàn ông sớm tối chung gối lại là một người xa lạ, thế mà cô lại yêu anh ta, rõ ràng cô không thể tha thứ cho bản thân mình được.

- Tên khốn kiếp Đường Văn Thành đó vốn không xứng làm chồng em, trước hay sau khi kết hôn hẳn đều chưa từng sửa đổi bao giờ, anh không biết đã nghe bao nhiêu tin đồn về hắn, không cần nhắc đến tên xấu xa đó với anh!

Điều đáng hận nhất đó là cô thà rằng tin tưởng tên xấu xa đó cũng không chịu tin mình.

- Anh ấy đã có nhiều tin đồn như vậy, tôi sớm đã li hôn rồi, làm sao có thể tiếp tục duy trì chứ?

- Bởi vì anh ta đủ xảo quyệt, làm tất cả mọi người chỉ có thể buộc tội vô căn cứ, vì thế em thà rằng tin hắn.

Anh giận dữ nói.

Điều làm anh tức giận với Mạnh Yên Phần chính vì cô là người duy nhất biết rõ sự thật về việc Đường Văn Thành ngoại tình, nhưng lại chọn che giấu người bạn thân mà bao che cho tên xấu xa đó, đây là điều anh tức giận nhất.

Lương Thiệu Thanh nghe xong, liền cười lên:

- Giả sử lời anh nói là thật, vậy cuộc sống trước kia của tôi đều ở trong sự dối trá, không ngờ gặp anh rồi vẫn bị dối tra lừa dối, anh nói xem hai người các anh có gì khác nhau?

- Anh chỉ là không muốn em nhớ những chuyện tồi tệ trước kia, anh muốn em có một cuộc sống mới, vì vậy mới che giấu sự thật, anh tin em cũng không muốn nhớ lại, nếu không tại sao lại lựa chọn lãng quên, không phải sao?

- Mất đi trí nhớ không phải là chuyện tôi có thể lựa chọn, anh không cần mang lỗi lầm của anh đẩy sang cho tôi!

Lương Thiệu Thanh nhắm chặt mắt, cự tuyệt nghe những tội danh không có căn cứ anh đặt lên người cô.

- Được, tất cả đều là lỗi của anh, là anh không nên lừa dối em, nhưng đó là vì anh quá yêu em, rõ ràng em cũng yêu anh, tại sao lại rời bỏ anh vì người đàn ông kia? Anh ta vốn không xứng đáng với sự chung thủy trong hôn nhân của em, bởi vì anh ta là một kẻ phản bội! Em có biết anh ta thậm chí vì tiền mà...

Anh nói đến một nửa liền dừng lại, nếu như lúc đầu đã không muốn cô biết những chuyện xấu xa này, thì giờ nói càng nhiều chỉ càng làm tổn thương cô.

- Tôi chỉ muốn làm rõ rốt cuộc cái gì mới là thật?

Tất cả những lời anh nói cô có thể tin sao? Hay vẫn phải dựa vào bản thân mình để phân biệt thật giả?

Thực sự cô đã rất mệt, rất mệt rồi, nếu có thể, cô muốn sống cuộc sống bình yên, không muốn lại có sóng gió gì nữa.

- Trừ việc anh không phải là chồng em ra, tất cả những chuyện khác đều là thật, bao gồm cả tình cảm của anh đối với em... Điều là thật cả.

Tiếng thở dài của anh truyền qua điện thoại đến cõi lòng cô, càng làm cho cô cô đơn hơn.

- Rốt cuộc tôi... Còn có thể tin vào điều gì?

- Em có thể tin anh. Nếu có thể, anh mong rằng em chưa từng trải qua những chuyện trước kia.

- Những cuối cùng những điều đó mới là thật, những lời giả dối không cách nào che giấu được.

- Thiệu Thanh, nếu em không chịu tha thứ cho anh, anh cũng không có lời nào để nói, nhưng em về nhà trước được không, thực sự có người muốn gây bất lợi cho em, anh không muốn em xảy ra chuyện, đợi chuyện

này qua đi, chúng ta lại nói chuyện, cho dù em muốn định tội anh, cũng phải cho anh cơ hội giải thích chứ, có được không?

Lương Thiếu Thanh không thể nói “Được”, cũng không thể nói “Không”

- Thiếu Thanh, anh yêu em...

Trước khi kết thúc cuộc gọi, cô nghe được câu này.

Nước mắt lã lã rơi xuống.

Lương Thiếu Thanh ngồi ở khu vui chơi, thất thần nhìn ra xa.

Người chồng mà cô đã từng yêu thương nhất trong cuộc đời này giờ lại là một người xa lạ, nên nói là người đàn ông mà cô yêu thương nhất trong cuộc đời này lại cho cô lời nói dối to lớn, cô lại có thể tin anh sao?

- Thiếu Thanh, sao vậy?

- Cô, đến cô cũng là giả sao?

Cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt bị thương.

Viện trưởng Từ ngồi xuống bên cạnh cô, nắm tay cô.

- Bé con, đương nhiên ta là thật.

Lương Thiếu Thanh cười khổ:

- Giờ con không thể nào phân biệt được chuyện gì là thật chuyện gì là giả nữa, chắc hẳn cô biết anh ấy không phải là chồng của con đúng không?

- Ta tin Thượng Đế, thực ra không nên nói dối, nhưng vì hạnh phúc của con, chỉ còn cách phá lệ. Không sai, nó không phải là chồng của con, vì vậy khi nó đến tìm ta muốn ta cùng phối hợp diễn một màn kịch, ta đã phản đối, tuy con đã mất trí nhớ, nhưng không cần dùng cách này để có được cuộc sống khác, chỉ là ta cũng nghĩ đến việc thực ra con không yêu người vốn là chồng của con, hơn nữa Ký Viễn nói cuộc đời con vốn chưa có giây phút nào được hạnh phúc, để con nhớ lại những chuyện hỗn độn đó nói không chừng lại lần nữa tổn thương ký ức của con, chỉ bằng cho con một cuộc sống hoàn toàn mới, để con có được hạnh phúc thật sự.

- Nó nói đến điểm này, ta hoàn toàn đồng ý, dù sao không phải ai cũng có cơ hội làm lại từ đầu, Thượng Đế đã để cho con lãng quên tất cả lý do của nó, ta nhìn ra được Ký Viễn rất yêu con, mỗi lần con cùng nó đến đây, con luôn tươi cười rất vui vẻ, nhiều lần ta phát hiện, nó luôn đứng ở một góc nhìn trộm nhất cử nhất động của con... Sau này tuy hai đứa không thành, nhưng nó vẫn định kỳ đến đây giúp đỡ.

- Nói dối cuối cùng vẫn là sai trái, ta cũng không tán thành việc nói dối để đạt được mục đích, bởi dù sao nó cũng sẽ làm tổn thương người ta, nhưng nếu sự thật càng tổn thương người ta nhiều hơn so với nói dối, vậy thì mất nhắm mắt mở có gì không tốt. Ta biết người bị dối gạt cũng không dễ dàng gì chấp nhận, nhưng đổi một góc độ khác để suy nghĩ, nếu có người dày công tổn sức chỉ để bảo vệ con, hi vọng con có thể hạnh phúc, người như vậy phải chăng nên được tha thứ?

Lương Thiếu Thanh trầm mặc không nói.

- Con có yêu nó không?

- ... Yêu.

Chính là vì quá yêu, nên càng khó chấp nhận anh lừa gạt che giấu sự thật, nếu người mình yêu thương nhất cũng đã nói dối, vậy cô còn biết tin ai được nữa.

- Nhưng... Anh ấy lừa gạt con.

- Điều làm con tức giận nhất này, e rằng phải đi hỏi đương sự, ta tin Ký Viễn sẽ có nguyên nhân thích đáng hơn ta. Con à, hãy nói chuyện thẳng thắn với nó, ta tin rằng con có thể biết được càng nhiều chuyện hơn nữa, cho dù những điều đó có như con mong đợi hay không thì cũng phải nhớ rằng, hãy dùng trái tim để cảm nhận rốt cuộc mình muốn điều gì, hiểu không?

- Con biết rồi, con cảm ơn cô.

Lúc này nghĩ lại, từng câu từng chữ Tôn Ký Viễn nói thực sự đều có liên quan, chỉ là cô không biết cách liên kết chúng lại, giờ cô đã hiểu tất cả.

Cô sẽ dành thời gian suy nghĩ kỹ càng, nghe hết lời giải thích của anh rồi mới quyết định.

18. Cẩm Sắt - Chương 17

Tôn Ký Viễn gắt gỏng đi đi lại lại trong trường quay, không phải vì quay không thuận lợi mà là anh vẫn chưa tìm được Thiếu Thanh.

Cô đã đồng ý trở về nhà nhưng điện thoại trong nhà vẫn không có ai nghe máy, người quản lý cũng nói không nhìn thấy người, di động của cô lại ở trạng thái tắt máy, anh sốt ruột như sắp giết người đến nơi, vì vậy trừ Tiểu Phan ra những người bên cạnh anh có thể trốn đều đã trốn hết, vốn không có ai muốn đến gần anh lúc đang nổi giận.

- Sếp à, chị dâu sẽ không sao đâu, trước mắt anh quay cho xong phần còn lại được không? Em tin đợi khi anh về đến nhà, chị dâu đã đợi sẵn anh rồi.

Sếp không có vợ đã khó đối phó, sếp có vợ rồi vẫn khó quản lý như vậy.

Tôn Ký Viễn nén giận bỏ qua Tiểu Phan, lại bắt đầu gọi điện thoại.

- Thiếu Thanh có đến tìm em không?

Điện thoại Mạnh Yên Phấn cứ bận suốt, nhưng anh không bỏ cuộc, cuối cùng cũng kết nối được.

- Không có. Sao vậy?

- Cô ấy... Mất tích rồi.

- Sao có thể? Tất cả các nơi đều đã tìm qua chưa?

Mạnh Yên Phấn vội vã hỏi.

- Anh đang tìm từng nơi một.

- Khoan đã, em đang có chuyện muốn tìm anh, sau khi em điều tra, chúng ta dường như đã bỏ sót một người, đối phương từng là thư ký của Đường Văn Thành, có một khoảng thời gian bọn họ qua lại rất thân, nhưng sau đó cô ta lại chủ động từ chức, vì vậy em mới bỏ sót cô ta, cũng chỉ còn mỗi cô ta là đáng nghi nhất, em đã báo với cảnh sát, họ nói cô ta đã chuyển khỏi ngôi nhà từng sống, giờ không biết ở đâu.

- Họ tên là gì?

- Thanh Giai Văn, có ấn tượng gì không?

- Không có, có ảnh cô ta không? Gửi đến điện thoại cho anh.

Sau cùng, trong lúc đợi nhận ảnh, Tôn Ký Viễn gọi cho Viện trưởng Từ, cuối cùng đã xác nhận được tung tích vào buổi chiều của Thiếu Thanh, cô rời khỏi Vườn Yêu Trẻ vào nửa tiếng trước, nhưng sau đó không ai biết được nơi cô sẽ đi.

Trong lúc Tôn Ký Viễn đang vô cùng sốt ruột thì điện thoại báo tập tin ảnh nhận thành công, anh mở ra xem, thần sắc hoàn toàn thay đổi...

- Chết tiệt!

Tôn Ký Viễn chửi một tiếng, lao như điên ra ngoài.

Tiểu Phan không biết cái gì chết tiệt, chỉ biết nếu không đi theo sếp, thì anh sẽ chết chắc.

- Sếp, đợi em với!

Lúc này anh mới hiểu ra, khuyết điểm lớn nhất của béo đó là chạy không nhanh được, anh thề nhất định bắt tay vào giảm béo.

Đầu... Đau quá.

- A...

Lương Thiếu Thanh phát ra đơn âm, đợi đến lúc cô ý thức có điều không đúng liền lập tức mở mắt ra, trong bóng tối cô nhìn thấy có bóng người đứng bên cửa sổ, còn tay chân mình đều bị trói lại không cử động được mà nằm trên mặt đất.

- Tỉnh rồi à? Xem ra tôi không nặng tay quá, nếu không tôi thực sự mong rằng cô vĩnh viễn cũng đừng bao giờ tỉnh lại nữa, như vậy Văn Thành có thể mãi mãi thuộc về tôi... Chúng tôi sẽ trở thành cặp đẹp đôi nhất...

Chất giọng khàn đặc trưng làm Lương Thiếu Thanh không khỏi rung mình, sao lại có thể là cô ấy?

- Cô Trương?

Điện bỗng nhiên bật sáng, mắt Lương Thiếu Thanh bị kích thích nên nhắm nghiền lại, rất nhanh sau đó, cô cuối cùng cũng nhìn được người con gái trước mặt, quả đúng là cô Trương hàng xóm lầu dưới.

- Tôi là Thang Giai Văn, Lương Thiếu Thanh, chúng ta đã gặp nhau một lần, lúc ở công ty, tôi đứng trước cô nhìn cô cùng Văn Thành cười cười nói nói, cô không biết lúc đó tôi đổ kị biết bao nhiêu, muốn giết cô biết bao nhiêu... Nhưng Văn Thành bảo tôi đợi, anh ấy bảo đợi thời cơ chín muồi, cô tự nhiên sẽ chết, chúng tôi cũng sẽ ôm tiền cùng ở bên nhau, từ đó sống cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

Thang Giai Văn nói thẳng ra kế hoạch đã từng rất hoàn mỹ.

Người vốn dĩ muốn dẫn cô vào chỗ chết là đối tượng ngoại tình của chồng cô, cô một chút cũng không bắt ngờ.

- Anh ấy rất yêu cô sao?

- Đương nhiên, Văn Thành nói người anh ấy yêu nhất là tôi.

- Vậy tại sao người anh ấy cưới là tôi?

Không phải cô muốn chọc tức đối phương, chỉ là muốn làm rõ ràng chân tướng.

- Bởi vì Văn Thành nói cô là con cò để anh ấy kiếm được tiền mà thôi, cô là trẻ mồ côi, chết đi sẽ không gây chú ý cho người khác, vì vậy anh ấy mới lấy cô, anh ấy không hề yêu cô.

Cô cuối cùng cũng có cơ hội tự mình nói cho cô ta sự thật này, cô quá vui mừng, cuối cùng cũng có thể thay bản thân trút giận.

Sau khi cô biết người chết trong vụ tai nạn đó là Đường Văn Thành, cô hồn bay phách lạc một thời gian, bởi vì ước mơ mà họ cùng lên kế hoạch đều đã tan vỡ, nhưng may là Lương Thiếu Thanh cũng trở thành người thực vật, ít nhất cô ta cũng không có kết cục tốt đẹp, nhưng không bao lâu sau, cô đi đến bệnh viện một chuyến thì nghe Lương Thiếu Thanh đã xuất viện, thế là cô đi khắp nơi dò hỏi, cuối cùng cũng phát hiện có người đã đón cô ta đi, hơn nữa đối phương còn tự xưng là chồng cô ta.

Hừ, xem đi, cô đã sớm biết người đàn bà Lương Thiếu Thanh này không giống như vẻ thuần khiết bên ngoài, Văn Thành chết chưa được bao lâu đã tái hôn, vì vậy cô quyết tâm thay Văn Thành báo thù, dạy cho người đàn bà này một bài học!

- Tôi rất vui vì anh ta đã không yêu tôi.

Đáp án này đủ cho cô được giải thoát.

Thang Giai Văn cầm dao từng bước từng bước lại gần cô, thần sắc đau buồn.

- Vì sao anh ấy chết rồi mà cô vẫn chưa chết? Có phải cô cố ý hại chết anh ấy không?

- Xe không phải do tôi phá hỏng, tôi cũng đã mất trí nhớ, vốn không biết tại sao người chết là anh ta mà không phải tôi, cô hỏi sai người rồi.

Xem ra Thang Giai Văn quyết muốn giết mình, vậy chỉ e cô không có cách nào gặp được Tôn Ký Viễn một lần nữa.

Lúc này, sự hối hận đang dâng lên mạnh mẽ trong lòng, cô rất muốn cùng nói chuyện với anh, cô muốn nói với anh rằng cô một chút cũng không giận anh nói dối, dù sao nếu không có lời nói dối của anh thì cô sẽ không có được khoảng thời gian hạnh phúc ngọt ngào như vậy.

Cô thực sự rất yêu, rất yêu anh, thậm chí đã từng lừa dối thì cô cũng không để bụng nữa, chỉ cần có anh ở bên mình, cô chỉ cần anh.

- Lương Thiếu Thanh, cô có biết tôi mong cô chết đi biết bao!

Lưỡi dao sắc nhọn đưa qua đưa lại trước mặt Lương Thiếu Thanh, Thang Giai Văn đợi chờ vẻ hoảng sợ của cô.

- Giết tôi xong thì sao? Đường Văn Thành sẽ sống lại sao? Chẳng lẽ cô không sợ bị luật pháp trừng trị sao? Bản thân cô đã từng là người đi xuống điện Diêm Vương một lần, vốn đã không còn gì đáng sợ.

Thang Giai Văn cười vô cùng đẹp đẽ.

- Dương nhiên tôi sẽ đi tìm Văn Thành, thiếu tôi, anh ấy chắc chắn sẽ rất cô đơn.

- Ở đây đã chịu cảnh tay ba, đến một nơi khác vẫn muốn tiếp tục chuyện tình tay ba này sao?

- Cô nói cái gì?

Tại sao người đàn bà này một chút cũng không sợ?

- Văn Thành không hề yêu cô, anh ấy không cần cô!

- Cho dù anh ta không cần tôi, tôi vẫn là vợ của anh ta, đây là sự thật không thể thay đổi, còn cô mãi mãi là kẻ thứ ba.

Cô một kim đâm trúng chỗ hiểm của Thang Giai Văn, làm mặt mày cô ta trở nên hung dữ, bắt đầu vung con dao trong tay ra.

- Kể nhiều chuyện này! Cho dù cô là vợ của Văn Thành thì sao, anh ấy không hề cần cô, thôi cái vẻ dương tị đắc ý đi.

Con dao tùy tiện đưa qua đưa lại, nhiều lần gần như vạch lên mặt của Lương Thiếu Thanh, nhưng cô không hề động đậy, dường như một chút cũng không thêm để ý, điều này càng làm Thang Giai Văn khó chịu.

- Tôi không đắc ý, chỉ là cảm thấy vì sao lại liên quan đến tôi, dù sao tôi chết rồi cô cũng không thể lấy được tiền, chẳng phải sao? Dù sao cô muốn chết thì đi chết đi, tôi cũng không ngăn cản cô đâu.

- Tôi không thể tha thứ việc Văn Thành chết chưa bao lâu mà cô lại đi lấy người đàn ông khác, tôi phải thay anh ấy giáo huấn cô!

Mũi dao đặt trên mặt cô, cô vẫn không cử động, lạnh lùng nhìn Thang Giai Văn gần như bị điên.

- Anh ta đã không cần tôi, tại sao phải thay anh ta dạy dỗ tôi? Nói thẳng ra là cô đang đổ kị với tôi, đổ kị tôi có tất cả những gì mà cô không có, đổ kị tôi thoát được cái chết mà vẫn có người tình nguyện yêu tôi, bởi vì cô rất đáng thương, căn bản không có ai muốn yêu cô, nói không chừng Đường Văn Thành cũng gạt cả cô.

Bốp!

Thang Giai Văn liền tát cô một cái.

- Cô... Cô không biết lấy lòng tôi mà còn khích bác tôi, có phải thực sự muốn chết không?

- Dù sao cô đã không tính để cho tôi sống, tôi hà tất gì phải đi cầu xin cô.

Miệng cô nói như vậy, nhưng trong lòng lại xuất hiện niềm hi vọng vô hạn, cô đang kéo dài thời gian, mục đích là tìm được điểm yếu của cô ta để hành động đúng lúc.

Cô muốn gặp lại Tôn Ký Viễn một lần nữa...

- Hừ, tôi đích thị không tính để cô sống, hơn nữa tôi còn muốn cô chính mắt mình nhìn thấy cảnh chồng mình chết đi, anh ta chắc cũng sắp đến rồi, tôi tin lát nữa sẽ vô cùng thú vị!

Nếu cô cùng Văn Thành đã không thành, cô cũng không cho phép người đàn bà này có được hạnh phúc, cô ta nhất định phải bất hạnh hơn so với mình.

- Người cô muốn đối phó là tôi, cứ giày vò tôi, tại sao lại kéo người ngoài cuộc vào chứ, cô điên rồi sao?

- Không sai, tôi sớm đã điên rồi, vì vậy tôi muốn mọi người cùng chết!

Tiếng cười điên cuồng của Thang Giai Văn vang vọng trong căn phòng, Lương Thiếu Thanh chỉ có thể dương mắt nhìn cô ta tươi xăng trong ngoài nhà, còn người đàn ông cô yêu nhất lại sắp lao đầu vào chỗ chết.

Không... Có chết thì mình cô chết là được rồi, tuyệt đối không thể liên lụy đến người vô tội là anh.

Dây thừng trên cổ tay cô sau một hồi vung vẩy đã bị lỏng ra, cô nhân lúc Thang Giai Văn quay người đi, vội vã cởi dây trói trên cổ chân, sau đó chống người đứng lên, nếu như chạy không thoát, vậy cô thà rằng chết cùng cô ta.

Cô muốn bảo vệ người cô yêu nhất.

Thang Giai Văn bị tấn công, cả người ngã xuống đất, nhưng sức lực của một người điên như cô lại mạnh hơn nhiều so với Lương Thiếu Thanh, hai người giằng co một hồi thì cô ta lại giành thế thượng phong.

- Nếu cô đã muốn chết, tôi sẽ để cô...

- Thiếu Thanh!

Lúc này truyền đến tiếng của Tôn Ký Viễn, tim cô như ngừng đập.

- Ký Viễn, hãy đi nhanh đi!

Người phụ nữ này điên rồi, cô ta muốn giết anh, hãy đi nhanh đi...

Lời còn chưa kịp nói xong thì Lương Thiếu Thanh đã rơi vào hôn mê.

Nhìn xem, bên trái là vực sâu, nếu như tay lái cô không vững, vậy thì... cả chiếc xe sẽ rơi xuống núi, sau cùng sẽ trở thành một đồng sắt vụn.

- Thiếu Thanh, sắc mặt em không được tốt, để anh lái xe đi.

Đường Văn Thành xuống xe, cái lí do để đổi chỗ rất xác đáng, Lương Thiếu Thanh không tìm ra được lí do từ chối, chỉ còn cách đồng ý đổi.

19. Cẩm Sắt - Chương 18

- Lát nữa chúng ta sẽ đi ăn ở đâu?

- Bạn anh mở một nhà hàng Hồ Nam, đầu bếp là người Trung Quốc, món ăn vô cùng ngon, nhất định phải để em nếm thử.

- Chúng ta cần chúc mừng điều gì sao?

Cô khẽ hỏi, thực ra trong lòng cô đã nắm chắc.

- Chúng ta không phải là chúc mừng gì cả, anh đơn thuần chỉ muốn cùng em ra ngoài ăn một bữa cơm.

- Thực sự chỉ như vậy thôi sao?

Sắc mặt cô không đổi, vẫn nhìn thẳng về phía trước.

Đường Văn Thành nghiêng đầu nhìn cô, đồng thời cũng chú ý đến đoạn đường phía trước. Đã về đêm, đường núi vô cùng khó đi, một khi không cẩn thận thì có thể gây ra tai nạn bất ngờ.

Anh không hiểu tại sao vợ lại đột nhiên hỏi như vậy, nhưng anh không thể để lộ sơ sỏ, để đạt được khoản tiền đó, anh không thể thất bại vào lúc này.

- Đương nhiên, nếu không em nghĩ còn việc gì sao?

- Ví dụ như anh có người đàn bà khác ở bên ngoài.

Anh không đỏ mặt không thở dốc trả lời:

- Em đừng đoán lung tung, căn bản không có người phụ nữ bên ngoài nào.

- Không cần phải nói dối, em đã biết hết rồi. Tuy trên người anh không có bất kỳ hương nước hoa nào, cũng không có sơ hở nào, nhưng một vết son môi ở chiếc quần con đã tuyên bố tất cả, dù sao anh và cô ta đã đến mức đó, chỉ bằng chúng ta li hôn đi, em bằng lòng thành toàn cho anh.

Những lời này một khi đã nói ra, cô bỗng thấy nhẹ nhàng không gì bằng, giống như cô vẫn luôn chờ đợi cơ hội này.

Đối với cô mà nói, đây là một cách giải thoát vui vẻ, dường như cuối cùng cũng có thể đặt xuống những gánh nặng trên vai.

- Ly hôn?

Đường Văn Thành nghe vô cùng ngạc nhiên, hiện vẻ không thể tin nổi hai từ này lại có thể được nói ra từ miệng vợ, anh nghĩ rằng vợ rất yêu mình, không có anh thì sẽ không sống nổi.

- Đúng vậy, anh đã thích người khác, đương nhiên em không thể trói buộc anh, cho dù chúng ta không là vợ chồng nữa thì vẫn là bạn bè.

- Chúng ta không thể li hôn.

- Vì sao? Chẳng lẽ anh không muốn cưới đối phương sao?

- Hừ, người anh muốn cưới là một phụ nữ khác, còn em... Là chìa khóa để anh bước vào giới thượng lưu.

- Là... Ý gì?

Biểu hiện của chồng đột nhiên thay đổi rất kỳ lạ, cô không thể không nổi dậy sự phòng bị.

- Chỉ cần em chết đi, bốn nghìn vạn tệ lập tức sẽ vào tài khoản, còn có khoản tiền bồi thường từ bảo hiểm nhân thọ mà trước kia anh nộp cho em cũng hoàn toàn thuộc về anh, điều này đều phải cảm ơn thân phận trẻ mồ côi của em.

Anh vừa cười vừa nói về kế hoạch tham lam của mình.

- Thì ra em đáng giá bốn nghìn vạn?

Cô cảm thấy đáng buồn cười.

- Không chỉ vậy đâu bà xã, nên nói là sáu, bảy nghìn vạn mới đúng, em đúng là rất đáng giá, chỉ cần em chết đi, khoản tiền đó đều là của anh rồi.

- Anh muốn giết em?

- Không... Đó là chuyện ngoài ý muốn, anh vốn không muốn giết em, chỉ là một việc không cẩn thận ngoài ý muốn mà thôi.

Xe càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh, con đường quanh co bên ngoài cửa kính như một vệt sáng lóe qua mắt. Chồng cô vì tiền mà bố trí tất cả! Nên nói là vinh hạnh hay là cô quá ngốc, lại là người dễ gạt như vậy?

- Em yên tâm, anh sẽ cố gắng giữ cho em được toàn thây.

Toàn thây?

Không, cô vẫn chưa muốn chết, cô một chút cũng không muốn chết.

- Vì vậy tôi bắt đầu giằng co vô lăng với anh ta, tôi hi vọng có thể làm cho xe dừng lại, nhưng sức lực của tôi căn bản không bằng được anh ta, lúc này phanh xe mất kiểm soát, chiếc xe tông vào rào chắn bảo vệ lật ngã rơi xuống núi, sau đó tôi không còn nhớ gì nữa.

Lương Thiếu Thanh nhàn nhạt kể lại những ký ức trước khi cô hôn mê, còn về chuyện sau tai nạn đều là một mảng trống rỗng.

- Túi khí ở chỗ ngồi của cô đã cứu cô, nhưng không ngờ túi khí ở vị trí lái lại không mở kịp lúc, vì vậy Đường Văn Thành chết ngay tại chỗ.

Chết ngay tại chỗ sao?

Như vậy cũng tốt, tránh phải đối diện với phán quyết của pháp luật, coi như là kết cục tốt nhất cho anh ta rồi.

- Lương Thiếu Thanh, căn cứ vào kết quả điều tra của chúng tôi, Đường Văn Thành rắp tâm phá hỏng xe, mưu đồ giết cô để có được khoản tiền bảo hiểm bồi thường, chúng tôi cũng đã tìm thấy công cụ dùng để thực hiện trong vụ án này, chính là cất giấu ở nhà của Thanh Giai Văn, cô ta là đồng mưu, nhưng vì bọn họ đều đã chết, vì vậy vụ án này sẽ nhanh chóng kết thúc. Nhân tiện, chúng tôi chúc mừng cô Lương Thiếu Thanh đã khôi phục trí nhớ!

Người xấu cuối cùng cũng bị báo ứng.

- Cảm ơn.

Trong lòng Lương Thiếu Thanh không có tia vui mừng nào, cái giá phải trả cho tất cả là quá lớn, trải qua lần sống chết thứ hai, cả người cô càng tiêu tụy hơn.

- Xin hỏi Thanh Giai Văn chết như thế nào?

Lúc vừa mở mắt ra, cô liền nhìn thấy Tôn Ký Viễn ở bên cạnh, những gánh nặng trong lòng bỗng chốc được trút xuống, nhưng cô lại không biết kết cục của người kia như thế nào.

- Cô ta bị lửa thiêu chết. Lương Thiếu Thanh, chúng tôi không làm phiền cô nghỉ ngơi nữa, tạm biệt.

Sau khi nhân viên cảnh sát rời khỏi bệnh viện, chỉ còn Mạnh Yên Phấn ở lại, cô rót một cốc nước cho Lương Thiếu Thanh.

- Vụ Chi Hân dẫn đoàn đi nước ngoài rồi, vì vậy cậu có vấn đề gì muốn hỏi chỉ còn cách hỏi mình thôi.

Lương Thiếu Thanh cầm cốc nước, uống từng ngụm nhỏ, giống như không muốn nói gì nữa.

Mạnh Yên Phấn đợi một lúc lâu không thấy cô hỏi gì, chỉ còn cách tự mình giải thích.

- Ký Viễn thực sự rất yêu cậu, thậm chí vì cậu mà không chịu di dân, sau khi Đường Văn Thành chết, cậu lại mất đi trí nhớ, mình sợ cậu một lúc không có cách nào chịu đựng được, vì vậy đã điện thoại thông báo cho anh ấy, thực sự là muốn anh ấy có thể có cơ hội chăm sóc cho cậu, nhưng mình cũng không ngờ anh ấy lại chọn việc tiếp tục giấu diếm, thậm chí còn nhận là chồng cậu, nhưng ván đã đóng thuyền, để cậu tin tưởng và không làm cho cậu suy nghĩ lung tung, mình chỉ còn cách cùng anh ấy gạt cậu.

- Còn có một chuyện khác, mình cũng cần thẳng thắn thừa nhận, thực ra mình sớm đã phát hiện Đường Văn Thành ngoại tình, có một lần mình tận mắt chứng kiến anh ta cùng một cô gái đi cùng nhau rất thân mật, sau chuyện đó anh ta hứa với mình sẽ không có lần sau, mình không muốn cậu biết chuyện này mà đau lòng nên mới giấu đi, không ngờ sau cùng vẫn là đã làm sai, mình không nên giấu diếm cậu, đáng ra nên để cho cậu tự quyết định mới đúng, xin lỗi.

- Yên Phấn, mình rất mệt, muốn nghỉ một lát.

Cô đã nhớ lại tất cả, Tôn Ký Viễn là anh họ của Yên Phấn, cũng là người bạn tốt nhất của cô.

Thời gian họ gặp được nhau quá muộn màng, lúc đó cô đã có chồng, vì vậy cô đã chọn trung thành với hôn nhân.

- Cậu không gặp Ký Viễn sao? Anh ấy vẫn luôn ở đây với cậu.

Lương Thiếu Thanh đặt cốc nước xuống, cả người luồn vào trong chăn, không nói gì nữa, Mạnh Yên Phần không biết làm thế nào đành phải rời đi.

Cửa phòng bệnh mở ra rồi đóng lại, Tôn Ký Viễn bước vào.

Cô đã nghe thấy.

Lúc này, bên ngoài cửa sổ trời đang mưa, tiếng tí tách có thể che giấu đi hơi thở của cô.

- Thiếu Thanh... Em vẫn đang giận anh đúng không?

Anh ngồi trước mặt cô.

- Em tuyệt đối có lí do để giận anh, nhưng anh vẫn không hối hận, bởi vì em vẫn luôn có nguyên tắc của mình, nếu em biết chồng mình vừa chết đi sau tai nạn, việc này chắc chắn sẽ làm em đề cao cảnh giác, làm cho em từ chối sự gần gũi của anh, vì vậy anh chỉ có thể gạt em... Nhưng tình cảm của anh dành cho em là thật, chưa bao giờ có chút dối trá.

- Từ khi quen biết em, anh đã không thể nào quên đi em được nữa, cũng chưa từng nghĩ qua sẽ yêu ai khác ngoài em. Nếu không phải là em, anh thậm chí ôm dự định cả đời không lấy ai, anh nói những điều này không phải cố ý muốn hợp lý hóa lời nói dối của anh, cũng không phải để có được sự tha thứ của em. Anh chỉ là một người đàn ông rất yêu em, bởi vì yêu sâu đậm nên mới tình nguyện nói dối, nếu làm em tổn thương, anh rất xin lỗi. Anh cũng vô cùng vui mừng khi có thể cứu em kịp lúc, nếu muộn thêm mấy phút, anh nhất định không thể nào tha thứ cho bản thân mình.

Cho đến khi cốc nước không còn bốc hơi nước, Lương Thiếu Thanh vẫn không nói gì

Tôn Ký Viễn thở dài nhẹ.

- Không làm phiền em nữa, chúc em ngủ ngon.

Lúc anh mở cửa thì nghe tiếng nấc nghẹn ngào, như tiếng muỗi trong đêm nhưng vẫn nghe rất rõ ràng, làm anh phải dừng bước, quay lại bên cạnh cô, vòng tay ôm cô đang nằm co dưới lớp chăn.

- Thiếu Thanh, đừng khóc, như vậy anh sẽ đau lòng.

- Là lỗi của em, nếu... Nếu lúc đó em có thể nhìn thẳng vào tình cảm của mình, dũng cảm đối diện thì hôm nay cũng không ra nông nỗi này, nói không chừng bọn họ đều vẫn còn sống.

- Ngốc quá, loại người như Đường Văn Thành, cho dù không có em, cũng chắc chắn sẽ tìm người hi sinh khác, mà Thang Giai Văn cũng không thể rời bỏ anh ta, vì vậy kết cục của bọn họ là điều tất nhiên, tuyệt đối không phải là do em, đừng suy nghĩ lung tung.

Lúc anh xông vào biệt thự cũng chính lúc nhìn thấy Thang Giai Văn đánh ngất Lương Thiếu Thanh, anh vội đẩy Thang Giai Văn ra, ôm lấy Lương Thiếu Thanh rời khỏi, lúc này Thang Giai Văn châm lửa, cả biệt thự bỗng chốc trở thành biển lửa, không biết Thang Giai Văn đã điên rồi hay sao mà lại chậm chậm bước lên lầu, anh cũng không quan tâm cô ta, vội vã ôm lấy người chạy ra ngoài.

- Lúc anh ta định giết em, em luôn nghĩ đến anh, em nghĩ đến việc vẫn chưa nói với anh, thực ra em cũng rất thích anh, em cũng không muốn người quan tâm em vì em mà rơi nước mắt, vì vậy mới bắt đầu giả vờ có vô lăng với anh ta... Bởi vì em rất muốn được gặp lại anh lần nữa, như vậy có tính là em đã hại chết anh ta hay không?

- Sai, hẳn ta sớm đã nên chết đi, cho dù hẳn ta không chết, cũng sẽ bị pháp luật trừng trị, đừng bao giờ hối hận vì loại người như vậy, một chút cũng không đáng. Thiếu Thanh, anh cũng rất vui mừng chuyện em vì anh mà sống tiếp, em đúng là không làm anh thất vọng, anh biết là em rất kiên cường, không dễ dàng nhận thua.

Anh ôm chặt cô, sau khi nhìn thấy cô mở mắt ra, những lo lắng trong lòng mới được buông xuống.

- Ký Viễn...

Lần đầu là may mắn, lần thứ hai vẫn là may mắn, nếu lại có lần thứ ba, cô còn có cơ hội tiếp tục hít thở không khí không?

Họ đã bỏ lỡ lần đầu, khó khăn lắm mới có cơ hội lần thứ hai, cô vẫn còn muốn từ bỏ hay sao?

- Ừ...

- Cảm ơn anh đã yêu em như vậy, có một câu em vẫn luôn quên chưa nói với anh... Ký Viễn, em cũng yêu anh.

Tôn Ký Viễn mỉm cười không nói, bởi vì anh đợi chờ lâu như vậy chỉ vì đợi câu nói này của cô.

Không có giả dối, chỉ có thật lòng.

Nhìn thấy cô khóc đến nước mắt giàn giụa cả mặt, anh không kìm được nâng khuôn mặt cô lên, hôn lên những giọt nước mắt tượng trưng cho tâm tình của cô.

Từng giọt từng giọt được cất giấu vào trong cơ thể của anh.

Anh thực sự rất yêu, rất yêu người phụ nữ đáng yêu này.

20. Cẩm Sắt - Chương 19

Lương Thiệu Thanh không từ chối được sự nhờ vả của bạn thân, cuối cùng cũng đến Đài Nam giúp anh họ của cô ấy.

Bạn thân nói rằng anh họ là một đạo diễn, thường chỉ với một mệnh lệnh liền làm cho người ngã ngựa đổ, trợ lý của anh họ luôn không ngừng năn nỉ xin xỏ, chỉ thiếu nước quỳ xuống nữa thôi; cô ấy cũng vốn không phải lòng dạ sắt đá, vì vậy chỉ có thể đồng ý, nhưng vì gần đây có một vụ án nên không thể nào phân thân được, chỉ còn cách đổi cô đến thay thế, bạn thân đã gặp khó khăn, đương nhiên cô phải giúp đỡ.

Dù sao công việc cũng đơn giản, chỉ là một trợ lý nhỏ nhoi bên cạnh đạo diễn, với kinh nghiệm thường chăm sóc những dũng sĩ lăm chiêu ở trường mầm non, đối với người đàn ông trưởng thành chắc có thể thuận lợi hơn.

Kết quả là cô đã nghĩ quá đơn giản.

Người đạo diễn cao cao tại thượng này thật đúng không phải người bình thường, không chỉ kén chọn đối với nước uống mà đến cả thức ăn trong cơm cũng kén chọn không kém.

Những ngày đầu, cô mua không được ngon, anh mở ra nhìn, tâm tình không tốt liền không ăn nữa, dù không nói gì, nhưng cũng làm lòng cô thấy có lỗi.

Những người khác nhìn thấy, đều an ủi cô không có chuyện gì, đạo diễn xưa này vốn là như vậy, may mà tuy là khó hầu hạ, nhưng không mắng chửi thô lỗ.

Trong lòng Lương Thiệu Thanh nghĩ rằng mình đến đây là để giúp bạn thân, cũng không nên để cho anh họ của cô ấy nhịn đói? Hơn nữa sự nhẫn nại và ý chí của cô sớm đã được bồi dưỡng từ khi còn bé, nên càng hăng hái muốn thử làm vui lòng anh ấy.

Cô nhìn anh như một thách thức khó khăn, không làm anh hài lòng thì không bỏ cuộc, đây chính là sự bền bỉ của cô, cũng là chuyện quan trọng, chỉ cần đạo diễn không vui, những người khác cũng sẽ gặp xui xẻo, cô đã đến làm trợ lý, ắt cần phải hoàn thành công việc, như vậy mới không hổ thẹn với nhờ vả của bạn thân.

Cô quan sát đạo diễn ba ngày, phát hiện ra một chuyện, thế là cô âm thầm lén lút làm một việc.

Tối hôm đó, mọi người đều ăn cơm ở nhà ăn, chỉ có duy nhất đạo diễn không xuống lầu, Lương Thiếu Thanh cũng không ăn cơm mà cầm dụng cụ lên lầu gõ cửa phòng đạo diễn, lúc cửa mở, anh tỏ vẻ không mấy vui vẻ nhưng cũng không dọa cô sợ.

- Đạo diễn, anh ăn cơm chưa?

Cô mỉm cười, không có ý đồ gì.

Tôn Ký Viễn nhận ra được người phụ nữ ngốc nghếch dường như đều để anh nhìn đói trong ba ngày này, nhưng bởi vì là bạn thân của em họ, đã được cô ấy dẫn đi dạo lại là không được đắc tội, thật không biết tại sao anh lại xui xẻo như vậy.

- Có chuyện gì sao?

Anh lạnh lùng hỏi.

- Là như vậy, đây là cơm em đặc biệt đi mua cho anh, chủ quán đảm bảo rằng nó thích hợp với người bị đau dạ dày, đạo diễn có muốn thử xem sao không?

- Cô làm sao biết tôi đau dạ dày?

Bởi vì những thói quen xấu trước kia buộc anh giờ phải ăn cơm đúng giờ, hơn nữa không được cho quá nhiều dầu mỡ, nhưng những điều này anh không nói với bất kỳ ai, thậm chí đến cả em họ của anh cũng không biết, một người mới đến có ba ngày như cô ấy sao lại biết được?

- Em thấy mỗi lần anh ăn cơm đều nhấn tay ở bụng, rồi những thức ăn còn thừa lại đều là thứ có quá nhiều dầu mỡ, em đoán chắc là do bệnh về dạ dày, nên mới đặc biệt kén chọn, thực ra anh cũng đừng nên quá để bụng, có thể để cho những người khác biết, như vậy mọi người cùng giúp anh chú ý, nếu không ngày nào đó anh ngất xỉu, anh cần gọi những người khác giúp thì phải làm sao?

Đau dạ dày là bệnh của anh, việc của anh, những người bên cạnh không thể nào giúp anh chia sẻ, anh cũng không cho rằng cần phải nói ra, nhưng giờ người chu đáo như cô đã biết được, không khỏi làm anh bất ngờ, Tôn Ký Viễn cúi đầu nhìn hộp cơm, đột nhiên đối với người phụ nữ trước mặt có chút cảm tình.

- Cô đã ăn chưa?

Lương Thiếu Thanh đứng đưa một hộp cơm khác.

- Lát nữa em về phòng ăn, thực ra em cũng không quen ăn thức ăn bên ngoài, anh ăn từ từ, nếu hợp khẩu vị ngày mai lại nói với em.

Nói xong, cô rời đi.

Tôn Ký Viễn đóng cửa, nhìn những đĩa thức ăn tinh tế tỉ mỉ trên bàn, anh vốn chẳng có khẩu vị gì, thế là anh mở hộp cơm ra, hương thơm bỗng lan tỏa, những món ăn bên trong đơn giản nhưng từ màu sắc của nó có thể thấy được sự tận tâm của người đầu bếp, tuy anh không phải là nhà dinh dưỡng nhưng cũng nhìn ra được hộp cơm này không những có màu sắc, hương vị mà còn đầy đủ dinh dưỡng, trong đó càng không thể thiếu đi những thực phẩm tốt cho dạ dày.

Thực sự có loại cơm hộp đặc biệt nấu cho người đau dạ dày sao?

Anh hoài nghi ăn một miếng, một chút cũng không dầu mỡ, thanh đạm giống như mùi vị của bếp ở nhà nấu ra vậy, bỗng nhiên, lòng anh thâm cười, người phụ nữ này đã nói dối anh.

Ăn xong hộp cơm này, tâm tình anh đặc biệt tốt. Sáng hôm sau, anh dậy sớm xuống lầu ăn sáng, đúng lúc gặp Lương Thiếu Thanh cũng muốn xuống lầu.

- Đạo diễn, chào buổi sáng.

Lương Thiếu Thanh chào hỏi lễ phép.

- Sớm vậy sao, không ngủ thêm chút nữa?

Lần này Tiểu Phan không thể đến cùng, vốn muốn nhờ em họ đến, không ngờ người đến lần này lại càng thích hợp hơn, anh rất hài lòng.

- Đã quen rồi.

Gần đây may mà đến lượt cô nghỉ theo lịch, mới có cơ hội có thể đến để giúp đỡ.

- Cô làm nghề gì?

- Giáo viên mầm non.

- Vậy chắc rất có sự nhàn nhai.

Chẳng trách có thể vì anh mà nấu nướng, cũng có lẽ chỉ có người phụ nữ như vậy mới có thể bao dung sự tùy hứng của anh.

- Xem như vậy cũng được, em rất thích trẻ con, tuy chúng có lúc rất ồn ào, nhưng không có suy tính gì, không biết so đo tính toán, ở cùng chúng vô cùng vui vẻ.

Tôn Ký Viễn nhận ra cô thực sự yêu trẻ con bằng trái tim mình, điều này làm việc anh kỳ quặc bài xích với trẻ con dần dần biến mất.

- Tôi nghe trẻ con thời nay không dễ dạy bảo, đưa nào cũng đều nghịch như quỷ.

Lương Thiệu Thanh không khỏi gạt đầu đồng ý.

- Không sai, trẻ con bây giờ rất tinh quái, không thể giảng thuyết đạo lý quá nhiều, càng không thể quá giáo điều, nếu không chúng không muốn nghe, vì vậy chúng ta chỉ có thể coi chúng như bạn, chúng rất tinh anh, học rất nhanh, vì vậy cách giáo dục chúng cũng cần điều chỉnh.

- Nghe vậy chắc cô rất biết cách giáo dục trẻ con.

- Không sai, chỉ cần thật lòng yêu, tự nhiên sẽ cảm nhận được chúng.

- Cô nhất định là một người mẹ tốt.

- Cảm ơn.

- Phải rồi, cảm ơn cơm hộp tối qua của cô, nếu có thể, tôi hi vọng hôm nay lại được ăn.

- Được, nhưng... Chỉ có vào buổi tối, bởi vì chủ quán đó rất kỳ quái, chỉ bán vào buổi tối.

Thực tế là buổi trưa cô không có thời gian để đi mượn nhà ăn, chỉ sau khi tan làm mới có thời gian.

- Không sao, có ăn là được, ngoài ra phiền cô giúp tôi cảm ơn bà chủ đã vất vả rồi.

Anh mỉm cười, khuôn mặt đầy vẻ dịu dàng.

Lương Thiệu Thanh bỗng khựng lại, xấu hổ đỏ mặt, rõ ràng là Tôn Ký Viễn cảm ơn chủ quán, vì sao ánh mắt cứ nhắm vào mình, chắc không phải đã bị anh biết hết rồi chứ?

- Vâng... Vâng ạ.

Nhất thời Lương Thiệu Thanh lắp bắp, có chút hối hận khi gặp phải anh ở trong thang máy.

Cửa thang máy mở, hai người bước ra, Lương Thiệu Thanh vốn muốn nửa đường bỏ chạy, đang lúc chưa nghĩ ra lý do gì thì anh đã quay người lại, nhìn cô mỉm cười, gọi cô ngồi vào, lúc này cô không ngồi không được.

- Ở đây ăn sáng theo phong cách Hồng Kông, muốn ăn gì?

- Em không kén chọn, đều được cả.

- Em thật dễ nuôi.

Anh dường như hài lòng nói.

- Em nghĩ ăn uống vốn dĩ là hưởng thụ, dù có ăn phải thứ không ngon cũng có thể nhắc nhở bản thân lần sau đừng mua nữa.

Tôn Ký Viễn nhìn cô mở chiếc khăn trắng trải lên chân, rồi tỉ mỉ dùng khăn giấy lau bát đĩa cho hai người, giống như coi anh là người thân, nhưng anh vẫn cảm thấy cô là coi anh như đứa trẻ.

- Có điều anh đặc biệt hơn, bởi vì anh bị đau dạ dày, thói quen ăn uống cần phải sửa, nếu không càng ngày càng nghiêm trọng thì thâm hiểm luôn, biết chưa?

Cô ấy thực sự xem mình như là đứa trẻ ở trường mầm non.

- Vâng, thưa cô giáo.

Câu trả lời của anh nhất thời làm Lương Thiếu Thanh đỏ mặt, vội cúi đầu xin lỗi.

- Đạo diễn, thật ngại quá, là bệnh nghề nghiệp của em.

- Anh thích bệnh nghề nghiệp của em.

Không chỉ có bệnh nghề nghiệp của cô, Tôn Ký Viễn phát hiện ra bản thân mình mấy ngày này, ánh mắt không thể rời khỏi cô... Người phụ nữ này đối với ai cũng đều rất khách khí, nhìn dường như không có lập trường, hiền lành đủ để bị người ta bắt nạt, làm sao biết cô cũng có cá tính, chỉ là cô không tự mình trực tiếp thể hiện ra, mà là ánh mắt, giọng điệu nói lên điều đó, làm người ta cũng không dám xem thường cô.

Cô giống như dòng nước đang chảy xuôi dòng, không thể chảy ngược, cho dù trải qua bao nhiêu khúc quanh co, bao nhiêu ghềnh thác, đều không thay đổi bản chất như nước của cô... Trong suốt, mềm mại lại nhẫn nại âm thầm xuyên qua ghềnh đá.

Sự nhẫn nại này so với tính tùy hứng của anh thật đúng là khác nhau một trời một vực.

Cô có ưu điểm mà anh không có, có tính cách mà anh yêu thích, cô giống như một đám mây mềm mại có thể bao lấy những khuyết điểm của mọi người, bảo anh làm sao không muốn bá đạo chiếm giữ lấy cô chứ, để làm nũng bên cạnh cô.

Sau khi kết thúc đợt quay ở Đà Nam, hai người sẽ tạm biệt.

Kết thúc như vậy sao?

Để lại trái tim anh trần trọc khó ngủ, buông tay tại đây sao?

Không... Một chút anh cũng không muốn, anh là kiểu người hành động, một khi có dự định liền sẽ vạch lên kế hoạch, không lãng phí thời gian, thế là anh đã nghe ngóng được nơi cô sống và trường mầm non cô dạy, dùng tất cả các mối quan hệ tìm ra được con trai của em họ Tiểu Phan sống ở thành phố nơi Lương Thiếu Thanh sống, thế là mềm rắn đủ cả, thậm chí còn bỏ tiền, để con trai của em họ Tiểu Phan vào học trường mầm non đó.

Sau cùng, anh lấy thân phận chú để đi đón thằng bé tan học.

Hôm nay nhà trẻ tan học, vô cùng bất ngờ khi gặp được Tôn Ký Viễn, đặc biệt là đón trẻ tan học.

- Đạo diễn?

Cô có chút bất ngờ, người đàn ông như vậy làm sao có thể dịu dàng như vậy với trẻ con.

Tôn Ký Viễn dẫn tên quỷ nhỏ đang căng thẳng, đi đến trước mặt Lương Thiếu Thanh.

- Đã lâu không gặp.

- Anh là gì của Tiểu Hào?

- Chú.

Tiểu Hào ngẩng đầu lên đôi mắt mông lung, nhưng lại khóc không ra nước mắt, cậu... Cậu làm gì có chú chứ, hu hu, chú Tôn lạnh lùng không nói gì, làm cậu rất sợ, rất sợ.

Lương Thiếu Thanh liền hiểu ra, chủ động nắm tay Tiểu Hào, dịu dàng vỗ vỗ bàn tay nhỏ của cậu có ý bảo yên tâm.

- Tiểu Hào, cháu có quen chú này không?

Tiểu Hào nhìn Tôn Ký Viễn một cái, lại nhìn Lương Thiếu Thanh, sứt sứt gật đầu. Chú Tôn này có đến nhà cậu mấy lần, mỗi lần đến đều tặng cậu quà, cậu rất thích những món quà nhưng lại cảm thấy chú Tôn rất khó gần, thực ra là có chút sợ hãi, nhưng mẹ lại nghe lời chú Tôn, hu hu, cậu có thể nào bị mang bán đi hay không?

- Vậy chú Tôn sẽ đưa con về nhà, phải không?

Tiểu Hào lại gật đầu, đây là điều mẹ đã căn dặn, nói sau này chú Tôn sẽ đưa cậu về nhà, hu hu, cậu rất sợ, rất sợ... Chú Tôn có đánh cậu hay không?

Lương Thiếu Thanh vuốt mặt Tiểu Hào, tỏ ý bảo cậu yên tâm.

- Con hãy tin cô, chú Tôn này thật ra là người tốt, tuyệt đối sẽ không ức hiếp con, vì vậy không phải sợ, có được không?

Cô giáo Lương đã nói như vậy, cậu cũng có chút yên tâm, dù sao cô giáo Lương vẫn luôn nói không được nói dối, có lẽ sẽ không gạt cậu.

Tiểu Hào gật mạnh đầu, nhìn Tôn Ký Viễn, lộ ra vẻ mặt kiên cường, Tôn Ký Viễn lại chẳng biết phải làm sao.

- Tiểu Hào, con để cặp sách ở đây, rồi đi chơi với các bạn trước, cô giáo có chuyện muốn nói với chú con một lúc.

Lương Thiếu Thanh nhìn biểu hiện của hai người lòng thầm cười.

Tiểu Hào nghe xong nói vâng, đặt cặp sách xuống rồi dường như nghĩ ra điều gì quay lại nói:

- Cô giáo Lương, chú Tôn không phải là chú ruột của con, chú ấy là bạn của bác Phan.

Nói xong liền nhập hội với bạn cùng lớp, vui đùa ở phòng trò chơi, hoàn toàn không biết rằng bản thân vừa tiết lộ bí mật của một ai đó.

- Thì ra anh không phải là chú ruột của Tiểu Hào, vậy sao anh lại đến đón cậu bé tan học?

- Em họ của Tiểu Phan gần đây bận việc công ty, Tiểu Phan cũng bận, vì vậy nhờ người gần đây nhận rồi nhất như anh, dù sao nhận cũng nhận rồi, nên anh đến thôi.

Anh tùy ý giải thích, không bận tâm suy nghĩ, bởi vì sự tự nhiên này sẽ lấy được lòng tin của Lương Thiếu Thanh.

- Thì ra là vậy, xem ra con người anh không tệ, chỉ cần biểu hiện ầm ập một chút, có lẽ sẽ ăn trọn điểm.

- Làm người tốt như vậy có tác dụng gì?

- Em thấy rất có tác dụng, chẳng lẽ anh hi vọng những người anh yêu quý khi gặp anh đều bị dọa cho phát run lên sao?

- Không muốn.

Anh vốn không muốn Lương Thiếu Thanh sợ mình.

- Vậy thì đúng rồi, vì vậy anh nên cười nhiều một chút, mỉm cười chính là ngôn ngữ chung cho cả thế giới.

Cô nói xong, để lại cho anh một nụ cười rực rỡ nhất.

Tôn Ký Viễn cũng sờ một lúc, có chút ảo não vì sao lại không mang theo máy ảnh, tuy anh đã không còn chụp ảnh nữa, nhưng anh rất muốn chụp cô, cho dù biểu tình nào, động tác nào anh cũng đều muốn cất giữ lại.

Anh thích nụ cười của cô, thật muốn mang cô hòa tan vào trong lòng mình.

Sau ngày hôm đó, bởi vì Tiểu Hào, họ dần dần quen thuộc, anh biết cô là trẻ mồ côi, chỉ cần có thời gian rảnh, anh sẽ cùng cô trở về thăm cô giáo Từ một tay đã nuôi lớn cô ở cô nhi viện.

- Em bị vớt ở trước cửa cô nhi viện vào một ngày mùa đông, trên người chỉ để lại mảnh giấy có viết tên em, kịch bản rất cũ phải không? Nhưng nó đã xảy ra với em, em không biết cha mẹ em là ai, có đến đón em hay không, dù sao không có họ cũng chẳng sao, em còn có cô giáo yêu thương em nhất, bà ấy đối với em rất tốt, dạy em không được cảm thấy xuất thân đáng thương, bởi vì người đáng thương hơn em còn rất nhiều, ít nhất cơ thể em khỏe mạnh không có dị tật, có nhiều người tuy xuất thân phú quý nhưng lại suốt đời phải nằm trên giường, vì vậy sau đó em rất nhẹ lòng, bà ấy còn động viên em học hành, nhất định phải trở về giúp bà ấy.

Lúc này, Tôn Ký Viễn đang đứng cạnh cô cùng cô rửa bát.

Đối với người đàn ông có thể xắn tay áo lên lặng lẽ làm việc nhà này, Lương Thiếu Thanh khâm phục sâu sắc, ít nhất trong số những người đàn ông cô quen biết không có ai nguyện làm như vậy, hơn nữa còn là vì những người lạ không quan trọng.

- Làm người hiểu được chuyện “uống nước nhớ nguồn” là rất tốt.

Anh từ tốn nói.

- Ký Viễn, con người anh thật tốt.

Ngoài hai người bạn quan trọng nhất, anh là người đàn ông đầu tiên lắng nghe quá khứ của mình, cô đối với anh rất có thiện cảm.

Qua mấy tháng quen biết, họ đã trở thành những người bạn chuyện gì cũng có thể tâm sự, họ có thể bàn luận về phim ảnh, tin tức, sách báo, sở thích, những đề tài vô vị khác dưới khả năng đạo diễn của anh cũng trở nên rất thú vị, sự hiểu biết và tình cảm giữa họ cũng dần dần ấm lên.

Cô dần dần phát hiện ra người đàn ông này hiểu cô còn hơn cô hiểu mình, cuộc đời của cô dường như không thể thiếu đi anh ấy được nữa.

- Không cần phát thẻ người tốt cho anh, anh không phải người tốt.

Anh vốn không cho rằng mình là người tốt, nếu không có ý đồ xấu sao lại có thể ân cần như vậy, chỉ là sự ân cần này có thêm sự dục dằn.

- Vì sao đàn ông dường như không muốn làm người tốt?

Không biết đã bao nhiêu lần được nghe lời kiêu như vậy rồi.

- Bởi vì đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu.

Thì ra là vậy.

- Nhưng mà, em thích người tốt.

21. Cẩm Sắt - Chương 20

Vậy anh nguyện làm người tốt vì em... Tôn Ký Viễn nói thầm trong lòng.

Nếu đổi lại là những người phụ nữ khác, anh sớm đã dùng lời ngon tiếng ngọt làm cho đối phương mất phương hướng, nhưng lúc này đối phương là Lương Thiếu Thanh, là người phụ nữ là anh động lòng, anh sẽ thấp thỏm lo âu, căng thẳng, sẽ nỗ lực làm cho cô hài lòng, muốn làm cho mắt cô chỉ nhìn thấy được mình anh.

Anh lúc đó như một con nhện, đang nhả nãi giăng tơ để chờ đợi con mồi đến cửa.

Anh từ từ bày ra thiên la địa võng, chính là để con mồi từ đó không có cách nào thoát ra được nữa.

- Người tốt đa số không hiểu được tư tưởng tình cảm, sẽ không biết được em đang nghĩ gì.

- Không sao, con người em cũng đơn điệu, không thích cái gì gọi là tư tưởng tình cảm, còn về suy nghĩ nội tâm, nếu mãi mãi không nói, đối phương đương nhiên sẽ không biết, tất nhiên cần trao đổi nhiều hơn mới duy trì được tình cảm.

Trong quan điểm về tình yêu, cô có cách lí giải của mình.

- Cũng đúng.

- Chờ chút, chỗ này của anh bị dính bột xà phòng.

Lương Thiếu Thanh vừa nói vừa lấy mu bàn tay lau đi bột xà phòng trên mặt anh, cô ngoảnh nhìn anh một lúc lâu, đột nhiên cảm thán nói:

- Anh trông rất đẹp trai, chỉ nhìn khuôn mặt này thôi cũng sẽ cảm thấy dường như đã yêu anh rồi.

- Thì ra em yêu anh chỉ vì khuôn mặt này sao?

Tôn Ký Viễn nắm lấy cơ hội mạnh dạn khơi gợi.

Cô yêu anh?

Không... Cô vốn không có, cô chỉ là... chỉ là... Trong đầu nghĩ cách làm thế nào để trả lời, nhưng cổ họng đến một chữ cũng không phát ra được, thậm chí cũng không có cách nào phản ứng kháng cự lại khuôn mặt đang áp sát lại của anh.

Trong chốc lát, trong lòng dâng lên một tia chờ mong... Như vậy là không đúng chẳng?

Tôn Ký Viễn dần dần rút ngắn khoảng cách giữa họ, anh lại gần ngửi mùi hương của cô, rồi giữ chặt gáy cô, đặt lên một nụ hôn dài.

Anh mút lấy đôi môi cô, khiêu khích lưỡi cô, mục đích muốn dùng sức hút đàn ông bá đạo chiếm lấy lí trí của cô, anh muốn cô, đã muốn từ rất lâu, từ lúc cô mang đến cho anh hộp cơm tự tay mình nấu, trái tim anh đã không còn tĩnh lặng được nữa, xưa nay chưa có một người phụ nữ nào làm anh bận tâm, việc chú ý đến nhất cử nhất động của cô cũng không làm anh cảm thấy vô vị, cô giống như hương vị một cuốn phim cũ đáng được xem đi xem lại, mà anh là người xem duy nhất.

Nụ hôn của cô thật ngọt ngào, môi cô rất thơm, cả người cô dường như tỏa ra hương thơm vị sô cô la, mãnh liệt thu hút lấy lí trí của anh, làm anh say đắm cô đến muốn ngừng mà chẳng được.

Anh thực sự rất thích cô, thích đến nỗi chỉ cần cô gật đầu, anh liền lập tức cưới cô.

- Thiếu Thanh... Thiếu Thanh...

Anh thì thầm tên cô, cho dù có nhắm mắt lại cũng vẫn đầy ắp hình ảnh của cô.

Lương Thiếu Thanh vốn đang đắm chìm cuối cùng cũng giật mình tỉnh lại sau tiếng gọi của anh, cô dùng hết sức lực mới đẩy được anh ra, tạo ra được một khoảng cách.

Cô thở, khuôn mặt hoảng loạn.

Anh không hiểu vì sao, rõ ràng trong đáy mắt cô cũng nhìn ra được sự say đắm, tuyệt đối không thể là anh tự mình đa tình.

- Sao vậy?

- Anh... Anh không biết rằng em đã kết hôn rồi sao?

Cô nhẹ nhàng quăng ra một quả mìn gây sốc.

Trong chốc lát, mặt nước khuấy động dâng lên ngọn sóng cao nghìn trượng hướng về phía anh, triệt để nhấn chìm anh, làm anh rơi vào đại dương sâu không thấy đáy.

- Em... Kết hôn rồi sao?

Cô trẻ trung như vậy, nhìn thế nào cũng không giống vợ của tên đàn ông đáng chết nào đó.

Lương Thiếu Thanh thẳng thốt liền hít thở sâu để ổn định trong lòng:

- Yên Phấn nói đã đề cập qua với anh.

Lúc đầu cô định từ chối chuyển đi Đài Nam, chính là sợ chồng sẽ không vui, bạn thân nói kể qua tình hình của cô, nếu có việc đột xuất, cô có thể tùy ý quay về Đài Bắc, vì vậy cô mới đồng ý.

- Cô ấy nói em chưa có người yêu.

Anh đã tin, vì vậy mạnh mẽ theo đuổi, trong đầu vốn muốn bày tỏ tâm ý của mình, ai biết được giờ lại xảy ra tình huống lúng túng như vậy, thật là quá ngốc.

- Em nghĩ chắc là hiểu nhầm... Đúng rồi, em nhớ ra rồi, ban đầu Yên Phấn dường như là nhờ một người bạn giúp đỡ, nhưng sau đó người bạn kia bạn đột xuất nên mới tìm em.

Thế nên mới tạo ra sự hiểu nhầm tai hại như vậy, cô không ngờ Tôn Ký Viễn lại có ý với mình.

- So?

Anh hỏi lại như là điều hiển nhiên, giống như cho dù cô đã kết hôn cũng không ảnh hưởng đến quan hệ giữa họ.

- Chúng ta như vậy không đúng, hoặc lúc đầu là hiểu lầm, anh đã biết rồi vậy thì không nên tiếp tục sai nữa, cần phải dừng lại ở đây.

Cô cho rằng Tôn Ký Viễn biết thân phận đã kết hôn của mình nên không nghĩ nhiều, đơn thuần cho rằng họ chỉ là bạn bè bình thường mà thôi, nào ngờ lại xảy ra sự hiểu nhầm này.

- Em rất yêu anh ta?

Lương Thiệu Thanh nhìn vào đôi mắt sâu thẳm của anh, do dự một lúc, biết rõ không nên do dự để anh có được cơ hội lần tới, thế mà cô cứ do dự... Bởi vì cô thực sự không biết rõ tình cảm của bản thân đối với chồng là thế nào?

Lúc đầu, họ thực sự thích nhau, thế mà chỉ kết hôn sau một năm, người chồng lãng nhãng lại chứng nào tật nấy, cô không nghe lời can ngăn dừng kết hôn của bạn thân, bây giờ đau khổ tất nhiên không thể nói ra, chỉ có thể để trong lòng tự mình chịu đựng, cô đối với chồng giờ đây còn lại gì, chính cô cũng không biết rõ, thậm chí những gì tốt đẹp đã qua giờ cũng giống như cửa kính sau màn mưa, không thể nhìn rõ được nữa.

Cô và chồng, chỉ còn lại bản hợp đồng hôn nhân để duy trì mối quan hệ mỏng manh như cánh ve.

Không phải chưa nghĩ qua việc kết thúc, nhưng đành chịu với sự cố chấp của cô, bởi cô vẫn muốn được hi vọng chút cuối cùng, nhìn quá nhiều cuộc hôn nhân hợp tan, lòng cô luôn có ước muốn trước sau như một đối với hôn nhân, cô hi vọng đời này chỉ có một người chồng là được, nhưng mà...

- Em yêu anh ấy.

Tôn Ký Viễn tốt như vậy, đáng có được đối tượng tốt hơn.

- Vì sao pahir nói dối?

Nếu là yêu, sao có thể trong những cuộc nói chuyện giữa hai người lại chưa bao giờ nhắc đến chuyện người đàn ông đó.

- Em không có. Ký Viễn, nếu anh không thể xem em như bạn bè bình thường, vậy xin anh hãy rời khỏi cuộc sống của em, xin lỗi.

Hai chữ sau cùng có cả sự buồn bã.

- Ly hôn đi!

Đây là cách tốt nhất.

- Không được, em không thể...

- Vì sao không thể? Trái tim em đã phản bội anh ta, chẳng lẽ ở lại sẽ tốt hơn cho anh ta sao? Nó chỉ làm cho anh bị giày vò.

Trong tình yêu, sự ích kỷ của anh, hoàn toàn là vì tính ương bướng của anh.

- Rõ ràng em có tình cảm với anh, em có thể lừa bản thân mình nói rằng chúng ta chỉ là bạn bè bình thường sao?

- Anh hoàn hảo như vậy, người thích anh nhất định rất nhiều, tuyệt đối không thiếu người như em.

- Anh chỉ cần một mình em.

Biết rõ cơ hội mong manh nhưng anh vẫn cố sức giành lấy.

- Xin lỗi, em không thể phóng khoáng được như anh.

Cô thực sự không có dũng cảm làm được chuyện vì tình yêu mà không màng tất cả, Cô đã kết hôn nên chịu sự ràng buộc, không thể muốn bay liền bay.

Sau đó, họ vì chuyện này mà suốt ba tháng liền không liên lạc.

Cho đến một hôm, cô vì bị cảm lạnh, chồng lại ra nước ngoài, nên cuối cùng cô mới nhìn thấy anh, hoặc nên nói là anh tự mình đến thăm cô đang bệnh nặng.

Cửa vừa mở, Lương Thiệu Thanh liền sững sờ, bởi vì cô thực sự không ngờ lại có thể gặp lại được anh.

- Anh đến thăm em, không định cho anh vào nhà sao?

Lương Thiệu Thanh ho nhẹ mấy cái, quay người bước đi. Cô biết rõ Tôn Ký Viễn đủ lí trí, không làm ra việc lỗ mắng.

- Em bệnh nặng, anh ta lại có tâm trạng đi xa.

Không phải anh chế giễu mà là nói hoàn toàn sự thật.

- Chuyện công, anh ấy không thể không đi.

Cô giải thích thay chồng.

- Đi khám bác sĩ chưa?

Là người làm anh rung động duy nhất trong cuộc đời này, căn bản không có cách nào từ bỏ ngang đây.

Cô gật đầu.

- Ăn gì chưa?

Cô lắc đầu.

- Đi nằm đi, anh nấu ít cháo cho em.

Lương Thiệu Thanh nhìn nhưng không dám hỏi, ngoan ngoãn trở về phòng nằm. Nửa tiếng sau, cô bị anh đánh thức dậy ăn, bởi vì cơ thể không khỏe, lại không muốn làm phiền người khác nên có lẽ cô chỉ có thể ăn thức ăn còn lại đêm qua, nghĩ đến việc có người nấu cơm cho cô, sống mũi thấy cay cay.

Rõ ràng người nên ở bên cạnh cô lại bỏ cô lại một mình, người không nên thân thiết lại một lòng vì cô.

Lòng cô rất đau.

- Không ngon sao? Tài nghệ nấu nướng của anh không giỏi như em, nếu thực sự không ngon thì không cần miễn cưỡng, anh gọi thức ăn ngoài cho em.

- Rất ngon, cảm ơn anh. Chỉ là em nghĩ đến việc ngoài cô giáo của em ra, lần đầu có người nấu cho em ăn, em rất... Cảm động.

- Cảm động vậy thì ăn nhiều một chút, đừng làm anh lo lắng.

- Em đáng để cho anh đối xử tốt như vậy sao?

- Không phải vậy thì là gì, chẳng lẽ em cho rằng anh nhàn rỗi không có việc gì làm hay là có tấm lòng Bồ Tát sao?

Có lẽ là do không muốn cô đang bệnh nặng lại phải khó chịu, nên anh nói với giọng trêu đùa, Lương Thiếu Thanh hiểu được ý tốt của anh, hết sức cảm ơn, nếu lúc này anh lại hỏi những vấn đề trọng tâm, chỉ e làm cô bệnh càng thêm nặng.

- Cảm ơn anh.

Tôn Ký Viễn âm thầm nhìn cô, trong lòng đầy ắp sự xót thương, nếu hôm nay đổi lại anh là chồng cô, tuyệt đối không nhẫn tâm vứt bỏ cô một mình cô đơn chống chọi với bệnh cảm, nhất định sẽ cẩn thận nâng niu yêu thương cô trong lòng bàn tay.

Sợi tóc rơi trước trán cô, anh đưa tay vuốt nó qua, cô ngẩng đầu lên, khóe mắt đã đỏ lên, anh không đành lại đưa tay nâng khuôn mặt cô lên.

- Em thực sự có thể nhắm mắt làm ngơ với anh sao?

Lương Thiếu Thanh nhìn anh, không nói gì.

Khoảng thời gian này, người thường nghe cô nói chuyện là anh, đi cùng cô đến cô nhi viện cũng chỉ có anh, thậm chí anh còn quen thuộc chuyện của mình nhiều hơn chồng, nếu vứt bỏ đi rào cản các mối quan hệ, có thể nói rằng anh là người hiểu cô nhất thế gian này, chỉ có thời gian nửa năm ngắn ngủi thôi, thế mà...

Khoan đã.

Cô gặp đúng người nhưng sai thời điểm, cái gì cũng không đúng nữa.

Chẳng lẽ cô vì một tình yêu khác mà ích kỷ kết thúc lời hẹn ước đã từng hứa.

Không... Không thể, cô thực sự làm không được, tuy tình cảm giữa cô và chồng không còn như trước, nhưng chồng đối với cô vẫn rất tốt, giữa họ còn có trách nhiệm, không thể nói cắt đứt là cắt đứt được.

- Xin lỗi... Nếu anh em thực sự yêu anh, thì đó chính là không trung thành với hôn nhân, nếu anh đến làm bạn với em cũng không muốn nữa, thì em cũng có thể hiểu.

- Chúng ta đương nhiên không thể là bạn bè, trước giờ anh chưa từng coi em là bạn.

Lúc trước không, sau này càng không thể, anh đối với cô tràn đầy sự ham muốn độc chiếm, vậy mà, cô chỉ có thể trốn tránh, điều này làm anh phẫn nộ lại vừa không biết làm thế nào mới không tổn thương cô.

- Xin lỗi...

Cô vẫn chỉ có ba từ này.

- Thậm chí đến suy nghĩ cũng không cho anh sao?

- Một khi em suy nghĩ, thì nó sẽ gây ra tổn thương, em không thể ích kỷ như vậy.

- Chẳng lẽ không có tình cảm vẫn có thể ép buộc đối phương sống chung dưới một mái nhà hay sao?

- Hôn nhân không chỉ có tình cảm, mà càng cần có trách nhiệm, anh có thể cho rằng em bảo thủ, nhưng không có cách nào khác, tính cách em là như thế, em vẫn luôn không hiểu tại sao lại có người không coi trọng hôn nhân như vậy, vì thế em cũng không thể làm ra chuyện như vậy...

Cô nhìn xuống, không dám nhìn anh vì sợ để lộ tâm tình.

- Trong lòng em có anh, đúng không? Không cần phải nói dối anh, ít nhất anh muốn biết lời thật lòng của em.

- Có...

Tôn Ký Viễn hít sâu, cho dù nghe được đáp án muốn nghe, ngực anh vẫn có một cỗ áp lực khó lòng giải tỏa, một khi cô đã quyết định thì sẽ không thay đổi, anh hiểu cô, cũng không muốn làm cô tổn thương.

- Em hi vọng anh từ bỏ em, phải không? Chỉ cần em nói, từ nay anh sẽ không đến làm phiền em nữa, mong em hiểu cho, việc không thành người yêu có thể làm bạn sẽ không thể xảy ra giữa anh và em, bởi vì anh không có cách nào nhìn em ngã vào lòng của một người đàn ông khác, vì vậy em không thể mong việc anh trở thành bạn của em, giữa chúng ta chỉ có một loại khả năng... Sẽ do em quyết định.

Lương Thiều Thanh nhìn biểu hiện của anh dường như là đã có quyết tâm cuối cùng, cô hiểu rõ đây là cơ hội cuối cùng mà anh cho cô.

Cô rất có tình cảm với Tôn Ký Viễn, cô thích vẽ hài hước dí dỏm của anh, thích sự chăm sóc ân cần dịu dàng của anh, càng thích từng phút từng giây ở cạnh anh, thực ra cô vô cùng hiểu rõ những hành vi này đã phản bội hôn nhân, nhưng cô không thể nào không chế được phần khao khát ấy trong lòng mình... Điều cô có thể làm chỉ là dùng lí trí để trói buộc mình.

Nếu ai cũng hát bài tình yêu vạn tuế, vậy thì chế độ hôn nhân vậy chẳng phải đáng buồn cười lắm sao?

Có lẽ cô cổ hủ hoặc là bảo thủ, nhưng đây là sự tôn trọng lớn nhất của cô đối với tình yêu.

- Xin lỗi...

Tôn Ký Viễn nghe xong đáp án của cô, không hề bất ngờ, giống như anh sớm đã biết trước hai chữ này, thế là anh đứng dậy, nhìn cô lần cuối, từ đó rời khỏi thế giới của cô.

Cô đã coi trọng hôn nhân, vậy thì, anh sẽ tôn trọng cách nghĩ của cô, bởi vì anh yêu cô.

Cho dù có muốn độc chiếm, cũng không muốn tổn thương cô.

Từ bỏ là điều đau khổ nhất sao?

Không, anh lại nghĩ, phải lãng quên sau khi từ bỏ mới chính là điều giã vò con người ta nhất.

22. Cẩm Sắt - Chương 21: Khúc Vĩ Thanh

Để lãng quên đi người phụ nữ đã từng chiếm vị trí rất lớn trong lòng, anh dành tất cả thời gia cho công việc, sau cùng dành được thành tựu lớn, nhưng trong lòng vẫn trống rỗng.

Anh phiêu bạt rất lâu, hình bóng của người ở trong lòng anh vẫn chưa hề phai nhạt, càng không có cách nào tìm người thay thế.

Yêu... Nếu có thể dễ dàng thay thế, vậy một chút giá trị cũng đã không còn.

Như những tác phẩm anh quay ra vậy, mãi mãi là độc nhất vô nhị, cho dù có mô phỏng cũng sẽ thiếu đi mùi vị.

Vì vậy, anh vẫn kiên trì với lựa chọn ban đầu, cho dù không có được, cũng không muốn dùng đồ thay thế.

Thứ anh cần, là duy nhất

Bây giờ, thứ anh quan tâm duy nhất cuối cùng cũng đã nằm bên cạnh anh.

Trị liệu với bác sĩ tâm lý nửa năm, người trong lòng anh cuối cùng cũng tạm biệt với những bóng đen quá khứ, bước ra khỏi khoảng ký ức không vui vẻ đó, qua sự giới thiệu của bạn bè cũng đã tìm được nhà trẻ thích hợp để tiếp tục công việc.

Làm việc cô yêu thích, nhìn cô vui vẻ với điều đó, anh cũng vui mừng cho cô.

Hôm nay là ngày họ cử hành hôn lễ.

Một buổi hôn lễ theo phong cách Tây đơn giản, địa điểm là ở Vườn Yêu Trẻ.

Họ chỉ mời những người bạn thân thiết, bao gồm người nhà của anh từ châu Úc xa xôi đến.

Lương Thiều Thanh rất biết quan tâm, sau khi cô đồng ý lấy anh liền cùng anh định cư ở châu Úc, để anh có thể tận hiểu, vì vậy anh vô cùng cảm động, dù sao đó cũng là một đất nước xa lạ, tiếng Anh của cô lại

không giỏi, gần đây ngoài công việc ra cô còn bận học thêm những kiến thức mới để thích nghi với đất nước mới, mỗi tối đều sẽ nhìn thấy cảnh cô chăm chỉ học tiếng Anh, điều này làm anh vừa vui vừa đau lòng.

Bình thường đáng vẻ khi ngủ của cô rất đoan trang, nhưng hôm nay miệng lại hơi mở, có lẽ là quá mệt.

- Thiếu Thanh, dậy thôi nào, đã tám giờ rồi.

Anh hôn lên má cô, vô cùng không nỡ nhưng vẫn là phải đánh thức cô dậy.

- Ủmm... Cho em nằm phút nữa đi.

- Nhưng hôm nay là hôn lễ của chúng ta, em muốn bỏ lỡ nó sao?

- Hôn lễ...?

Lương Thiếu Thanh mắt còn nhắm nghiền, chớp chớp, mí mắt vẫn chưa mở hẳn, miệng vẫn còn lẩm nhẩm hai từ này có ý gì, đợi đến khi hiểu ra, lí trí như điện xẹt qua, lập tức ngồi dậy.

- Hôn lễ...?

- Đúng, hôm nay chúng ta sẽ cử hành hôn lễ, em muốn đi không?

- đương nhiên có, sao anh không gọi em dậy?

Lương Thiếu Thanh vừa nói vừa xông vào phòng tắm vệ sinh, vài phút sau cô nhanh chân bước ra, vội vã trang điểm.

- Nhanh một chút là chúng ta có thể chuẩn bị xuất phát lúc chín giờ.

Lương Thiếu Thanh đứng trước bàn trang điểm, nhìn người đàn ông đang ngồi trên giường ở đằng sau, giận dữ cho anh cái nhìn khinh khỉnh.

- Thời gian của đàn ông và phụ nữ không giống nhau.

Tôn Ký Viễn xuống giường, hôn trộm lên má của vợ... Không, sau hôn lễ mới là vợ của anh chứ, bây giờ là vợ chưa cưới... Một cái.

- Yên tâm, chúng ta là nhân vật chính, chúng ta chưa tới, hôn lễ sẽ không thể bắt đầu.

- Chúng ta là nhân vật chính thì càng phải đến đúng giờ, được rồi, đừng làm ồn em nữa, em phải chuẩn bị nhanh một chút.

Lương Thiếu Thanh không thèm để ý anh, chuyên tâm trang điểm, không giống với lần kết hôn trước, lần này đơn giản nhưng ấm cúng, cô cũng trang điểm vô cùng tao nhã.

Cùng lúc cô đang cố gắng trang điểm, Tôn Ký Viễn cũng không mất bao lâu đã ăn mặc chỉnh chu, còn có thời gian làm bữa sáng cho người vợ chưa cưới, tâm trạng anh cực kỳ tốt, còn huyết sáo.

Năm mươi phút sau, Lương Thiếu Thanh cuối cùng cũng bước ra khỏi phòng, đáng vẻ e thẹn làm Tôn Ký Viễn nhìn không được chỉ muốn mang cô trở lại phòng mà âu yếm.

- Cục cưng, em thật đẹp.

Anh nhìn cô bước lại gần rồi nắm lấy tay cô hôn lên đó.

Cô cúi đầu mỉm cười.

- Anh làm một phần sandwich, lấp đầy bụng trước một ít.

- Ký Viễn, cảm ơn anh.

Là tình yêu của anh giúp cô có thể nhanh chóng quay trở về quỹ đạo cuộc sống bình thường, nếu không có anh, có lẽ sẽ không có cô của hiện tại.

Anh mỉm cười không nói.

Qua một lúc sau, điện thoại anh truyền đến tin nhắn.

Cánh tay Tôn Ký Viễn vòng lại.

- Xe của Tiểu Phan đã đến rồi, đi thôi bà xã.

Dù sao một tiếng sau cô sẽ là vợ của anh, anh nói vậy có lẽ cũng không sao.

Cô vòng tay qua cánh tay anh, mỉm cười:

- Vâng, thưa ông xã.

Lát nữa thôi, họ sẽ trở thành hai người thân thiết nhất trên pháp luật, mặc dù cuộc sống của họ sớm đã không thể thiếu đi được đối phương.

Lần đầu gặp gỡ chỉ vì sai thời điểm, lần này, sẽ không còn ai có thể chia lìa họ được nữa...

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bi-mat-cua-nguoi-chong-cam-sat>